

சுந்தர் கலாச்சாரம்

ஓர் அறிமுகம்

சுவாமி ஹர்ஷானந்தர்

தெந்து கலாச்சாரம்
ஓர் அறிமுகம்

இந்து கலாச்சாரம்

ஓர் அறிமுகம்

ஆங்கில மூலம்:

சுவாமி ஹர்ஷானந்தர்

தமிழில்:

திருமதி சு. பிரகதா

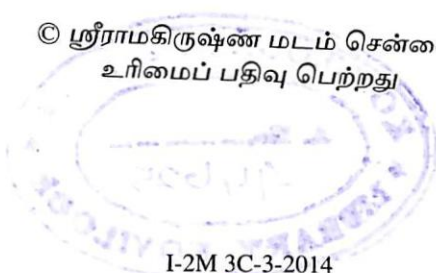

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர், சென்னை-4

வெளியிடுபவர்
தலைவர்
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

© ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் சென்னை
உரிமைப் பதிவு பெற்றது

I-2M 3C-3-2014
ISBN 978-81-7883-614-0

அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

பதிப்புரை

“இந்தியா ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக அமைதியுடன் வாழ்ந்து வருகிறது. கிரீஸ் என்ற நாடு தோன்று முன்னரே, ரோமப் பேரரசு கற்பனையில்கூட உதிக்கு முன்னரே, இன்றைய இதே ஐரோப்பியரின் மூதாதையர் தங்கள் உடம்புகளில் நீல நிறச் சாயத்தைப் பூசிக்கொண்டு காடுகளில் வாழ்ந்த காலத்திலேயே இங்கே மிகச் சிறந்த வாழ்க்கை முறைகள் உருவெடுத்துவிட்டன. அதற்கு முன்புகூட, வரலாறு என்ற ஒன்று இருந்ததற்குச் சான்றுகள் இல்லாத காலத்திலிருந்தே, கடந்தகாலத்தின் இருண்ட கருவறைக்குள் தங்கள் பார்வையைச் செலுத்தப் பாரம்பரியங்கள் அஞ்சி நிற்கின்ற அந்தக் காலத்திலிருந்தே இன்றுவரையில், ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சிந்தனைப் பேரலைகள் இந்தியாவிலிருந்து அணிவகுத்து உலகம் எங்கும் சென்றுள்ளன. ஆனால் அந்த ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் உச்சரிக்கப்பட்ட போதெல்லாம், முன்னால் அமைதியும் பின்னால் ஆசிகளும் மட்டுமே விளைவாக இருந்தது.

“ஆரிய நாடுகளுள் இந்தியா மட்டும் பின்தங்கி இருப்பதற்கு நீங்கள் ஏதாவது காரணம் கூற முடியுமா? அது அறிவில் குறைந்ததா? திறத்தில் குறைந்ததா? அதன் கலையைப் பாருங்கள், கணிதத்தைப் பாருங்கள், தத்துவத்தைப் பாருங்கள். பார்த்ததும் அது கீழ்நிலையில் இருக்கிறது என்று உங்களால் சொல்ல முடியுமா? வேண்டுவதெல்லாம் இந்தியா தனது மனவசியத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு, நீண்ட தூக்கத்திலிருந்து வழித்தெழுந்து, நாடுகளின் வரிசையில் தனக்குரிய உண்மையான இடத்தைப் பெறுவதே” என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர்.

மேற்கண்ட சுவாமிஜியின் கருத்துக்களை விளக்கு வதற்கேற்றாற்போல் பெருமைமிக்க நமது இந்து பண்பாடு, இந்து மதம், இந்து சமுதாயம் போன்ற அனைத்து அம்சங்களும் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் இந்நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் வெளியான 'An Introduction to Hindu Culture' என்ற நூலின் தமிழாக்கமே இது. ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர் பெங்களுரு மடத்தின் தலைவரும் மூத்த துறவியும் பேரறிஞருமான சுவாமி ஹர்ஷானந்தர். இந்நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் திருமதி சு. பிரகதா. அச்சுப் பிரதியை மடத்தின் பக்தர்கள் சரி பார்த்தனர். இப்பணியில் ஈடுபட்ட அனைவருக்கும் இறையருள் பெருகப் பிரார்த்திக்கிறோம். படிப்பவர்களுக்கு இந்நூல் இந்து மதம் மற்றும் அதன் கலாச்சாரப் பெருமையை சிறிதேனும் அறிந்துகொள்ளப் பெரிதும் துணைபுரியும்.

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண ஜெயந்தி

3 மார்ச் 2014

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்

சென்னை - 04.

இந்த நூலைப் படிப்பவரின் கவனத்திற்கு

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு நிகழ்ச்சி ஒருவரது வாழ்க்கையில் நடந்த உண்மைச் சம்பவம்:

1950-ம் வருடம், ஆங்கில இலக்கியம் கற்பதற்காக இங்கிலாந்து சென்ற ஓர் இந்து மாணவனிடம், அவனுடைய ஆங்கில இலக்கியப் பேராசிரியர், பகவத் கீதையில் உள்ள சில கடினமான பகுதிகளுக்கு அர்த்தம் சொல்லி விளக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார், அந்த இந்து மாணவனோ 'கீதை என்பது என்ன?' என்று கேட்டான்.

அந்த நாட்களிலிருந்து இன்றுவரை மாற்றம் ஒன்றும் பெரிதாக ஏற்படவில்லை. மாணவர்களின் பொது அறிவுத் திறனை அறிந்து கொள்ள இந்தியா முழுவதும் நடத்தப்படும் தேர்வுகளில், மாணவர்கள் எழுதும் பதில்களே இதற்குச் சான்றுகளாம். பொது அறிவுத்திறன் இன்னும் வீழ்ச்சியடைந்திருக்கவும் வாய்ப்புண்டு.

இந்தியாவின் மறுமலர்ச்சிக்குக் குரலெழுப்பிய தீர்க்கதரிசியான சுவாமி விவேகானந்தரின் எழுச்சி மிக்க சொற்களைக் குறித்துக் கொள்ளுங்கள்:

'ஒருவன் தன்னையே வெறுக்கத் தொடங்கிவிட்டானானால் அவனுக்கு இறுதிமணி அடித்துவிட்டது என்று அர்த்தம்.

'ஒருவன் தன் முன்னோர்களைக் குறித்து வெட்கப்பட ஆரம்பித்து விட்டானானால் அவனுக்கு முடிவுகாலம் வந்து விட்டது.

'இதோ நான் இருக்கிறேன். இந்து இனத்தின் மிகச் சாதாரணமானவன் நான். என்றாலும் என் இனத்தைப் பற்றியும், என் முன்னோர்களைப் பற்றியும் பெருமைப்படுகிறேன். என்னை ஒரு இந்து என்று அழைத்துக் கொள்வதில் நான்

பெருமைப்படுகிறேன்! உங்கள் தகுதியில்லாத வேலைக் காரர்களுள் ஒருவன் என்பதில் பெருமை படுகிறேன். உங்கள் நாட்டின் பிரஜை என்பதில் பெருமை கொள்கிறேன். நீங்கள் மகான்கள் வழி வந்தவர்கள். இந்த உலகம் இதுவரை கண்டவர்களுள் மாபெரும் ரிஷிகளின் வழித்தோன்றல்கள். எனவே உங்களிடம் நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். உங்கள் முன்னோர்களைக் குறித்து அவமானப்படாதீர்கள். அதற்குப் பதிலாகப் பெருமைப்படுங்கள்.’

(வீர மொழிகள் 5.331)

பழங்காலத்தை மறந்திருந்ததுவரை இந்த நாடு உணர்ச்சியற்ற நிலையில் மயங்கிக்கிடந்தது; கடந்தகாலத்தைப் பற்றி அறிய ஆரம்பித்ததும், ஒவ்வொரு திசையிலும் ஒரு புத்துயிர் பரிமளிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. இந்தக் கடந்த காலத்திலிருந்துதான் எதிர்காலத்தை உருவாக்க வேண்டும். இந்தக் கடந்த காலம் தான் எதிர்காலமாக மாறும். எனவே இந்துக்கள் தங்கள் பழங்காலத்தைப் பற்றி அறிகின்ற அளவிற்கு அவர்களின் எதிர்காலம் பிரகாசிக்கும். கடந்த காலத்தை ஒவ்வொருவரின் கவனத்திற்கும் கொண்டு வருபவர் இந்த நாட்டிற்குச் சிறந்த நன்மை செய்பவர்.

(வீர மொழிகள் 10.125-126)

பண்டை காலம் முதல் இடைக் கால இறுதிவரை இந்தியாவில் நிலவிய இந்தியப் பண்பாட்டின் சிறப்பம் சங்களை விரிவாகவும், உண்மை முயற்சியுடனும் வெளிக் கொண்டுவருவதில் சுவாமி விவேகானந்தரின் மேற் சொன்ன ஆற்றல் மிக்க அறிவுரைகள் நூலின் ஆசிரியருக்கு ஒரு தூண்டுகோலாக இருந்தது.

இந்தியர்கள் தங்கள் நாட்டின் பண்பட்ட பெருமைகளையும் அபிமானங்களையும் அறிவதற்கு ஏதுவாக, வழிகாட்டியாக இந்நூல் இருப்பதுடன், இந்தியாவை மேன்மேலும் சிறப்படையச் செய்து இன்னும் உயர்நிலைக்கு எடுத்துச்செல்ல இந்தியர்கள் கடினமாக உழைக்க வேண்டும்

என்று அவர்களை உணர வைப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது இந்த நூல்.

‘ஹிந்து’ மற்றும் ‘இந்தியன்’ என்ற வார்த்தைகள் ஒரே சொல்லிலிருந்து வந்தவை அல்லது ஒன்றையே குறிப்பிடுபவை என்ற பொருளில் இந்த நூலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். பூகோளத்தின் அடிப்படையும் இவ்விதமே குறிக்கிறது என்று சொல்லலாம். இதற்கு மேற்கோளாகச் சுவாமி விவேகானந்தரின் மொழிகளையே கூறலாம்.

‘நாம் இப்போது நாகரிகமாக அழைத்துக் கொள்கிற இந்து என்ற வார்த்தை, அதன் முழு பொருளையும் இழந்து விட்டது. ஏனெனில் இந்த வார்த்தை சிந்து நதிக்கு மறு பக்கத்தில் வாழ்ந்தவர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. (சம்ஸ்கிருதத்தில் சிந்து) சிந்து என்ற சொல் பழங்காலப் பாரசீக்கர்களால் சிதைக்கப்பட்டு என்று ஆகியது; சிந்து நதிக்கு மறுபுறம் வாழ்ந்த அனைவரையும் அவர்கள் ஹிந்து என்றே அழைத்தார்கள். இவ்வாறு இந்தச் சொல் நம்மிடம் வந்தது’

(வீர மொழிகள் 5.19)

எனினும், இந்தியாவில் வாழும் இந்துக்கள் அல்லாத மற்ற மதத்தினரைக் குறைவாக மதிப்பிடுகிறோம் என்று எண்ண வேண்டாம். நாம் நம் மதத்தின் மீது அன்பு செலுத்து கிறோமென்றால், மற்ற மதங்களை வெறுக்கவோ அல்லது விரும்பவோ இல்லையென அர்த்தம் கொள்ளலாகாது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கீழ்க்காணும் உதாரணத்தின் மூலம் இதையே விளக்குகிறார்.

குறிக்கோளின் மீது (இஷ்டத் தெய்வத்தின் மீது) பக்தி கொள்கிறோம் என்றால் என்ன தெரியுமா? அது குடும்பத்தில் ஒரு மருமகனின் சுபாவத்தைப் போன்றது. அவள் குடும்பத்தில், மைத்துனர், மாமனார், கணவர் மற்றும் அனைவருக்கும் சேவை செய்கிறாள். எனினும் அவள் கணவனிடம் கொண்டுள்ள அன்பு சிறப்பானது.

(ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள் பாகம் 1.317)

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண, விவேகானந்தரின் பக்தர்களால் குறிப்பாக இளைஞர்களால் இந்த நூல் உண்மையிலேயே உற்சாகத்துடன் வரவேற்கப்படும் என்று உளமார நம்புகிறோம். 'இந்துக் கலாச்சாரம்' என்பதை ஒரு பாடமாக எடுத்துப் படிக்கும் மாணவர்கள் இந்த நூலை ஒரு வழிகாட்டியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறோம்.

இந்து கலாச்சாரத்தை - பண்பாட்டை விளக்கும் குறைவான இலக்கிய நூல்களின் வரிசையில் இந்த நூலும் மாணவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டால், அதை நாங்கள் சிறந்த பேறாக நினைப்போம்.

சுவாமி ஹர்ஷானந்தர்

பொருளடக்கம்

1. அறிமுகம்	1
2. சம்ஸ்கிருதி அல்லது பண்பாடு	5
3. இந்து மதம் மற்றும் தத்துவம்	13
4. இந்து சமுதாயம்	19
5. இந்து கல்வி முறை	32
6. இந்து அரசியல் நிறுவனங்கள்	41
7. இந்து பொருளாதாரம்	52
8. இந்து நீதிசாஸ்திர முறை	59
9. அறிவியலுக்கு இந்துக்களின் பங்களிப்பு	67
10. இந்துக்களின் இசை மற்றும் கலை நுணுக்கங்கள்	88
11. வெளிநாடுகளில் இந்து பண்பாடு	110
12. முடிவுரை	142

அறிமுகம்

முகவுரை:

சாதாரண மக்களை விட, உத்தமக் குணங்கள் கொண்ட சிறப்பு மிக்க ஆன்றோர்களால் மட்டுமே உலகின் தலை விதிகள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன, உருவகப்படுத்தப்படுகின்றன என்பது சரித்திரத்தின் மறுக்க முடியாத உண்மைகள். வாழ்க்கை, சக்தி, உள்ளுணர்வுகள் ஆகியவற்றை உருவகப்படுத்தக் கூடியது மனிதனின் உடன்பிறந்த குணம். அது அவனை இயற்கையோடு இயைந்து வாழவைப்பதற்குப் பதில், இயற்கையினை வெல்ல போராடும்படித் தூண்டுகிறது. இந்தப் போராட்டமே அவனுடைய வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை.

இந்த வளர்ச்சி இரு வகைகளில் ஏற்படலாம். ஒன்று புறம், மற்றொன்று அகம். புற வளர்ச்சி ஒருவனின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்தி நாகரிகமுடையவனாக ஆக்குகிறது. மாறாக, அக வளர்ச்சி, அவனுடைய ஆளுமையை மேம்படுத்தி பண்புள்ளவனாக்குகிறது.

பொதுவாக நாகரிகமும், கலாச்சாரமும் ஒன்றிணைந்து செல்ல வேண்டும் என்பதில்லை. இதனால் அவை ஒன்றுக் கொன்று வேறுபட்டவை என்றும் கூறமுடியாது. இந்த இரண்டையும் சரியான விகிதத்தில் இணைத்துச் செயல்படுத்த ஒருவர் அறிந்து கொண்டால், இவை இரண்டையும் மிக நேர்த்தியாக ஒன்றிணைக்கலாம். இந்தியாவின் பண்டைக்கால முனிவர்களும், ரிஷிகளும்- அவர்கள் ஜனகர், ஸ்ரீராமர் போன்ற ராஜரிஷிகளாக இருப்பினும், வசிஷ்டர், வியாசர் போன்ற பிரம்மரிஷிகளாக இருப்பினும், அவர்கள் காலத்தில் அரசாட்சியையோ, நிர்வாகத்தையோ வழிநடத்திச் செல்ல இத்தகைய செயல் முறைகளையே கையாண்டார்கள்.

உலகச் சரித்திரம் பண்டைக்காலத்திலும் சரி, அண்மைக் காலத்திலும் சரி, சண்டை சச்சரவுகளும் போர்களும் நிறைந்ததாகவே உள்ளது. இத்தகைய சண்டை சச்சரவுகளுக்குப் பொதுவாகக் கீழ்க்காணும் காரணங்களே அடிப்படை எனக் கருதலாம்:

ஔ ஜனநாயகத்திற்கு முரண்பட்ட ஏகாதிபத்தியம் அல்லது சர்வாதிகாரம்.

ஔ ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாடு.

ஔ நாட்டுப்பற்றும் தேசியவாதமும், மனித நேயம் அல்லது பன்னாட்டு நலத்திற்கு முரண்படுதல்.

ஔ விஞ்ஞானத்திற்கும் மதத்திற்குமிடையிலான முரண்பாடு.

இருப்பினும் சமூக நலன், மதம், பண்பாடு வளர்ச்சி போன்றவைகளுக்கு உறுதுணையாக நின்று வழிகாட்டி வஸுதேவ குடும்பகம்-உலகமே ஒரு குடும்பம், என்ற கருத்தைப் போதித்து, செயல் முறையிலும் வழிகாட்டி நின்ற நமது பண்டைய ரிஷிகள் இத்தகைய சண்டை சச்சரவுகளை நம் நாட்டில் பெரிதும் தவிர்த்தனர்.

நமது நாட்டின் பண்டைக்கால மற்றும் இடைக்காலச் சரித்திரக் குறிப்புகளில், நம் நாட்டிற்கு வருகை தந்த மெகஸ்தனிஸ் (கி.மு. 302-288) போன்ற அயல் நாட்டு யாத்ரீகர்களும், அபுல் பாசல் (கி.பி. 1551-1602; ஆன் இ-அக்பரி), வில்லியம் ஜோன்ஸ் (கி.பி. 1746-1794), ஜேம்ஸ் மில் (கி.பி. 1773-1836; இந்திய வரலாறு), மாக்ஸ் முல்லர் (கி.பி. 1823-1900; இந்தியா-நமக்கு என்ன செய்கிறது?), மோனியர் வில்லியம்ஸ் (கி.பி. 1819-1899; நவீன இந்தியாவும் இந்தியர்களும்), ஜேம்ஸ் டாட் (கி.பி. 1782-1835; ராஜஸ்தானின் வரலாறும் தொன்மையும்) போன்ற பிற அயல் நாட்டினரும் பதித்துள்ள பாராட்டுக் குறிப்புகள் நமது நாட்டில் நிலவி வந்த அன்றைய உயர்தர நாகரிகம் பற்றி மட்டுமல்லாது பண்பாடு பற்றியும், நமது நாட்டு மக்களுக்குச் சத்தியத்தின் மீது இருந்த ஆழ்ந்த பக்தியும், ஆழ்ந்த

நேர்மையும் பற்றியும் பறைசாற்றுகின்றன. நமது வாழ்க்கையின் மைய ஆதாரம் தர்மமும், ஒழுக்க நெறிகளும், அத்யாத்ம வித்யையும், ஆன்மீகமும் தான் என்பதைப் பண்டைக்கால மற்றும் இடைக்கால இந்தியர்கள் ஒருபோதும் மறவாமல் இருந்ததே, அயல் நாட்டினரின் பாராட்டைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது. இந்த உண்மை, நவீன காலத் துறவிப் பெருமக்களான ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர், சுவாமி விவேகானந்தர், அரவிந்தர், ரமண மகரிஷி ஆகியோர்களால் மேலும் உறுதி செய்யப்பட்டது. இவர்களின் வாழ்க்கையும், போதனைகளும், நவீன கால மக்களுக்கு உயர்தர நாகரிகத்தின் அவசியம் மற்றும் பயன்பாட்டை மட்டுமின்றி, அதற்கான எல்லையையும் அதனால் ஏற்படக்கூடிய பயங்கரப் பின்விளைவுகளையும், நாகரிகம் என்பது ஒரு கட்டுப்பாட்டு எல்லைக்குள் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளது. அவர்கள், நமது பண்டைக்காலச் சரித்திரம் மற்றும் பண்பாடுபற்றி நாம் பெருமைப்படக் கற்றுக் கொடுத்ததுடன், பிற நாட்டிலுள்ள சிறப்பான அம்சங்களை மட்டும் நம் அடிப்படை பண்பாட்டுடன் இணைத்துப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதை ஆணித்தரமாக நமக்கு நினைவுபடுத்தி உள்ளனர்.

இவர்களுடைய போதனைகள் நமக்குச் சரியான காலகட்டத்தில் கிடைத்துள்ளது. கடந்த சில நூற்றாண்டில் நமது மக்களிடையே, குறிப்பாக இளம் வர்க்கத்தினரிடையே கண்மூடித்தனமாக நடை, உடை, பாவனை, மொழி, முடி வெட்டிக் கொள்ளும் பழக்கம் என்று எதுவாயினும், மேலை நாட்டு நாகரிகத்தைப் பின்பற்றவேண்டுமென்ற வருந்தத்தக்க மனோபாவம் காணப்படுகிறது. மேலை நாடுகளில் பழக்கத்திலுள்ள அளவுக்கு அதிகமாக வாங்குதல், போதைப் பொருட்களுக்கு அடிமையாதல், நெறிகெட்ட ஒழுக்கமற்ற வாழ்க்கை முறை ஆகிய தீய பழக்கங்கள் வெகு வேகமாக நம் இளைஞர்களிடையே பரவி வருகின்றன. நாம் உடனே விழித்தெழுந்து, இந்தத் தீய பழக்கங்களிலிருந்து அவர்களை விடுவித்து, நமது பெருமை மிக்க சமூக ஆன்மீகப் பாதையில்

அவர்களை அழைத்துச் செல்லாவிட்டால் வருங்காலச் சந்ததியினர் நம்மை மன்னிக்க மாட்டார்கள்.

மேற்கூறிய உண்மை விவரங்களிலிருந்து, நமது நாட்டின் பண்பாட்டையும் மேலை நாடுகளில் உள்ள நல்ல பழக்கங்களையும் ஒன்றிணைத்துப் பின்பற்றக் கூடிய ஒரு பண்பாட்டை உருவாக்கிட, பண்டைக்கால இந்து நாகரிகப் பண்பாட்டுடன் நிகழ்கால நாகரிகத்தையும் ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய கட்டாய நிலை உருவாகியுள்ளது என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது.

அவ்வளவு பரந்த மற்றும் சிக்கலான பொருளைப் பற்றி சிறிய மாத்திரை வடிவில் இந்தச் சிறிய புத்தகத்தின் மூலம் விளக்குவது என்பது ஓர் கடினமான செயல். எனினும், வரும் சில அத்தியாயங்களில், அதை விளக்குவதற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட மனமார்ந்த முயற்சி வீணாகாது என்று கருதுவோம்.

சம்ஸ்கிருதி அல்லது பண்பாடு

வரையறை:

இந்து பண்பாட்டினைக் கற்பதற்குமுன், ஒருவர், 'பண்பாடு' என்ற சொல் எதைக் குறிக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். சம்ஸ்கிருதி என்ற சொல் சம்ஸ்கிருத சொல் லாகும். இந்தச் சொல்லுக்கு இணையாக 'பண்பாடு' என்ற சொல் பரவலாக உபயோகப்படுத்தப்படுவதால், இந்தச் சொல், இதன் உள் அர்த்தம், இதன் தாத்திரியம், ஆகியவற்றை நன்கு ஆய்வு செய்ய வேண்டும். 'க்ரு', என்பது வினை சொல். (அது வாய்வழி வந்த சொல்). இத்துடன் சில வார்த்தைகளைச் சேர்க்கும்போது, அது பல புதிய பெயர்ச் சொற்களுக்கு வழி வகுக்கிறது. இவற்றில் மூன்று சொற்கள் நாம் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ள பொருளுக்கு நேரடியாகச் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன: ப்ரக்ருதி (மூலப் பொருள்), சம்ஸ்க்ருதி (பண்படுத்தப்பட்ட பொருள்) மற்றும் விக்ருதி (மாற்றப்பட்ட அல்லது சிதைந்துபோன பொருள்.) இந்தச் சொற்களைச் சில உதாரணங்களோடு மேலும் விளக்கலாம்.

ஒரு முழுப்பாறை என்பது ப்ரக்ருதி, அதாவது அடிப்படை மூலப் பொருள். அந்தக் கல் ஒரு அழகிய சிலைவடி வாகச் செதுக்கப்பட்டால் அது 'சம்ஸ்கிருதி' என்றாகிறது. ஒரு தங்கக்கட்டி என்பது ப்ரக்ருதி, இயல்பாக இருப்பது. அதிலிருந்து ஒரு அழகிய ஆபரணம் உருப்பெரும்போது 'சம்ஸ்கிருதி' ஆகிறது. உணவுப் பொருள்களான அரிசி, சர்க்கரை ஆகியவை 'ப்ரக்ருதி' எனப்படும். அதிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் சுவையான உணவு வகைகள் 'சம்ஸ்கிருதி' எனப்படும். மாறாக ஒரு பெரிய பாறை சில்லாக உடைக்கப்பட்டாலோ, ஒரு தங்கக்கட்டி

பொடியாக்கப்பட்டாலோ, அல்லது உணவுப் பொருட்கள் அழுகிக் கெட்டுப் போனாலோ அது 'விக்ருதி' எனப்படும்.

ஆங்கிலத்தில் 'கல்சர்' (Culture) என்ற சொல், கல்ட் அல்லது கல்ட்ஸ் (Cult or Cultus) என்ற லத்தின் மொழியிலிருந்து வந்தது. இது உழுதல், பண்படுத்துதல், கவனம், வழிபடுதல், பிரார்த்தனை போன்ற பல அர்த்தங்களைக் கொடுக்கிறது. மொத்தத்தில் ஒரு மூலப்பொருள் பண்படுத்தப்பட்டு, தயாரிக்கப்படும் விளைபொருள் பலருடைய மதிப்பையும், வரவேற்பையும் பெரும் வண்ணம் உருவாகிறது என்பதே அர்த்தம். இந்த நடைமுறையே சம்ஸ்கிருத மொழியில் 'சம்ஸ்கிருதி' என அழைக்கப்படுகிறது.

கல்டிவேஷன் (Cultivation) பயிரிடுதல் என்ற ஆங்கிலச் சொல்லும் லத்தின் மொழியிலிருந்து வந்தது. பயிர் விளைச்சல் என்றாலே பல நடைமுறைகளை, அதாவது பூமியை உழுதல், மண்ணைப் பதப்படுத்துதல், விதை விதைத்தல், நீர் பாய்ச்சுதல், உரமிடுதல், களை எடுத்தல், தீமை விளைவிக்கக்கூடிய பூச்சிகளை அழித்தல் போன்ற பல செயல்களை உள்ளடக்கியது. இவையனைத்தும் இறுதியில் நல்ல விளைச்சலுக்கு வழி வகுக்கிறது. இந்தச் சொல் கூட 'சம்ஸ்கிருதி' என்ற சொல்லுக்கு மிகப் பொருத்தமாக இருக்கிறது.

சம்ஸ்கிருத மொழியிலே உள்ள மற்றொரு சொல் 'சம்ஸ்காரா' என்பதாகும். இந்தச் சொல்லும், பயிரிடுதல், தயார் செய்தல், பதப்படுத்துதல் போன்றவற்றையே குறிக்கிறது. இந்தச் செயல்களின் மூலம் கிடைக்கும் இறுதி விளை பொருளே 'சம்ஸ்கிருதி' என வருகிறது. ஆனால் பல நேரங்களில் 'சம்ஸ்கிருதி', 'சம்ஸ்காரா' ஆகிய இரு சொற்களும் ஒரே சொற்கள் போன்று பயன்படுத்தப்படுகிறது.

மனிதர்களும் பண்பாடும்:

சமுதாயத்தின் பண்பாடு சமூகத்தின் ஓர் அங்கமான தனிமனிதனின் பண்பாட்டை ஒட்டியுள்ளது. மேலும் அச்சமூகத்தின் மக்களுக்குள் நிலவும் நல்ல பண்புகள், பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற உறவுகளைப் பொறுத்தும் அமைகின்றது.

எனவே தனிமனிதனின் பண்பாட்டை வளர்க்கும் விதத்தில் அடிப்படை ஒழுக்கக்கோட்பாடுகளை புகுத்துவதில் அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

லௌகீக மனிதர்களும் வறட்டு தத்துவவாதிகளும் அறுதியிட்டுக் கூறும் கருத்திற்கு மாறாக, ஒரு மனிதனின் உடல் என்பது பல்வேறு உறுப்புகளின் (பகுதிகளின்) ஒட்டுமொத்தக் காட்சியே. ஒவ்வொரு உடலும் மற்றதிலிருந்து வேறுபட்டிருந்தாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காகச் செயல் படும் ஜீவாத்மாவோடு பிணைக்கப்பட்டுச் செயல்படுகின்றன. மனித உடல் ஐம்புலன்கள், வாக்கு சக்தி, மனம் மற்றும் ஆன்மாவுடன் இணைந்தது. ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் பண்பாடும், சமுதாயத்திலுள்ள மற்றவர்களது இயற்கை குணத்துடன் குறுக்கிடாமலும், இடையூறாக இல்லாதவாறும் இருக்கப் பயிற்சி அளிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. உதாரணமாக, ஒரு மனிதனுடைய கைகள் அளவுக்கு மீறி இருப்பின் அவன் கால்களுக்கு அவற்றைச் சுமப்பது கடினமாக இருக்கும். அல்லது வாய், கண் போன்ற உறுப்புகளை விட மூக்கு அதிக வளர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும் அது இயற்கையை மீறி இருக்கும். அனைத்து உறுப்புகளும், சக்திகளும், சமநிலையில் இணக்கமாக வளர்ந்திருந்தால் மட்டுமே ஒரு உடலுக்கு நல்ல ஆரோக்கியம் கிடைப்பதோடு ஒரு மனிதனின் முழுமையான ஆளுமைக்கும் ஒத்ததாக இருக்கும்.

ஒரு மனிதனின் முழு ஒட்டுமொத்த ஆளுமை வளர்ச்சிக்குக் கீழ்க்கண்ட வழிகளில் பயிற்சிகள் மேற்கொள்ளலாம்.

ஓ உடலை ஆரோக்கியமாகவும், சுகாதாரமாகவும் பேணுவதற்கு யோகாசனங்கள் உள்பட அனைத்துப் பயிற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

ஓ மொழிகள் மற்றும் அவற்றின் இலக்கணங்களைப் பயின்று பேச்சுத்திறமையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இடம், காலம், ஏவல் அறிந்து உண்மையை எடுத்துரைக்கவும், பிறர் பெருந்தன்மையோடு ஏற்று கொள்ளும் வகையில் உண்மையல்லாதவற்றை, தவற்றைச் சுட்டி காட்டும் திறமையையும் வளர்த்து கொள்ள வேண்டும்.

ஔ வரம்பை மீறாமல், சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு சரியான நேரத்தில் சரியான முடிவுகளை எடுப்பதற்காக விவேகம் மற்றும் வைராக்கியத்தின் மூலம் பகுத்தறிய மனதிற்குப் பயிற்சியளிக்க வேண்டும். வீஞ்ஞானம், தத்துவம், தர்க்கச் சாஸ்திரம், நியாய சாஸ்திரம் இவற்றைப் படிப்பதன் மூலம் அறிவை வளர்த்து கொள்ள வேண்டும். நியாயமான வழியில் நடக்க முயற்சிக்க வேண்டும்.

ஔ மிக நுண்ணிய உணர்வுகளைத் துரண்டுகின்ற, உற்சாகத்தை அளிக்கக்கூடிய சாஸ்திரியச் சங்கீதம், நாட்டியம், சீத்திரக் கலை, நாடகம் மற்றும் பிற திரை அரங்கக் கலைகள், நல்ல, சிறந்த இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தி அவற்றைக் கற்பதில் ஆர்வம் வளர்த்து கொள்ள வேண்டும்.

ஔ இறைவனிடம் நம்பிக்கை வைத்து, தினமும் பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபடுவதைப் பழக்கமாக்கக் கொள்ள வேண்டும்.

சமூகக் கலாச்சாரத்தை வளர்த்து கொள்வதைப் பொறுத்த வரையில், ஒருவர் தன் குடும்ப உறுப்பினர்களுடன் சுமுகமான நெருக்கமான உறவை வளர்த்து கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய கருத்து வியப்பை அளிக்கலாம். இன்றைய காலச் சூழ்நிலையில் குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் கூட்டுக் குடும்பமாகச் செயல்படுவதும், குடும்பத்திற்குள் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வதும் இன்றியமையாதது. இன்றைய நாளில் பொரும்பாலான குடும்பங்களில் அத்தகைய ஒரு நல்லிணக்கம் இல்லாதிருப்பது வருந்தத்தக்கது. நாடு தொழில் மயமானதாலும் மக்கள் வாழ்வு இயந்திரமயமாகி விட்டதும் இந்த இணக்கமின்மைக்குக் காரணம்.

மற்றவர்களின் தேவைகளுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் மதிப்பளித்து எல்லோரிடமும் தன்னலமற்ற அன்பு கொண்டிருப்பதுதான் ஒரு நல்ல மனித உறவை வளர்த்து கொள்வதன் ரகசியம். அத்துடன் மற்றவர் நலனுக்காகப் பொறுப்புணர்வும் கடமை உணர்வும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

‘தர்மம் வீட்டில் தொடங்குகிறது’ என்பது சொல்லா மலே விளங்கும். குடும்பத்தில் உள்ளவர்களிடம் அன்பு

கொள்ள வேண்டியது முதல் கடமை. இந்த அன்பு மெல்ல மெல்ல அண்டை வீட்டாரிடமும், நண்பர்களிடமும், உறவினர்களிடமும் பரவவேண்டும். இந்த முயற்சியே இறுதியாக 'வசுதேவக் குடும்பம்' அதாவது உலகம் முழுவதும் ஒரே குடும்பம் என்ற பிணைப்பிற்கு வழிவகுக்கும்.

நற்பண்புகளையும், நல்லியல்புகளையும் வளர்த்து கொள்ளும் தனிமனிதன் சமுதாயத்தில் நல்ல அமைதியான, சூழ்நிலையை, சமரசத்தை உருவாக்குவதில் வெற்றியடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை.

பண்பாட்டிற்கான அடிப்படை:

வேதாந்தச் சாஸ்திரநூல்களான உபநிஷதத்தில் ஒரு முக்கியக் கேள்வி எழுப்பப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். 'எதை அறிந்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளலாம்?' இதைப்போலவே மற்றொரு கேள்வியையும் கேட்கலாம். 'எதைப் பெற்றிருந்தால் ஒருவருக்கு பண்பாடு தானாகவே வந்தமையும்?' இதற்கு நமது ரிஷிகளும், முன்னோர்களும் அளிக்கும் பதில் 'ஆன்மீக அறிவு' என்பது. இந்த ஆன்மீக அறிவு என்பதை நன்றாக ஆய்வு செய்து அது ஆன்மீக அனுபவங்களின் பரிணாமமே தவிர, புத்தகங்களைப் படிப்பதால் ஏற்படுவதல்ல என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

இந்தக் கேள்வியை இன்னுமொரு கோணத்தில் கூட எழுப்பலாம். பண்பாட்டில் உயர்ந்த நிலை எய்துவது எந்த விதத்தில் ஆன்மீக வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி ஆன்மீகத்தில் உன்னத நிலையை அடைய வழிவகுக்கும்? இதிலிருந்து மற்றொரு கேள்வியும் எழுகிறது. எந்தவித அடிப்படை நியதிகளை வைத்துக் கொண்டு பண்பாட்டின் பரிணாமத்தை மதிப்பிட முடியும்?

இதற்கு ஒரே விடை ஆத்மஞானம் அல்லது ஆத்மனை உணர்தல் மூலம் முக்தி பெறுவது. இதுவே நம்முள் உறையும் ஆன்மாவை உணர்த்தும் விஞ்ஞானம் அல்லது அத்யாத்ம வித்யை எனப்படும். வளர்ச்சியை மதிப்பிடுவதற்கான நியதியும் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளும் இதுவே ஆகும்.

நமது பண்டைக்காலத் தலைவர்கள் மற்றும் ரிஷிகளின் இந்தக் கருத்துக்கள் பன்னெடுங்காலமாகத் தடைகள் பல கடந்து காலத்தால் அழியாது வெற்றி கண்டுள்ளன.

பண்பாட்டிற்கான பயிற்சி:

நமது பண்டைக்கால ரிஷிகள், (அனைவருக்கும் நலனை அளிக்கும்) சத்திய வழியையும், அழிவற்ற பொக்கிஷமான தர்ம நெறியையும் கடைப்பிடிக்குமாறு நம்மை அறிவுறுத்தியிருக்கிறார்கள். இதற்காக 'ப்ரவ்ருத்தி' (செயல் அல்லது கர்மம்) மற்றும் 'நிவிருத்தி' (துறவு) என்ற இரு இணையான பாதைகளைக் காட்டியுள்ளார்கள். வாழ்க்கையின் இரு பகுதிகளான கர்மம் மற்றும் துறவின் மூலம், முதலில் கர்மத்தையும் பிறகு துறவையும் கடைப்பிடித்து இறுதியில் வாழ்வின் குறிக்கோளை அடையலாம். இந்த இரண்டு வழிகளையும் ஒன்றிணைத்துச் சமநோக்குடன் செயல்பட்டு அறுதிக் குறிக்கோளை அடைவதும் சாத்தியமே.

வாழ்க்கையில் மேல்மட்டத்திலுள்ளவர்கள், குருகுலப் பள்ளிகள் மூலம் இந்த உண்மையை அறிந்து பயிற்சி பெறலாம். மற்றச் சாதாரண மக்கள், சமுதாயத்தில் சான்றோர்கள் நிகழ்த்துகின்ற ஒழுக்கத்தையும், ஆன்மீகத்தையும் புகட்டுகின்ற ஹரிகதை, (உபன்யாசம்) போன்ற நிகழ்ச்சிகள் மூலமும், பக்திப்பாடல்கள், தலைமுறைத் தலைமுறையாக வருகின்ற நாடோடிக் கதைகள், கிராமியப் பாடல்கள், கிராமிய நாடகங்கள் மற்றும் புராணக்கதைகள் இவற்றைக் கேட்பதன் மூலம் ஆன்மீக அறிவையும், பண்பாட்டையும் வளர்த்து கொள்ளலாம்.

நவீன காலங்களில், விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் மூலம் நமக்குக் கிடைத்துள்ள மின் சாதனங்களான ரேடியோ, தொலைக்காட்சி மற்றும் திரைப்படங்கள் மூலம் நமது பண்டைக்கால ரிஷிகள் எடுத்துக்கூறியுள்ள அழியாத நீதி சாஸ்திரங்களை ஒலிபரப்பி மக்களிடம் அத்தகைய நீதிநெறிகள் பரவச் செய்யலாம். இத்தகைய நவீன மின் சாதனங்களைச் சமூகத்திலுள்ள குறைபாட்டையும் தீமையையும் சுட்டிக்

காட்டுவதற்குப் பயன்படுத்துவதற்குப் பதில் நல்ல நீதி நெறிகளை ஒலிபரப்பி மக்களை நல்ல வழியில் திருப்ப உபயோகிப்பதே சாலச் சிறந்தது.

வால்மீகி மஹரிஷியால் எழுதப்பட்ட ராமாயணம், ஒரு நேர்த்தியான நாகரிகமும் பண்புகளும் ஒரு உதாரணப் புருஷனை உருவாக்குகிறது என்பதற்குச் சாட்சியாக உள்ளது. ராமாயணம் என்ற மஹா காவியம் காவிய புருஷனான ஸ்ரீ ராமரைத் தவிர, சீரிய மஹா புருஷர்களான லட்சுமணர், பரதர், ஹனுமான், விபீஷணர், சீதா, சுமித்ரா, மண்டோதரி போன்றவர்களையும், வஷிஷ்டர், அகஸ்தியர், அத்ரி போன்ற ரிஷிகளையும் நமக்குத் தந்துள்ளது.

ராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்ற இரு காவியங்களிலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வான் சாஸ்திர புள்ளி விவரங்களைக் கணித்து அதன் அடிப்படையில் இந்த இரு காவியங்களின் நாயகர்களைச் சரித்திரப் பூர்வமாக, நவீன கால இந்திய ஆராய்ச்சிப் பண்டிதர்கள், மெய்ப்பித்துள்ளனர். (Indian Chronology by Dr. D.S. Trivedi, பாரதீய வித்யா பவன் 1963)

அத்யாத்ம வித்யை அல்லது மதம் மற்றும் தத்துவம் ஆகியவற்றிற்கு இந்தியப் பண்பாட்டில் முதலிடம் கொடுக்கப் பட்டிருப்பினும், வாழ்வில் அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுக்கும் மற்ற விஷயங்களுக்கும் அவற்றிற்குரிய முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாகச் சமூக நலக் கொள்கைகள், நீதிமன்றம் உள்பட அரசியல் மற்றும் அரசு இயந்திரங்கள், பொருளாதாரக் கொள்கைகள், கல்விமுறை, பௌதீக, ரசாயன, உயிரியல் மற்றும் சுகாதார விஞ்ஞானங்கள், இயந்திரக் கலை, சங்கீதம், நாட்டியம், நாடகம், சித்திரக் கலை, சிற்பக் கலை ஆகிய அனைத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்து பண்பாட்டின் பல்வேறு துறைகளான இவை யனைத்தையும் விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்வது ஆர்வத்தைத் தூண்டி ஆச்சர்யத்தை அளிப்பதுடன் நல்ல பலனையும் தருகிறது.

அத்தகைய ஒரு சீரிய முயற்சி நமது தன்னம்பிக்கையையும், சமுதாயத்தில் நமது மதிப்பையும் ஒருபுறம் உயர்த்துவதுமட்டுமின்றி, நமது பண்டை காலத்தில் இருந்தது போல மற்ற நாடுகளைக் காட்டிலும், நாம் இன்னும் முயற்சி செய்து அனைத்திலும் சிறந்து விளங்கத் தூண்டுகோலாக அமையும்.

3

இந்து மதம் மற்றும் தத்துவம்

மதம் என்பது அத்யாத்ம வித்யா:

மதம் என்பது அத்யாத்மவித்யா ஆகும். இந்து பண்பாட்டின் அடிப்படையே மதம்தான். சுவாமி விவேகானந்தர் ஓர் 'இந்து' என்ற சொல்லை இவ்விதம் விளக்குகிறார்:

“அவன் (இந்து) எல்லாவற்றையும் மத உணர்வுடன் செய்கிறான். அவன் உண்பது மத உணர்வுடன், தூங்குவது மதஉணர்வுடன், காலையில் எழுவது மதஉணர்வுடன், நல்ல செல்களைச் செய்வது மத உணர்வுடன் மற்றும் தீய செயல்களைச் செய்வதும் மதஉணர்வுடன்.”

சுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்துப்படி, மதம் என்பது வெறும் கொள்கைகளிலோ கோட்பாடுகளிலோ நம்பிக்கை வைப்பதோ அல்லது சில சடங்குகளைப் பின்பற்றுவதோ அல்ல. நம் ஒவ்வொருவரும் உறையும் தெய்வீகத் தன்மையை உணர்த்துவதுதான் என்கிறார். நமது தெய்வீகத்தன்மையை வெளிப்படுத்த உதவக்கூடியவை எவையோ, அவையாவும் மதம் தான். ஏற்கனவே கண்டதுபோல் இதுவே 'அத்யாத்மவித்யா' என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது நம்முள் உறையும் இறைவனைப்பற்றிய அறிவு என்பது பொருள்.

அத்யாத்மவித்யாவின் இரு அம்சங்கள்:

இந்த அத்யாத்மவித்யா என்பது இரு அம்சங்களைக் கொண்டது. கோட்பாடு மற்றும் செய்முறைப் பயிற்சி. கோட்பாடுகள் பல தத்துவப் பிரிவுகள் தோன்றுவதற்கு ஏதுவாயிற்று. இவர்களின் கண்டுபிடிப்பு செயல் வடிவம் பெற்ற

போது அவை பொதுவாக 'யோகம்' என்று அழைக்கப்பட்டுப் பல்வேறுவகையான ஆன்மீகச் சாதனைகளுக்கு வழி வகுத்தது.

இந்து தத்துவத்தின் மிகப் பிரபலமான தத்துவச் சாஸ்திரங்கள் ஆறு. 'ஷட் தர்சனாஸ்' (Sad darsana) - 'ஷட்' என்றால் ஆறு வகை, 'தர்சனா' என்றால் தத்துவங்கள் என்று பொருள். அவை: கௌதமரின் நியாய சாஸ்திரம், கனாடரின் வைஸேஸிகம், கபிலரின் ஸாங்கியம், பதஞ்சலியின் யோகச் சாஸ்திரம், ஜைமினியின் மீமாம்ஸம், பாதராயனரின் வேதாந்தம்.

கௌதமரின் நியாய சாஸ்திரம் மற்றும் கனாடாவின் வைஸேஸிக சாஸ்திரம் ஆகியவை அழிவற்ற அணுக்களிலிருந்து பரமாத்மன் படைப்பினைத் தோற்றுவிப்பதைக் கூறுகின்றன. அப்படிப் படைக்கப்பட்டவையாவும் படைப்பின் சுழற்சியில் முன் ஜன்ம வினையிலிருந்து விடுபடாத, கண்ணுக்குத் தெரியாத ஜீவாத்மாக்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்புடையன. இந்த அணுக்களின் ஒட்டு மொத்தச் சேர்க்கை படைப்புக்குக் காரணமாகவும் அவற்றின் ஒருங்கிணைப்பின்மை இந்த உலக அழிவுக்குக் காரணமாகவும் இருக்கிறது. மனம், புலன்கள், உடல் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட, அழிவில்லாத ஒன்று என்ற தன் உண்மை இயல்பை ஆன்மா அறியாததால், ஒரு உடலில் இருந்து மற்றொரு உடலுக்குச் செல்லும் போது, அந்த ஆன்மா (ஜீவன்) தன்னைப் பந்தத்திற்கு ஆட்படுத்திக் கொள்கிறது. இந்த ஆன்மா, சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் உண்மையைக் கேட்டு (சிரவணம்), அவற்றை ஆழ்ந்து சிந்தித்து (மனனம்) தன் உண்மை இயல்பினை ஆழ்ந்து தியானம் (நிதித்யாசனம்) செய்வதன் மூலம், தத்துவஞானம் அதாவது உண்மை ஞானம் பெற்று பிறப்பு, இறப்பு சுழற்சியிலிருந்து வெளியேறி, அனைத்துத்துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு முக்தி பெறுகிறது.

கபிலரின் சாங்கியச் சாஸ்திரமும், பதஞ்சலியின் யோகச் சாஸ்திரமும் ஒன்றுக்கொன்று பூர்த்தி செய்வது போல் அமைந்தவை. ப்ரக்ருதியானது (அடிப்படை மூலப்

பொருள்) ஜீவாத்மர்கள் அதாவது புருஷர்களின் உதவியால் தன்னை எவ்வித மாற்றத்திற்கும் ஆட்படுத்தாமல் பிரபஞ்சம் உருவாக வழி வகுக்கிறது. பிரபஞ்சம் உருவாகுவதற்கு ஆன்மாக்களே காரணியாகச் செயல்படுகின்றன. உண்மையில் சொல்லப்போனால் படைப்பின் முழுக் காரணமே புருஷர்களின் ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கும், இறுதியில் ஆன்ம விடுதலைக்கும் வழிவகுக்கிறது. பூமி, நீர், ஆகாயம், தீ, வாயு ஆகிய பஞ்சப் பூதங்களும் ப்ரக்ருதியின் ஆதாரப் பொருள்கள். இந்தப் பிரபஞ்சமும் பஞ்ச பூதங்களும் வெவ்வேறு வகைகளில் மாற்றி அமைக்கப்பட்ட சேர்க்கை ஆகும். தனிப்பட்ட ஆன்மா (Purusha) அடிப்படையில் பிரபஞ்சத்திலிருந்து விலகி இருப்பினும், பிரபஞ்சத்துடனும் அதன் படைப்புகளுடனும் ஒரு பற்றினை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறது. இதுவே பல பிறவிகளுக்கு வழிவகுக்கிறது. யோகச் சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள எட்டு அங்க யோகங்களுடன் விவேக, வைராக்கியத்துடன் செயல்பட்டுப் பற்றற்றத்தன்மையை வளர்த்து கொண்டால் முடிவில் ஆன்ம விடுதலை பெறலாம் என எடுத்துரைக்கிறது.

ஜைமினியின் மீமாம்ச சாஸ்திரம் ப்ரக்ருதி, தனிப்பட்ட ஆன்மாக்களின் முந்தைய பிறவிகளில் ஏற்பட்ட பிராரப்த கர்மாக்களால் உந்தப்பட்டு, தன் இயற்கைக் குணத்தால் பிரபஞ்சமாக உருவாகிறது என்று மற்றொரு விளக்கத்தைத் தந்துள்ளது. மீமாம்ச சாஸ்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ள கர்ம நியதிகள், வேதச் சடங்குகள், நியதிகள் ஆகியவற்றை அனைத்து வழிகளிலும் உறுதியாகக் கடைப்பிடித்தால் முக்தி அதாவது இன்னல் மற்றும் துன்பங்களிலிருந்து முற்றிலும் விடுதலை பெறலாம் என்றும் கூறுகிறது.

வியாசர் என்னும் பாதராயனர் எழுதியுள்ள வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் பிரம்மம் எனப்படும் பூரண வடிவான இறைவன் தன் ஒளியிலிருந்தே இந்தப் பிரபஞ்சத்தை உருவாக்கி, காத்து, ஒவ்வொரு பிரபஞ்சத்தின் சுழற்சியின் போதும் தன்னுள்ளேயே ஒடுக்கிக் கொள்கிறார் என்ற விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குச் சிலந்தியின் வாயிலிருந்து

சிலந்தி கூடு உருவாவதையும், தீயிலிருந்து தீப்பொறி வெளிவருவதையும் உதாரணமாகக் கூறலாம். எனவே இருப்பவை அனைத்தும் பிரம்மமே, பிரம்மத்தைத் தவிர வேறு எதுவுமில்லை. ஞானம் (தன் உண்மை இயல்பை அறிதல்) மற்றும் பக்தியின் மூலம் ஆத்மா தன் இயற்கைக் குணத்தை அறிகிறது. இறுதியில் முக்தி பெற்று தனது இயல்பாகிய எல்லையற்ற ஆனந்தத்தில் திளைக்கிறது.

யோகத்தைப் பொறுத்தவரை நடைமுறையில் அவை நான்கு வகைப்படும். கர்ம யோகம், பக்தி யோகம், ஞான யோகம் மற்றும் ராஜ யோகம். இந்த யோகப்பயிற்சிகள் அனைத்தும் மனதைப் புனிதப்படுத்தித் தூய்மையாக்குகின்றன. இந்தப் புனிதத் தன்மை நம்முள் உறையும் இறைவனை, ஆன்மாவை நாம் உணர வகை செய்கிறது. இறைவனால் நமக்கு அளிக்கப்பட்ட கடமைகளைப் பற்றின்றி, தன்னலமின்றிச் செய்ய வேண்டும் என்று கர்ம யோகம் விளக்குகிறது. பக்தி யோகம், இறைவனிடம் பக்தியை வளர்த்து கொண்டு அதன் மூலம் இறைவன் கருணையினால் இறை அருளைப் பெறும்படி போதிக்கிறது. ஞான யோகம் நம்முள் உறையும் ஆத்மனை, அதன் உண்மையான குணத்தைத் தொடர்ந்து சிந்தனை செய்வதாலும், தியானிப்பதாலும், ஆன்ம அனுபூதி பெறலாம் என அறிவுறுத்துகிறது. பதஞ்சலியின் யோகச் சூத்திர முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ராஜ யோகம் எட்டு வகை நெறி முறைகளைப் போதித்து நம்முள் உறையும் இறைவனைச் சமாதியில் மூழ்கி அறியும் உயர் உணர்வு நிலைக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லும் வழியைப் போதிக்கிறது.

இந்த அனைத்துத் தத்துவரீதியான வழிகாட்டுதல்களும், நடைமுறை ஆன்மீக ஒழுக்க நெறிகளும் முற்றிலும், இந்து தர்மத்திலுள்ள வேதங்கள், உபநிடதங்கள், பகவதீதை மற்றும் இதர சாஸ்திர நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதை இங்குச் சிறப்பாக வலியுறுத்திச் சொல்லவேண்டியுள்ளது.

சாமான்ய தர்மம் அல்லது அடிப்படை ஒழுக்க நெறிகள்:

உபநிஷதம் போன்றவை தத்துவ சாஸ்திரங்களையும் அதை பயில ஆன்மீக முறைகளையும் எடுத்துரைக்கும் அதே நேரத்தில் ஒரு மனிதன் தன் வாழ்க்கையில் தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்ளவும் சமூக நல்லிணக்கத் திற்கும் சில அடிப்படை ஒழுக்கம் மற்றும் பண்பு நெறிகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென ஆணித்தரமாக அறிவுறுத்தியுள்ளன. இவை இரண்டும் ஒருவனுடைய ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு உதவியாக இருக்கின்றன. அஹிம்சை, சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்தல், திருடாமலிருத்தல், தகுதியுள்ளவர்களுக்குத் தகுதியான பொருளைத் தானம் வழங்குதல், பொறுமை, ஆசையின்மை, மனஅமைதி, தன்னைத் தானே தாழ்த்திக் கொள்ளாதிருத்தல், புனிதத்தன்மை, பிறர் பொருள் கவராதிருத்தல், தவம் ஆகியவையே அடிப்படை ஒழுக்க நெறிகள்.

நான்கு புருஷார்த்தங்கள்:

சாஸ்திரங்கள் மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் இறுதி இலக்கான முக்தியினை அடைய ஆத்மவித்யையை வலியுறுத்தினாலும் ஒரு சராசரி மனிதனுடைய நியாயமான உரிமைகள், ஆசைகள், விருப்பங்கள் ஆகியவற்றைப் புறக்கணிக்கவில்லை. அவை செல்வம் (சொத்து) மற்றும் காமம். எனினும் இவற்றைத் தர்ம சாஸ்திர முறைப்படி மட்டுமே அனுபவிக்கலாம். அதர்ம வழியில் அல்ல என்றும் அளவுக்கு மீறி அனுபவிக்கக் கூடாது என்றும் வலியுறுத்துகின்றன. எது தர்மம், எது அதர்மம் என்பதைப் புனித சாஸ்திர நூல்களிலிருந்தும், ஆன்றோர்களிடமிருந்தும் தெரிந்து கொள்ளலாம். முக்தி என்பது இறுதி இலக்கு என்பதைச் சாஸ்திர நூல்கள் பரவலாகப் பலவகைகளிலும் எடுத்துரைக்கத் தவறவில்லை. தர்மம், அர்த்தம், காமம், முக்தி ஆகியவை அனைத்து மனிதர்களாலும் வேண்டப்படும் நான்கு புருஷார்த்தங்களாகும்.

குரு:

ஒருவனுடைய வாழ்க்கையின் எந்தப் பகுதியிலும், அது ஆத்மவாத்யை அல்லது வேறு எதுவானாலும் சரி, அவனை வழிநடத்திச் செல்ல ஒரு சிறந்த குரு இருந்தாலன்றி வளர்ச்சி என்பது இயலாத ஒன்று என்பதை நம்முடைய சாஸ்திரங்களும் ஆன்மீக நூல்களும் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகின்றன. ஆன்மீக நூல்களைப் பற்றிய நல்ல ஞானம், நடைமுறை அனுபவம், புனித வாழ்க்கை, சீடரின் வளர்ச்சியில், நலனில் அளவுகடந்த அக்கறை ஆகிய தகுதிகள் ஒரு குருவிடம் இருக்க வேண்டும். பணிவு, கற்பத்தில் அறிவதில் ஆர்வம், குருவிற்குப் பக்தியுடன் கூடிய சேவை ஆகியவை சீடர்களிடம் இருக்கவேண்டிய தகுதிகளாகும். ஒரு சீடர் ஆன்மீக வாழ்க்கையில் முன்னேறி ஓர் உயர் நிலை அடையும்போது, தகுதியுள்ள மற்றச் சீடர்களுக்கு அந்த அறிவைப் போதிக்க வேண்டும். இதன்மூலம் தலைமுறை தலைமுறையாக வரும் பயிற்சிகள் மனித இனத்தின் பாதுகாப்பிற்காக அழியாமல் நிலைத்து நிற்க உதவும்.

இவையனைத்திலிருந்தும் இந்து தர்மத்தின் அடிப்படை சாஸ்திர நூல்கள், வாழ்வின் இறுதியான இலக்கு ஆன்மீக அறிவே என்பதைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தினாலும், வாழ்க்கையின் சமுதாய நலன்களையும் புறக்கணிக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். இந்து பண்பாட்டின் வளர்ச்சிக்கு இது முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது.

இந்து சமுதாயம்

முகவுரை:

ஒரு நாட்டின் கலாச்சாரம் அந்நாட்டின் சாதாரண மனிதனைப் பண்பு மிக்கவனாக மாற்றி நாட்டின் பிரஜை அல்லது தேசியக் குடிமகன் என்று பெயர் கொள்ள வைக்கிறது. ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனே குடிமகன் அல்லது நாட்டின் பிரஜை அல்லது தேசியக் குடிமகன் என அழைக்கப்படுகிறான். பல தனிமனிதர்கள் கொண்டது ஒரு குடும்பம். பல குடும்பங்கள் சேர்ந்தது ஒரு சமுதாயம். ஒரு இந்து சமுதாயத்தின் பண்புகளை ஆராய முற்படும்போது தனி மனிதன் ஒருவனுடைய அனைத்து அம்சங்களையும், சமுதாய வாழ்க்கையையும் ஆராய வேண்டும்.

புருஷார்த்தக் கொள்கைகள், வர்ணமுறை, ஆச்ரம வாழ்க்கை முறை ஆகிய மூன்றும் பண்டைக்காலம் மற்றும் இடைக் காலத்தில், எப்பொழுதெல்லாம் அவை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டுச் சரியான முறையில் செயலாகக் கப்பட்டதோ அப்பொழுதெல்லாம் இந்து சமுதாயத்தின் மூன்று கால்களாக விளங்கிச் சமுதாயத்திற்கு ஸ்திரத்தன் மையையும், மனோ பலத்தையும் வழங்கியுள்ளன. தர்மம், அர்த்தம், காமம், முக்தி ஆகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களும் ஒரு மனிதனுக்கு அவர் விரும்பியவற்றை அளித்து, வாழ்க்கையின் இலக்கையும், அதை அடைவதற்கான வழியையும் காட்டின. ஆச்ரம வாழ்க்கை முறை அவற்றை நடைமுறையில் செயல்படுத்துவதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது. வர்ண முறை அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த ஒரு சீரிய அமைப்பை உருவாக்க உதவியது. எனவே இந்து சமுதாயத்தின் இந்த இரு முறைகளையும் பற்றி அதாவது வர்ண முறை, ஆச்ரம வாழ்க்கை முறை பற்றி விவரிக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

வர்ண முறை:

பண்டைக்கால இந்தியாவில் இருந்த நான்கு வர்ண முறைகள்பற்றி ரிக் வேதச் சம்ஹிதையில் (8, 35, 16.7; 1.10.8.7) விவரங்கள் உள்ளன. பண்பாடுள்ள சமுதாயத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவன் விருப்பம், திறமை இவற்றின் அடிப்படையில் தனக்குகந்த தொழில் முறையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன் வருமானம் மூலம் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமை பழக்கத்தில் இருந்தது. அவரவர்களது இயற்கைக்குணம், திறமை இவற்றிற்கேற்ப ஒரு தொழிலைத் தெரிவு செய்ய வேண்டிய சூழ்நிலையை, வாய்ப்பை மக்களிடம் உருவாக்குவது சமுதாயத்தின் கடமையாக இருந்தது. வர்ண முறையின் தத்துவமே இதுதான். சமுதாயத்தில் இருந்த நான்கு வர்ண முறைபற்றி வேதங்களும் புருஷ ஸூக்தமும் மிகத்தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. வேதமும், புருஷஸூக்தமும் வர்ணமுறை பழக்கத்தில் இருந்ததை ஏற்று கொண்டுள்ளனவே அன்றி அவற்றை உண்டாக்கவில்லை.

சமுதாயம் நாகரிகம் அடைந்து அளவில் பெரியதாக வளர வளர அனைத்து மக்களும் எல்லாவிதமான பணிகளையும் ஏற்று செய்ய இயலாதக் காரணத்தினால், சமுதாயப் பணிகளைத் தங்களுக்குள் பிரித்துக் கொண்டு செய்யும் சூழ்நிலை உருவாகியது. வேத காலத்தின் ஆரம்ப நிலையிலேயே சமுதாயப்பணிகளை நான்கு பிரிவுகளாக, தன்னார்வத்துடன் பிரித்துச் செயல்படும் செயல்முறை தொடங்கியிருக்கலாம். குடும்பங்களில் கூட முக்கியமான நாட்களில், நிகழ்வுகளில் அவ்வாறு பணிகளைக் குடும்ப உறுப்பினர்களிடையே பிரித்துக் கொண்டு, அனைத்து உறுப்பினர்களும் வேலையில் ஈடுபடுவதற்கு ஏதுவாக, செயல்படும் முறை இருந்தது. சமுதாயத்தில் சிலர் அறிவு, விவேகம், பண்பாடு ஆகியவற்றில் தங்களை மேம்படுத்திக் கொண்டு இளைய தலைமுறையினருக்குப் பயிற்சி அளிக்க விரும்பினர். இவர்கள் பிராமணர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வேறு சிலர், நல்ல உறுதியான உடலும் பலமும் படைத்தவர்கள். இவர்கள் அயல்நாட்டுப் படையெடுப்பு மற்றும் உள்நாட்டில் சட்டதிட்டங்களை

அமுல்படுத்தி அமைதியை நிலைநாட்டிச் சமுதாயத்தைக் காக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டனர். இவர்கள் ஷத்திரியர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். மீதியிருந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர், பயிர்த்தொழில், பால் பண்ணை, வியாபாரம் வாணிபம் இவற்றின் மூலம் உற்பத்தியைப் பெருக்கினர். இவர்கள் வைசியர் என்று பெயர் பெற்றனர். இவற்றில் எந்தத் தொழிலுக்கும் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள இயலாதச் சிலர் கூலி வேலை செய்து தங்கள் சேவையை மற்றவர்களுக்கு நல்கினர். இவர்களே சூத்திரர்கள் என்று பெயர் பெற்றனர். காலப்போக்கில் பிராமணர்கள் முதல் சூத்திரர்கள் வரை, இந்த நான்கு வர்ணத்தார்கள், தலைமுறைத் தலைமுறையாகத் தொழிலைச் செய்து அந்தந்தத் துறையில் தங்கள் ஆற்றலை முந்தைய தலைமுறையினரைக் காட்டிலும் மேம்படுத்திக் கொண்டனர்.

இந்த வர்ண முறை, அவரவர் இயற்கை குணங்கள் மற்றும் விருப்பத்தின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட தொழில் ரீதியான பிரிவுகளாக ஏற்பட்டிருந்தாலும் அது ஒரு பொது நியதியாகவும் சிறந்த கொள்கையாகவும் அந்தக் காலத்தில் இருந்தது. எனவே அந்தந்தப் பிரிவில் பிறந்த தனி மனிதன் எந்தப் பிரிவை, வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று தீர்மானிப்பது எளிதாகவும் நடைமுறை பழக்கமாகவும் அமைந்தது. வர்ண முறை ஒருவன் எந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று இயற்கையாகவே தீர்மானித்ததால் ஜாதிப் பிரிவு ஏற்பட முதல் ஆதாரமாகியது. இதிலிருந்தே ஜாதிப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டன.

இந்தியா பல இனப்பிரிவுகளைக் கொண்ட ஒரு கண்டமாகத் திகழ்ந்தது. அவரவர் இனப்பிரிவில் சுதந்திரமாகச் செயல்படக்கூடிய செயல் முறை இருந்தாலும், வர்ண ஜாதி முறை அனைத்து இன மக்களையும் ஒன்றிணைத்து வந்தது. அயல் நாட்டினரான சாகா மற்றும் ஹீனர்களும் இந்த வர்ண முறையைப் பெருந்தன்மையோடு ஏற்று கொண்டனரே தவிர அழிக்க முற்படவில்லை. இந்த வர்ண முறை, பலவிதமான தொழில்களையும் காத்துத் தேவையற்ற போட்டிகளைத்

தவிர்த்து, நிறுவனங்களை மக்கள் ஸ்தாபனங்களாக்கி இந்து சமுதாயத்தைக் காத்து வந்தது. இந்த முறையே பல்வேறு வேற்றுமைகளிடையேயும் நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காத்து நின்றது.

நம் நாட்டில் ஜாதிச் சண்டைகள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலேய ஆட்சிக்குப் பிறகுதான் ஏற்பட்டது. சூழ்நிலையைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முற்படும் தன்னலமும் குறுகிய மனப்பான்மையும் கொண்ட அரசியல் மற்றும் சமூகத் தலைவர்களாலும் ஜாதிச் சண்டைகளும் பல குழப்பங்களும் ஏற்பட்டன.

பண்டைக்காலத்திலும், மத்தியக் காலத்திலும் பழக்கத்தில் இருந்த வர்ண ஜாதிமுறைப் பற்றிய சில குறிப்புகள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் அக்காலங்களில் இருந்த சமுதாயப் பண்பாட்டைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பண்டைக்காலத்தில் பிராமணர்களின் வாழ்க்கையில் வேதநெறிகளின்படி ஹோமங்கள் செய்வது ஒரு முக்கிய அங்கம் வகித்தது. நல்ல ஒழுக்க நெறிமுறை பின்பற்றி வாழ்ந்து வந்த தர்ம நெறியைத்தவறாது கடைப்பிடித்து வந்த சூத்திரர்கள் தங்கள் வீட்டிற்கு உணவு உண்ண அழைத்தால் அதை பிராமணர்களால் மறுக்க இயலாது. அதிலும் அத்தகையவர் பிராமணர்களின் கீழ் வேலை செய்பவர்களாகவோ அல்லது குடும்ப நண்பர்களாகவோ இருந்தால் அத்தகையவர்களின் வேண்டுகோளை நிராகரிக்க இயலாது. நாட்டில் அவசர நிலை பிரகடனப்படுத்தப்படும் காலத்திலும், பேரழிவு ஏற்படும் காலங்களிலும் பிராம்மணர்கள் பிற ஜாதிக்குரிய தொழிலை மேற்கொள்ளலாம். தகுந்த காரணங்களின்றி பிராமணர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய வாழ்க்கை நெறியிலிருந்து ஒரு பிராமணன் பிறழினால் சூத்திரர்களில் கடைப்பட்ட ஜாதியாகிய சண்டாள ஜாதியினாகக் கருதிப் பிராம்மண ஜாதியிலிருந்து அத்தகையவனை ஒதுக்கி வைத்து விடுவார்கள்.

இந்து பண்பாட்டின் பல்வேறு முக்கிய அம்சங்கள், மதம், தத்துவம், ஆன்மீகம் போன்றவற்றைப் போதிப்பதற்காகப் பிராம்மணர்கள் பலர் எகிப்து, கிரேக்கம், ரோமாபுரி, மெக்ஸிகோ

மற்றும் பிற தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்குச் சென்றிருந்ததற்கான சாட்சியங்கள் வரலாற்றில் இல்லாமல் இல்லை.

க்ஷத்திரியர்களில் பலர் நல்ல நேர்மையான அரசர்களாக இருந்ததுமட்டுமன்றி வேதச் சாஸ்திரத்திலும் நல்ல புலமை பெற்றிருந்தார்கள். சொந்த வாழ்க்கையிலும் துறவு மனப் பான்மையுடன் புனிதமானவர்களாக இருந்தார்கள். இந்தியக் க்ஷத்திரிய வீரர்கள் கி.மு. 490 ஆம் வருடம் கிரேக்க நாட்டில் நடந்த மாரதான் (Marathon) மற்றும் பிளேடியா (Plataea) சண்டைகளில் பங்கேற்றுள்ளனர். அன்றைய அரசர்கள் காலாட்படை, குதிரைப்படை உள்படப் பெரிய சேனையையும், கடற்படையையும் நிர்வகித்து வந்தனர். படைகளில் குதிரையும், யானையும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

வைசியர்கள் பொதுவாக இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தனர். க்ருஹபதி (Grahapati) மற்றும் ஸ்ரேஸ்தி (Sresthi). முதல் பிரிவினர் விவசாயம், கால்நடைப் பண்ணைகள் வைத்து வாழ்க்கை நடத்தினர். மற்றொரு பிரிவினர் வியாபாரம், வாணிகம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் வெற்றிகரமாக மிகப்பெரிய நகராட்சிகளை அமைத்துக் கிழக்கில் சீனா, ஜாவா போன்ற நாடுகளுடனும், மேற்கில் எனிப்து, கிரேக்கம், ரோமாபுரி ஆகிய நாடுகளுடனும் வாணிபத் தொடர்பு வைத்திருந்தனர்.

சூத்திர ஜாதியிலும் இரண்டு வகையினர் இருந்தனர். நல்ல ஒழுக்கமுள்ள 'சத்' சூத்திரர்கள், ஒழுக்க நெறி பின்பற்றாத 'அஸத்' சூத்திரர்கள். வாழ்வில் நல்ல ஒழுக்க நெறிகளை மதித்து அதன்படி வாழ்ந்து வந்த சூத்திரர்கள் நல்ல வாழ்வு நடத்தினர். சில யாகங்கள் செய்வதற்கும் உபநயனம் போன்ற சடங்குகளை மேற்கொள்வதற்கும் அவர்களுக்கு அதிகாரம் இருந்தது. வேதத்தைத்தவிரப் பிற ஆன்மீக உண்மை விஷயங்களைப் படித்துப் போதிக்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். போரிடுதல், விவசாயம், பாய் முடைதல், மீன் பிடித்தல், சலவை செய்தல், முடிதிருத்தல் போன்ற பல்வகைத் தொழில்களை அவர்கள் மேற்கொண்டனர்.

தீண்டாமை என்பது வேதகாலங்களில் இல்லையென்றாலும் கி.மு. 8-வது நூற்றாண்டில் படிப்படியாக ஏற்பட்டிருக்கலாம். சில சுகாதாரக்கேட்டை விளைவிக்கக்கூடிய தொழில்கள், சுகாதாரமற்ற தன்மை, மிகக் கொடிய பாவக் காரியங்களைச் செய்தல், பிற நாட்டினரின் பழக்கவழக்கத்தை மேற்கொள்ளாதல், நம் நாட்டினரின் பழக்க வழக்கங்களுக்குச் சிலர் முற்றிலும் மாறுபட்டிருப்பது, ஏற்கமுடியாதச் சில சமயப் பேதங்கள் மற்றும் அவற்றால் விளையும் குழப்பங்கள்போன்ற பல காரணங்களால் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, தீண்டாமை என்னும் பழக்கம் தோன்றி, காலப்போக்கில் நாடெங்கிலும் பரவியது. ஆனாலும் நல்ல ஒழுக்க முறையையும் ஆன்மீகத்தையும் சாதாரணத் தர்மத்தையும் பின்பற்றுவவர்களாக இவர்கள் விஷ்ணு அல்லது சிவனின் ஒரு அம்சமான பைரவரை வணங்கும் முறையும் தர்ம நெறிகளைக் கடைப்பிடிக்க வழியும் வகுக்கப்பட்டன. பல நூற்றாண்டு காலமாக ஆன்மீக வகுப்புகள் மூலம் பக்தியும், ஆன்மீக நெறிகளும் போதிக்கப்பட்டு இவர்கள் விடுதலைபெற முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் அந்த முயற்சிகளுக்கேற்ற பலன் ஏற்படவில்லை.

ஆச்ரம முறை:

ஒரு தனிமனிதனின் இயற்கையான குணங்களைத் தூய்மை படுத்துவதற்கென ஏற்பட்டது ஆச்ரம முறை வாழ்க்கை. அது பற்றி இப்பொழுது சுருக்கமாக விளக்கப்படுகிறது. இந்த முறைப்படி தனி மனிதனின் வாழ்க்கை நான்கு ஆச்ரமப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை பிரம்மச்சரியம் (மாணவப்பருவம்) கிருஹஸ்தம் (குடும்ப வாழ்க்கை) வானப் பிரஸ்தம் (காட்டில் வாழ்தல்) மற்றும் சந்நியாஸம் (துறவு) என்று நான்கு வகைப்படும்.

வாழ்க்கையின் முதல் பருவம் பிரம்மச்சரியம். ஏழு அல்லது எட்டு வயது முதல் பத்தொன்பது, இருபது வயதுவரை 12 ஆண்டுகளைக் கொண்டது. இந்தப் பருவம் முழுவதும் படிப்பிற்கும் ஒழுக்க நெறிகளைக் கற்கவும் செலவிடப்படும். இக்காலகட்டத்தில் மாணவர்கள் குருகுலத்தில் அல்லது

ஆசிரியரின் வீட்டில் தங்கி சாஸ்திரம், லௌகீகக் கல்வி, கலை ஆகியவற்றைப் பயின்றனர்.

பண்டைக்காலத்தில் ஆசிரியர்கள் பொதுவாக நகர்ப் புறத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் குடில்களில் வாழ்ந்தனர். அவர்களிடம் கற்க வந்த மாணவர்களும், ஏழை, செல்வந்தர் என்ற பேதமின்றி அதே குடில்களில் வாழ்ந்தனர். அனைவரும் கடினமான தவ வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். வேதங்களைக் கற்றுக் கொள்வதும், லௌகீகக் கல்வியில் புலமை பெறுவதும் எப்படியோ அப்படியே ஆசிரியருக்குச் சேவை செய்வதும் அவர் வீட்டு வேலைகளில் பங்கேற்பதும் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. உணவிற்காகப் பிச்சை ஏற்பது, வாழ்க்கையின் இன்ப நுகர்ச்சிகளை விலக்குவது, உலக விவகாரங்களிலிருந்து விலகி நிற்பது போன்ற பயிற்சிகள் மிக முக்கியம் வாய்ந்தவை. இதிலும் பிரம்மச்சரியத்திற்கு முக்கிய இடம் கொடுக்கப்பட்டது.

இளைஞனாகக் குருகுல வாசத்திலிருந்து வீடு திரும்பியதும், இல்லறத்தில் ஈடுபட்டுக் குடும்பத்தை விருத்தி செய்வது என்பது நெறி முறையாக இருந்தது. திருமணம் என்பது சம்ஸ்காரம் அல்லது ஒரு புனித மதச்சடங்கு. ஒரு மனிதன் தர்ம வழியில் இல்லறம் நடத்த அவனது மனைவி வாழ்க்கை துணையாகக் கருதப்பட்டதால், திருமணம் என்பது ஆன்மீக வளர்ச்சிக்குத் தடையாகக் கருதப்படவில்லை. கிருஹஸ்தன் என்ற இல்லறத்தான் தர்ம வழிகளில் செல்வம் ஈட்டி, சமுதாயத்திற்கு உதவியாக இருக்கும் வகையில் மகிழ்ச்சியான மற்றும் நாகரிகமான வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். இல்லறத் தார்க்கு உரிய முக்கியக் கடமைகளுள் 'பஞ்ச யக்ஞம்' என்கிற ஐந்து தினசரி ஹோமங்கள் முக்கியமானவை. அவை:

☞ தேவயக்ஞம்: வேத முறைப்படி ஹோமம் வளர்த்து இந்திரன் மற்றும் இதர தேவதைகளுக்கு ஆஹுதி அளித்தல்.

☞ ரிஷியக்ஞம்: வேதங்களை முறைப்படி படித்துப் பிறருக்கு ஓதி ரிஷிகளைத் திருப்திப்படுத்துவது.

ஔ மித்ருயக்ஞம்: மறைந்த முன்னோர்களுக்கு முறைப்படி சடங்குகளைச் செய்வது. இது நீத்தார் கடன் என்றும் சொல்லப்படும்.

ஔ நரயக்ஞம்: விருந்தினர்களுக்கும், பசித்தவர்களுக்கும் அன்னமிடுவது.

ஔ பூதயக்ஞம்: வீட்டில் வளர்க்கப்படும் மிருகங்களுக்கும், (நாய், பூனை, ஆடு, மாடு) பறவைகளுக்கும் உணவிடுதல்.

வயது முதிர்ந்த காலத்தில் இல்லறக் கடமைகளை தம் பிள்ளைகளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, மனைவி சம்மதித்தால் மனைவியுடனும் அல்லது தனியாகவும் காட்டுக்குச் செல்லுதல். இதுவே வானப்பிரஸ்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. வனம் என்றால் காடு, பிரஸ்தா என்றால் செல்லுதல். இந்த முதுமைக் காலத்தில் ஒருவர் ஆன்மீக நெறிகளை ஆழ்ந்து சிந்தித்துத் தூய வாழ்வு வாழவேண்டும். இதுவே இறுதி பருவமான சந்யாஸத்திற்கு அடிக்கோலும். இந்த வானப்பிரஸ்த நாட்களில் ஒருவர் தனியாக ஆன்மீகப் பயிற்சியை மேற்கொண்டு வாழும்போது, தன்னுடைய அனைத்து ஆசைகளையும் துறந்து புனிதமான துறவி வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளக் கூடிய மனோ பலம் பெற்றால் மனைவியைத் தன் பிள்ளைகளின் கவனிப்பில் விட்டு விட்டுத் துறவு வாழ்க்கை மேற்கொள்ளலாம். இந்தப் பருவத்தில் அவன் தொடர்ந்து ஒரு இடத்தில் தங்காமல், சஞ்சரித்தபடி பிச்சை ஏற்கும் வாழ்வை மேற்கொண்டு தொடர்ந்து இறைவனைப்பற்றிய சிந்தனையில் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும். தன்னடக்கம், ஆசைகளிலிருந்து விடுபடுதல், பற்றற்ற தன்மை, அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்பு ஆகிய பண்புகளை வளர்த்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த நான்கு ஆச்ரம முறைகளும் படிப்படியாக ஏற்று நடத்தக்கூடியவை என்றாலும், சில சிறப்பு விஷயங்களில் விதிவிலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. அதாவது ஒருவர் தகுதி பெற்றிருந்தால் முதல் அல்லது இரண்டாவது பருவத்திலேயே சந்நியாச வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளலாம். பண்டைக் காலங்களில் பிராமணர்கள் மட்டுமே அதற்குரிய திறமையும் தீவிரமும் பெற்றிருந்ததாகத் தோன்றுகிறது.

இந்த நான்கு ஆச்ரம முறைகளைப்பற்றி மேலும் சில உபயோகமான விவரங்களை இங்குக் கொடுக்கலாம்:

குருவின் இல்லத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது பிரம்மச்சரிய விரதம் பூண்டு, பிரம்மச்சரியத்தை உறுதியாகக் கடைபிடிக்கும் ஒருவர் வேதப் பாடங்களைச் சிறப்பாகக் கற்க விரும்பினால் 24 அல்லது 48 வயதுவரை கூட கற்கலாம்.

எட்டு வகையான திருமணங்கள் பற்றி கூறப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றில் சட்டப்படியும், புனிதமாகவும் கருதப்பட்டவை நான்கு வகைத் திருமணங்களே. அவை:

ஔ மீரம்மா: வேதத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் சீறந்த ஒருவருக்குத் தந்தை தன் மகளைக் கன்னிகாத் தானமாகத்தருவது.

ஔ தெய்வா: வேத ஹோமத்திற்குத் தலைமை தாங்கி நடத்தும் புரோகிதருக்குத் தந்தை தன் மகளைக் கன்னிகாத் தானமாகத் தருவது.

ஔ ஆர்ஸா: புனிதமான சடங்கைப் பூர்த்திசெய்யும் பொருட்டு மாப்பிள்ளையிடமிருந்து ஒரு பசுவையும் ஒரு காளையையும் தானமாகப் பெற்றுக் கொண்டு தன் மகளைக் கன்னிகாதானம் செய்து தரலாம்.

ஔ ப்ரஜாயத்யா: மாப்பிள்ளை ஏகபத்தினிவிரதனாக வாழ்க்கை முழுவதும் இருக்கவேண்டும் என்று உறுதி மொழி பெற்றுக் கொண்டு தன் மகளைக் கன்னிகா தானமாக வழங்கலாம்.

பெண்ணிற்குச் சுப மங்களமாக, மங்களப் பிரதிசாரா என்ற மங்கள நாணை திருமாங்கல்யத்துடன் மாப்பிள்ளை தாலி கட்டும் முறை, சமுதாயத்தில் பின்னால் ஏற்பட்ட சடங்கே தவிர தர்மச் சாஸ்திரங்களில் குறிப்பிடப்படவில்லை.

பெண்களின் நிலை:

இந்தியாவில் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலை குறித்து சிறிது விரிவாக ஆராயலாம். வேதக் காலத்தில் பெண்களுக்குச் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த நிலை கொடுக்கப்பட்டது. வேத நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வாக், அம்ப்ரணி, ரோமலா, கார்கி (Vac, Ambhrni, Romasa, Gargi) போன்ற பெண்கள் பற்றிய குறிப்பு மேலே சொல்லப்பட்ட கருத்துடன்

ஒத்து போகிறது. பெண்கள் உபநயனம் சடங்கை மேற்கொண்டு வேதச் சாஸ்திரங்களைப் படிக்கலாம். இந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுப்பவர்கள் 'பிரம்மவாதினி' என்று அழைக்கப்பட்டனர். இந்த வழியைப் பின்பற்றாது இல்லற வாழ்க்கையை மேற்கொள்பவர்கள் 'சத்யோவாதஸ்' (Sadyovadhus) என்றழைக்கப்பட்டனர். ஆரம்பக் காலத்தில் ஆண், பெண் இருபாலரும் சேர்ந்து படிக்கும் முறை பழக்கத்தில் இருந்தது. கூடித்திரியப் பெண்களுக்கு ஆயுதமும் யுத்த சாஸ்திரக் கலையும் பயிற்சியளிக்கப்பட்டது. பெண்கள் பருவ நிலை அடைவதற்கு முன் திருமணம் செய்யும் கன்யவிவாகமுறையும், பருவ நிலை அடைந்தபின் செய்யப்படும் ப்ரௌத (Praudha) விவாகமுறையும் பழக்கத்தில் இருந்தன. சில குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் தன் கணவரைத் தானே தேர்ந்தெடுக்கவும் சுதந்திரம் இருந்தது.

மனைவி என்பவள் க்ருஹினி அதாவது கணவனில் பாதி என்று கருதப்பட்டதால் உண்மையில் க்ருஹலக்ஷ்மி யானாள். வீட்டின் தலைவி அல்லது ராணி என்ற பொருள்படச் சாம்ராஜினி (Samrajni) என்று அழைக்கப்பட்டாள். இத்துடன் மதச் சம்பந்தமான சடங்குகள் செய்வதில் சம உரிமை கொடுக்கப்பட்டது. சில தவிர்க்க இயலாதச் சூழ்நிலையில் விவாகரத்தும் மறுமணமும் அனுமதிக்கப்பட்டது.

விதவைகள் தலையை மழித்துக் கொள்வதோ சிகப்புக் கரை புடவைகள் அணிவதோ கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறுவதோ ஒருபொழுதும் கட்டாயமாக்கப்படவில்லை. இது போன்ற பழக்கவழக்கங்கள் தென்னிந்தியாவில் மட்டுமே ஒரு குறிப்பிட்ட பிராமணர்களால் பின்பற்றப்பட்டது. கணவன் இறந்தபின் சந்நியாசிபோல் வாழ்க்கை வாழவேண்டுமென்பது இதன் உள்நோக்கமாக இருந்திருக்கலாம்.

வேசியர்கள் என்றழைக்கப்பட்ட பெண்கள் (Prostitute) சமூகத்தில் வாழ முடிந்தது. எனினும் அவர்களுக்கு என சில ஒழுக்க நெறிகளும் இருந்தன.

கோயில்களில் உள்ள இறைவனுடன் மணம் முடித்து வைத்து அவர்கள் இறைவனுக்கே தொண்டு செய்து

வாழும் தேவதாசிமுறை பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட முறையாக இருக்கலாம்.

சமுதாய வாழ்க்கைப்பற்றி மேலும் சில அம்சங்கள்:

இந்து சமுதாய வாழ்க்கைப்பற்றி மேலும் சில விவரங்கள் கீழே விவரிக்கப்பட்டுள்ளன:

ஆத்மஹத்யா அல்லது தற்கொலை என்பது ஒருபெரும் பாவச்செயலாகக் கண்டனப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் வயது முதிர்ந்த காலத்தில் ஆதரவின்றியும் தளர்ச்சியாலும் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் முதியோர்கள், தீர்க்கமுடியாத நோயால் அவதிப்படும் மனிதர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்ள மறுப்பு தெரிவிக்கப்படவில்லை. ஒரு மதத்தையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் காப்பதற்கும், ஒருவர்தான் செய்த மிகக் கொடுமையான பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாகவும் ஒரு பரிகாரமாகவும் அது அனுமதிக்கப்பட்டது. முடிந்தவரையில் அத்தகைய தற்கொலைச் சடங்குகள் தீர்த்தக் கேஷத்திரங்களிலும் புனிதமான இடங்களிலுமே நடத்தப்படுவதென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன.

மற்ற மதங்களிலிருந்து இந்து மதத்திற்கு முறைப்படி மதமாற்றம் செய்யப்பட்டதாகக் குறிப்புகள் ஏதுமில்லை. அயல் நாட்டினர் இந்து முறைப்படி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். அதனால் சமுதாயத்தில் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டனர். எனினும் 'பதிதசம்ஸ்காரா' அதாவது வாழ்க்கையிலிருந்து வழுவியவர்கள் 'சுத்தி' அதாவது இந்து தர்மப்படி வாழ்க்கை நடத்தாமல் பிறழியவர்கள் தங்களைப் புனிதப்படுத்திக் கொள்ளும் வழக்கம் இருந்தது. அதற்கெனப் பிரத்யேகமான சடங்குகளும் முறைகளும் இருந்தன.

நாம் உண்ணும் உணவு மனதைப் பாதிக்கும் என்று நம்பப்பட்டதால் உணவுப் பழக்கங்களிலும் சில விதிகள் இருந்தன. தூய உணவு, மனம் தூய்மை அடைவதற்குச் சாதனமாக இருந்தது. மனதைப் புனிதப்படுத்துவதில் உணவு முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. எந்த வகை உணவு உண்ணவேண்டும், எந்தவகை உணவு தவிர்க்கப்படவேண்டும்,

எப்படி உண்ணவேண்டும், எப்படி உண்ணக் கூடாது என்பது பற்றி சில நியதிகளும் முறைகளும் விதிக்கப்பட்டிருந்தன.

வேதகாலத்தில் மாமிசம் உண்பது (மாம்ஸ போஜனம்) பழக்கத்தில் இருந்தது. எனினும், பிற்காலத்தில் ஜைன மற்றும் புத்தமதக் கொள்கைகள் பரவிய காலத்தில் மாமிசம் உண்ணும் பழக்கம் சகித்துக் கொள்ளப்பட்டாலும், அதை உண்ணும் பழக்கத்தைக் குறைக்க அறிவுரைக்கப்பட்டது. சுராபானா என்ற மதுபானம் குடிக்கும் பழக்கம் இருந்தாலும், அது மிகக் கொடுமையான பாவமாகக் கண்டனப்படுத்தப்பட்டது. 'பாகசாஸ்திரம்' என்னும் சமையல் செய்யும் முறை நல்ல வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. காவிய நாயகர்களான நளனும், பீமனும் இந்தச் சமையல் துறையில் கைதேர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

சில நோய்களைத் தீர்க்கக்கூடிய மருத்துவக் குணம் கொண்ட பொருட்களின் பொடியை வைத்து மூக்குப்பொடி போடுதல், சில வாசனையுள்ள பொருள்களை வைத்துப் புகை பிடித்தல் போன்றவை பற்றி குறிப்புகள் உள்ளன. இது தூமபாணம் (Dhumapana) என்றழைக்கப்பட்டது. புகை பிடிக்கும் பழக்கம், புகையிலை போடுவது தற்சமயம் இருப்பது போல் அப்போது இல்லை.

பருத்தி, கம்பளி, பட்டுத்துணிகள் ஆகியவை கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே பழக்கத்தில் இருந்தன. தைக்கப்படாத துணிகளே விரும்பப்பட்டன. வேட்டியும், மேலங்கியும் சாதாரணமாக உடுத்தப்பட்டாலும், நீண்ட சட்டை, பைஜாமா, கோட்டு ஆகியவை பற்றி இந்து சமுதாயம் அறியாமலில்லை. பலவகையான சிகை அலங்காரங்களும், புடவைகளும், உள்ளாடைகளும் பெண்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ற வகையில் தயாரிக்கப்பட்டன. உற்சாகமான வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் விதவிதமான சிகை அலங்காரங்களும், விதவிதமான நகைகள் அணியும் பழக்கமும் ஆண், பெண் இருபாலாரிடமும் இருந்தது.

குத்துச் சண்டை, சீட்டாட்டம், குதிரையில் சவாரி செய்து கொண்டு துடுப்பால் பந்தைத் தள்ளி விளையாடும் போலோ (Polo) என்ற விளையாட்டு ஆகியவை இந்தியாவில் தான் முதன் முதலில் விளையாடப்பட்டன. இவை அந்தக் காலகட்டத்தில் மிகவும் பிரபலமான விளையாட்டுகள் ஆகும். ஊக்கத்தையும், உற்சாகத்தையும் தருகின்ற எளிமையான விளையாட்டுகள் பலவும் இருந்தன. கவரக்கூடிய, மனதில் பதியக்கூடிய விளையாட்டுத் திறமைகளும் நற்பண்புகளும் மக்களிடையே பரவலாக இருந்தன.

இந்து சமுதாயம் பற்றிய கலாச்சாரத்தைப் பற்றிய மேலே கூறப்பட்ட குறிப்புகளிலிருந்து, ஒன்று தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிகிறது; அது வாழ்க்கை என்பது ஒரு சாபம் அல்ல, இறைவன் தந்த கொடையாகும். எனவே அதை நல்ல முறையில் வாழ்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும். வாழ்க்கையின் இறுதி இலக்கு ஆன்ம விடுதலை அல்லது முக்தி பெறுவது என்றாலும் வாழ்க்கையின் பிற அம்சங்களையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதோடு, ஒவ்வொரு அம்சத்திற்கும் குறிப்பிட்ட முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அனைத்து அம்சங்களையும் ஒன்றிணைத்து இயைந்த வாழ்க்கையை வாழவேண்டும்.

இந்து சமுதாய ஆர்வலர்களும் மதத்தலைவர்களும் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொண்டு உறுதியாக நின்றதே பல்லாயிரம் ஆண்டுகளைக் கடந்தும் இந்தியக் கலாச்சாரம் அழியாமல் எழுச்சி பெற்று ஸ்திரத்தன்மையோடு விளங்குவதற்குக் காரணமாக உள்ளது.

5

இந்து கல்வி முறை

அறிமுகம்:

ஒருவர் வாழ்க்கையில் எந்த ஒரு செயலையும் விழிப்புணர்ச்சியுடனும், முழு அறிவுத்திறனுடனும் செய்யும் போது அது வாழ்க்கைக்குப் பயனுடையதாகவும், சக்தியுடையதாகவும் இருக்குமென்று உபநிடதங்கள் உறுதியாகக் கூறுகின்றன. பத்ருஹரி என்ற பெரும் சம்ஸ்கிருத புலவர், கல்வி பெறாத மனிதனைக் காட்டுமிராண்டிக்கு ஒப்பிடுகிறார். 'சிறந்த முறையில் கல்வி அறிவைப் பெற்ற ஒரு மனிதன் கொள்கைகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் அறியாதவனாக இருப்பானாயின் நல்ல பயிற்சி பெற்ற நாய்க்குச் சமம்' என்று ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் (கி.பி. 1879 - 1955) கூறுவது சம்ஸ்கிருத புலவரின் கருத்தை ஒத்திருக்கிறது.

இந்தியாவின் உயிர்நாடியை அறிந்தவரும் நவீன இந்தியாவின் தேசபக்தரும் தீர்க்கதரிசியுமான சுவாமி விவேகானந்தர் கல்வியைப் பற்றி கூறியவை:

- ஔ கல்வி ஒன்றே எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் ஒரே தீர்வு.
- ஔ மனிதனிடம் ஏற்கனவே இருக்கின்ற பூரணத்துவத்தை வெளிப்படுத்துவது கல்வி.
- ஔ சங்கல்பத்தின் பேரக்கையும், வெளிப்பாட்டையும் ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து பயனளிக்குமாறு செய்கின்ற பயிற்சியே கல்வி.
- ஔ வாழ்க்கையை வளப்படுத்துகின்ற, மனிதனை உருவாக்குகின்ற, குணத்தை மேம்படுத்துகின்ற கருத்துகளை உட்கிரகிக்கச் செய்யத்தக்கதே கல்வி.

மேலை நாட்டு விஞ்ஞானிகள் பலர் உண்மையில் சுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்துகளையே தங்களது வார்த்தைகளில் எதிரொலிக்கும் வகையில் கூறினர். கல்வியைப்பற்றி அவர்கள் கூறிய கருத்துகள் சில சுருக்கமாகக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

ஔ கல்வி குழந்தைகளுக்குத் தன்னடக்கத்தைப் போதிப்பதுடன் ஆசைகளையும் தவறான எண்ணங்களையும் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும் முறையையும் கற்பித்தல் வேண்டும்.

ஔ சத்தியத்தையும், உயர் நல்லெண்ணங்களையும், ஆழ்ந்த மத உணர்வுகளையும் வளர்த்து, சீரிய குணமுடைய மனிதனை உருவாக்குவதாகக் கல்வி இருத்தல் வேண்டும்.

ஔ இறைவன் படைத்த இயற்கை நியதிகளைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றுடன் ஒன்றிணைந்து வாழக்கூடிய வகையில், நமது வாழ்க்கையினை உருவாக்குவதில் உதவி புரிவதாக இருக்க வேண்டும்.

ஔ பல உண்மை சம்பவங்களைத் தெரிந்து கொள்வதை விட மன ஆற்றலை வளர்த்து கொள்வதில் அதிகக் கவனம் செலுத்தும் கல்வியாக இருக்க வேண்டும்.

பண்டைக்கால மற்றும் இடைக்காலக் கல்வி முறை, மேற்கூறிய அனைத்து அம்சங்களையும் அறிந்து கொண்டு அதற்கேற்ப வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் சிறந்த கொள்கைகளை அளித்தது. இதற்கேற்பக் கல்விஅறிவின் அனைத்து அம்சங்களும், இரு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒன்று 'பராவித்யா' - இது உயர் அறிவையும் ஆன்மீகத்தையும் போதித்தது. மற்றொன்று 'அபரா வித்யா' - இது லௌகீகமான உலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அறிவைப் போதித்தது. இந்த இரண்டாவது கல்வி ஒரு சுகமான வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியது. பராவித்யா ஒருவரின் உயர் ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியது. இவ்விதம் நாகரிகமும் கலாச்சாரமும் இணைந்த வகையில் 'பராவித்யா', 'அபராவித்யா' ஆகிய இரண்டும் சம அளவில் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட கல்வியே போதிக்கப்பட்டது.

கி.மு. 4000 முதல் 2500 கி.மு. வரையிலான காலக் கட்டத்தில் பண்டைக்கால உபநிஷதமான சாந்தோக்ய உபநிஷதம் நான்கு வேதங்கள் தவிர அறிவாற்றலைப் பெருக்கத்தேவையான 15 வகைக் கலைகள் பற்றி குறிப்பிட்டிருப்பது ஆச்சரியத்திற்குரியது. அவற்றில் சில: [1] வியா கர்ணம் (இலக்கணம்), [2] பித்ரியா (பித்ரு கர்மம்), [3] கணித சாஸ்திரம், [4] தைவ (நிகழ்வுகளை முன்கூட்டியே அறிவும் அறிவு), [5] தர்க்கச் சாஸ்திரம், [6] ஏகயான (ஒழுக்க நெறிகள்), [7] பூதவித்யா (பூதம் மற்றும் பிசாசுகளைப்பற்றிய சாஸ்திரம்), [8] தனுர்வேதம் (போர்க்கலை சாஸ்திரம்), [9] ஜ்யோதிசம் (வானச்சாஸ்திரம்), [10] தேவஜன வித்யா (வாசனைத் திரவியங்கள் தயாரிப்பது, இசை, நாட்டியம், சிற்பக்கலை ஆகியவை பற்றியது). மேலும் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறுபத்து நான்கு வகை கலைகள் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது வியக்கத்தக்கது.

கல்வியியலின் முக்கிய அங்கங்கள்:

ஆசிரியர், மாணவன், அவன் கற்கும் பாடங்கள் போன்றவை ஒரு கல்வி முறையின் மூன்று முக்கிய அங்கங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. கல்வி கற்கும் முறையும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

ஒரு ஆன்மீகக் குரு பொதுவாகக் குரு அல்லது ஆச்சார்யர்¹ என்றழைக்கப்படுபவர், 'ஸ்ரோத்ரியர்' அதாவது வேதத்திலும் அதனைச் சார்ந்த புராணங்களிலும், தலை சிறந்தவராகவும், 'பிரம்ம நிஷ்டர்' அதாவது இறைவன் அல்லது பிரம்மத்திடம் நிலை பெற்றவராகவும் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அறிவியலின் பிறதுறைகளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவற்றிற்குரிய விஞ்ஞான விளக்கத்தை (Theory) கொடுப்பதிலும், செயல்முறை (Practice) விளக்கத்திலும் கைதேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும், அத்துடன் மாசற்ற

1. ஆசிரியர்களுக்கு 'உபாத்யாயர்' என்ற பெயரும் சில சமயங்களில் உபயோகப்படுத்தப்படுவதுண்டு. ஆனால் இவர்கள் கல்வி கற்பதற்குரிய கட்டணத்தை மாணவர்களிடமிருந்து வசூலிப்பர். ஆனால் குரு அல்லது ஆச்சார்யர் என்பவர்கள் அவ்வாறு வசூலிப்பதில்லை

நடத்தை உள்ளவராகவும், போதிப்பதில் ஆர்வம். நிறைந்த வராகவும் மாணவனிடத்தில் உண்மையான அன்புள்ளவராகவும் இருக்க வேண்டும் என்பது போன்ற கூடுதலான தகுதிகள் அவரிடம் எதிர்பார்க்கப்பட்டன.

கற்பதில் மிகுந்த ஆர்வம், எளிமை, ஆசிரியரிடம் கீழ்ப்படிதல், தன்னடக்கம், அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதில் சோம்பேறித்தனம் இல்லாமை, ஆசிரியருக்குப் பணிவிடை செய்ய விருப்பம் கொண்டிருத்தல் ஆகியவை கல்வி கற்க வரும் ஒரு மாணவனின் அத்யாவசிய குணங்களாக எதிர்பார்க்கப்பட்டன.

குருகுலம்:

ஆசிரியர்கள் தங்கள் மாணாக்கர்களைத் தங்கள் வீட்டிலேயே வைத்துப் போதித்தனர். மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கும் பொழுது, இந்த வீடுகள் குருகுலம் என்றழைக்கப்பட்ட கல்வி நிலையங்களாகச் சமுதாயத்தால் மாற்றப்பட்டன. அரசர்களும் செல்வந்தர்களும் தேவையான அளவில் சொத்துகளை நன்கொடையாகவும், நிதியுதவியாகவும் கொடுத்து வந்தனர். அந்த நிதியிலிருந்து அனைத்து மாணவர்களுக்கும் சிறந்த கல்வி இலவசமாக அளிக்கப்பட்டது.

இதன் விளைவாகக் குருகுலம் அல்லது கல்வி நிலையம் என்றழைக்கப்பட்ட இந்த நிறுவனங்கள் நாளடைவில் நல்ல சிறந்த கல்வியைத் தரக்கூடியதாக மட்டுமின்றி தரத்திலும், எண்ணிக்கையிலும் மிக உயர்ந்து நின்றன. 'குரு' என்றால் 'மிகப்பெரிய' என்று பொருள். 'குல' என்றால் நிறுவனம். 'குருகுலம்' என்ற பெயரின் முக்கியத்துவத்தை நிலை நாட்டுவது போல இந்தக் கல்வி நிலையங்கள் உயர்ந்து நின்றன.

இந்தப் பெரிய கல்வி நிறுவனங்கள் சில 10,000 மாணவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டும் நிறுவனங்களாகவும் இருந்துள்ளன. மூத்த மாணவர்களுள் சிறந்த கல்வியறிவு படைத்தவர்கள் புதிய மாணவர்களுக்குப் போதிக்கவும் அவர்களது வாழ்வையும் ஒழுக்கத்தையும் கண்காணித்து வரவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். இது ஒரு தேவையாக மட்டுமின்றி,

ஒரு சிறந்த பயிற்சியாகவும் கருதப்பட்டது. ஒழுக்கத்தை மீறி நடப்பவர்களுக்குத் தண்டனை இருந்ததே தவிரத் தீவிரமாக இல்லை. கல்வி நிலையத்தின் நல்ல பெயரைத் தொடர்ந்து நிலை நாட்டவேண்டியும், மற்ற மாணவர்களின் நடவடிக்கையைக் காப்பாற்ற வேண்டியும் ஒழுக்கங்கெட்ட, திருத்தமுடியாத மாணவர்கள் கல்வி நிலையங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர்.

பராவித்யா அல்லது ஆன்ம ஞானம் பெறுவதற்கு, உண்மையான ஆர்வத்தோடு அதைக் கற்கவும், தவ வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளவும் ஒரு மாணவர் தயாராக இருக்க வேண்டுமென்பதே அதற்குரிய தகுதியாகும். ஜாதியோ குலமோ வயதோ அதற்குத் தடையில்லை.

வேதத்தின் அங்கங்களாகக் கருதப்பட்டவை ஆறு. அவை: சிக்ஸா - உச்சரிப்புக்கலைப் பற்றிய சாஸ்திரம், சந்தஸ் - யாப்பிலக்கணம், வியாகர்ணாம் - இலக்கணம், நிருக்தா - சொல்லிலக்கணம், கல்பா - சடங்குகள், ஜ்யோதிஷா - வான சாஸ்திரம்.

வேதத்தையும் வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களான ஆறு இலக்கணச் சாஸ்திரங்களையும் கற்றுக் கொள்வதற்குச் சில தடைகள் இருந்தன. முதல் மூன்று ஜாதியினத்திற்கு மட்டுமே வேதம் மற்றும் அதன் இலக்கண சாஸ்திரங்கள் படிக்கும் தகுதி இருந்தது. இவர்களும் குடுமி வைத்துக் கொண்டு, உபநயன சாஸ்திரத்தின்படி யஞ்ஞோபவீதம் என்னும் பூணூல் அணிந்தவராக, காயத்ரி மந்திரோபதேசம் பெற்றவராக இருக்க வேண்டும்.

பண்டைக்காலத்திலிருந்த முறை பற்றி முழுவதுமாக அறிந்து கொள்வதற்கேதுவாகச் சில கூடுதல் இதர விவரங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

வேதகாலங்களில் கூட சர்ச்சைக்குரிய முரண்பாடான தத்துவங்கள் குறித்துப் பண்டிதர்களிடையே தத்துவ விவாதங்கள் நடத்தப்பட்டன. அவற்றைப் பற்றிய கலந்துரையாடல்களும் இருந்தன. இந்தக் கூட்டங்களுக்கு 'சமிதி' அல்லது 'சமாஜம்' அல்லது 'பரிசத்' என்று பெயர்.

கி.மு. 8-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே வாரணாசி என்ற காசி சேஷத்ரம், தக்ஷசீலா ஆகியவை சாஸ்திரங்கள் கற்பதற்கான சிறந்த பல்கலைக் கழகங்களாக விளங்கின. பாடலிபுத்ரம், விதிசா, காஞ்சிபுரம் ஆகிய நகரங்கள் கைதேர்ந்த வல்லுநர்களின் திறனை ஆய்வு செய்யும் கடிகஸ்தானாஸ் (Ghati kasthanas) என்றழைக்கப்பட்ட மையங்களாக விளங்கின. இந்த மையங்களில், கிட்டத்தட்ட 14 முதல் 18 வரையிலான பாடத்துறைகளில் தேர்ச்சி பெறுவதற்கான வசதிகள் இருந்தன. மாணவர்கள் தங்களுடைய மதத்தைச் சார்ந்த பாடத்துறையில் ஆழ்ந்த அறிவு பெறும் வகையில் பாடங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம் இருந்தது. மற்ற மதங்களைச் சார்ந்தவர்கள் இதற்குத் தடையாக இல்லை.

கி.மு. 400-ல் இருந்த தக்ஷசீலா, கி.பி. 800-ல் இருந்த விக்ரமசீலா, கி.பி. 600-ல் இருந்த நலந்தா ஆகியவை பெயரும் புகழும் வாய்ந்த சிறந்த பல்கலைக் கழகங்களாக விளங்கின. இந்தப் பல்கலைக் கழகங்களில் 'மஹா பாடசாலை' என்றழைக்கப்பட்ட கல்லூரிகளும், ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும், மிகப் பெரிய கல்வி போதனைக் கூடங்களும் இருந்தன. மூன்று மிகப்பெரிய கட்டிடங்களில் பெரிய பெரிய நூலகங்கள் இருந்தன. அவற்றில் விலை மதிக்க முடியாத கையால் எழுதப்பட்ட ஓலைச் சுவடிகள், சாஸ்திர நூல்கள் இருந்தன. இந்தப் பல்கலைக் கழகங்களில் நுழைவுத் தேர்வில் வெற்றி கிடைப்பது மிகக் கடினமாக இருந்தது. முயற்சி எடுப்பவர்களில் 20 சதவிகித மாணவர்கள் மட்டுமே வெற்றி பெற்றுப் பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்தனர்.

நலந்தா பல்கலைக் கழகத்தில் மட்டும் 8,500 மாணவர்கள் 1500 ஆசிரியர்களால் போதிக்கப்பட்டனர். நாள் ஒன்றுக்கு 100 வகுப்புகள் நடத்தப்பட்டன. உலகளவில் பெரும் பிரபலம் அடைந்திருந்த பண்டிதர்களான பேராசிரியர்களான நாகார்ஜுனா, வாசுபந்து, தின்னகா ஆகியோரால் நடத்தப்பட்ட வகுப்புகள் பெர்சியா, சுமத்ரா, காந்தாரா (ஆப்கனிஸ்தான்), பர்மா, துருக்கி, கொரியா, ஜப்பான், சீனா போன்ற அயல்நாட்டு மாணவர்களைப் பெருமளவில் ஈர்த்தது.

கல்வியும், தங்கும் வசதியும் இலவசமாக இருந்தாலும், வசதி படைத்த மாணவர்கள் பணம் செலுத்திப் படித்தனர்.

இல்லத்தில் தங்கியிருந்த மாணவர்களிடையே சில புத்தபிசுணானிகளும் இருந்தனர். எனினும் ஹுவான் தவாங் (Hsuan Tsang) கி.பி. 600-664 மற்றும் ஐட்ஸிங்க் (I-tsing) கி.பி 635-713 ஆகிய சீன யாத்திரிகர்களின் கூற்றுப்படி, நிர்வாகத்தினரிடமும், ஆசிரியர்களிடமும், ஓர் உயர்ந்த ஒழுக்கப் பண்பாடு நிலவியதால் ஒழுங்கீனமற்ற தவறான நடவடிக்கை ஒன்று கூட நடந்ததாக கணிக்கப்படவோ, கண்டு பிடிக்கப்படவோ இல்லை.

இவ்வாறான புத்த பல்கலைக்கழகங்கள் மட்டுமின்றி, தொழில் மற்றும் தொழில் சம்பந்தப்பட்ட கல்வி நிலையங்களும் அந்தந்தத் துறைசார்ந்த கல்வியில் சிறப்பு கவனம் செலுத்தி முறையாகப் பயிற்சியளித்ததாகக் கி.மு. 300-ல் கௌடில்யரிடமிருந்து விவரங்கள் அறியப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய சான்றுகளிலிருந்து பண்டைக்காலம் மற்றும் இடைக் காலக் கல்விமுறை மிகச் சிறப்பான வகையில் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது என்பது மட்டுமின்றி, இன்றைக்கும் அந்தக் கல்வி முறை நமக்கு ஒன்றிரண்டு பாடங்களைப் போதிக்கும் திறன் பெற்றிருக்கிறது

எழுத்துமொழி மற்றும் இலக்கியம்:

எழுத்துவடிவம், மொழி, இலக்கியம் ஆகியவற்றின் படைப்பு அந்தக் காலகட்டத்தில் எப்படியிருந்தது என்று ஆராயலாம். வேத காலத்தில் மனனம் செய்யும் முறையே ஊக்குவிக்கப்பட்டாலும் எழுதும் கலையும் அறியப் பட்டிருந்தது. இரண்டு எழுத்து வடிவங்கள் முறையே ப்ரம்மி மற்றும் கரோஸ்தி (Brahmi, Kharosthi) ஆகியவை கி.மு. 600-ம் ஆண்டிலேயே பழக்கத்தில் இருந்தது. தேவநாகரி என்னும் சம்ஸ்கிருதமும், தென்னிந்திய மொழிகளும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. தாலபத்ரம் (ஒலைச்சுவடி) பூர்ஜபத்ரம் (பிரிச் மரதோல்), மரத்தட்டுகள், துணி (பருத்தி

அல்லது சில்க்) தோல், கல், செங்கல் போன்றவை எழுதுவதற்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. கி.மு. 600 முதல் 100-ம் ஆண்டிலேயே சம்ஸ்கிருத நூல்கள் இருந்தது என்று உறுதியாகக் கூறுவதற்குரிய சான்றுகள் இல்லாமல் இல்லை. வேதங்கள் தவிர இரு பெரும் காப்பியங்களான ராமாயணமும் மஹாபாரதமும் மிகச் சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகளாக இன்றும் நிலைத்துள்ளன. மருத்துவம், சுகாதாரம், மொழி, ஒழுக்கம், சம்பந்தப்பட்ட பாடநூல்களிலும் சம்ஸ்கிருத மொழி மிகச் சரளமாகக் கையாளப்பட்டிருப்பது திகைப்பூட்டுவதாக இருக்கிறது.

சம்ஸ்கிருத மொழியிலிருந்து பிறந்த மற்றொரு மொழி ப்ராகிருத் மொழி (Prakrt) இந்தப் பிரபலமான மொழி கூட 500 கி.மு. ஆண்டிலேயே நல்ல வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள புள்ளி விவரங்கள், உத்தேசமாக எந்த ஆண்டிலிருந்து, இந்தியாவின் மற்ற மொழிகளின் இலக்கிய வடிவங்கள் பரிணமித்தன என்பது பற்றி விளக்குகிறது.

அஸ்ஸாமிஸ் –	கி.பி. 1300
வங்காளம் –	கி.பி. 1100
குஜராத்தி –	கி.பி. 1500
இந்தி –	கி.பி. 1200
கன்னடம் –	கி.பி. 100
காஷ்மீரி –	கி.பி. 1200
மலையாளம் –	கி.பி. 100
மராத்தி –	கி.பி. 1200
ஒரியா –	கி.பி. 800
பஞ்சாபி –	கி.பி. 1200
தமிழ் –	கி.மு. 100
தெலுங்கு –	கி.பி. 100
உருது –	கி.பி. 1700

பண்டைக்காலத்திலும் இடைக் காலத்திலும் இந்த மொழிகளில் தொகுக்கப்பட்ட மிக முக்கியமான இலக்கிய வடிவங்கள் சிலவற்றை இங்குக் காணலாம்.

அஸ்ஸாமிய மொழிகளில் ஹேமசரஸ்வதி, ஹரிஹர விப்ரா மற்றும் சங்கர தேவ; வங்காளத்தில் மங்களா, மற்றும் விஜயா இலக்கியங்கள்; குஜராத்தி மொழியில் நரஸிமேத்தா மற்றும் ராமானந்தாவின் இலக்கியங்கள்; ஹிந்தி மொழியில் துளசிதாஸர், மீரா, வித்யாபதி மற்றும் கபீர் இவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட தொகுப்புகள்; கன்னட மொழியில் கேசி ராஜா, பம்பா, ரன்னா மற்றும் ஹரிஹரா ஆகியோரால் வடிவமைக்கப்பட்ட இலக்கணமற்றும் புராண இலக்கியங்கள். இவை தவிரச் சிவசரணாஸ், ஹரிதாஸாஸ் ஆகியோரால் இயற்றப்பட்ட புராண இலக்கியங்கள். மராத்தி மொழியில் ஞானேஸ்வர், ஏகநாத், துக்காராம் மற்றும் பிறரால் இயற்றப் பட்டவை. ஒரியா மொழியில் பஞ்சசாகாஸ், பஞ்சாபி மொழியில் குருகிரந்த சாகிப்; தமிழில் தொல்காப்பியம், திருவள்ளுவரால் இயற்றப்பட்ட திருக்குறள், புறநானூறு, அகநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, மகான்களால் இயற்றப்பட்ட தேவாரம், திவ்யப் பிரபந்தம் போன்ற வடிவமைப்புகள்; தெலுங்கு மொழியில் கவிதைத் தொகுப்புகள் ஸ்ரீ நாதா, போதனா, வேமனா மற்றும் அன்னமாச்சார்யர் போன்றவர்களால் இயற்றப்பட்டவை.

இந்த விவரங்கள் அனைத்தும் இடைக் காலம் தொட்டே நமது இந்திய மொழிகளும் இலக்கியங்களும் எவ்வாறு வளர்ச்சிப் பெற்று பண்படுத்தப்பட்டு இருந்தன என்பதற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன.

இந்து அரசியல் நிறுவனங்கள்

முகவுரை:

நவீனக் காலங்களில், அரசியல் என்பது ஒரு சந்தர்ப்ப வாதமாக ஆகிவிட்டது. ஏனெனில் அரசியல்வாதிகள் கடவுளையே தந்திரமாக வெற்றி கொள்வதில் கைதேர்ந்தவர்களாகிவிட்டனர். ஆனால் பண்டைக்காலத்தில் சப்த ரிஷிகளில் ஒருவரான அத்ரி முனிவர் ஒரு நாட்டை ஆட்சி செய்யும் அரசனின் கடமை எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்பதை கீழ்கண்டவாறு விளக்கியுள்ளார்.

ஒரு அரசனின் 5 கடமைகளாவன:

- ☞ குற்றவாளிகளைத் தண்டிப்பது.
- ☞ நல்லோர்களைக் கௌரவிப்பது.
- ☞ அரசாங்கக் கஜானாவில் கருவூலத்தில் நியாய வழியில் பொருள் சேர்ப்பது.
- ☞ பாரபட்சமின்றி நடுநிலையுடன் நியாயம் வழங்குவது.
- ☞ தனக்கியன்ற எல்லா வகையிலும் அரசாட்சியையும் மக்களையும் காப்பது.

மதம் மற்றும் பண்பாடு சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரப் பூர்வமான சாஸ்திர நூல்களை இந்து சமுதாயத்தின் மரபுகள் நான்கு வகைகளாகப் பிரித்துள்ளன.

- ☞ த்ரயி (Trayi) – வேதங்கள்
- ☞ அன்விக்க்சிகி (Anviksiki) – நியாய சாஸ்திரம்
- ☞ வார்த்தா (Varth) – பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல்
- ☞ தண்டநீதி (Dandaniti) – ராஜ தந்திர நூல்

எனினும் கி.மு. 300ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த, கௌடில்யர் எழுதிய அர்த்தச் சாஸ்திரம் கடைசி இரு வகைகளான பொருளாதாரம், அரசியல் ராஜ தந்திரம் ஆகியவற்றின் ஒட்டுமொத்தத் தொகுப்பாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த 'அர்த்த சாஸ்திரம்' என்ற நூல் மேற்கூறிய பொருள்களில் மிகவும் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே இந்து அரசதர்மத்தைப்பற்றியோ, ஆட்சி முறையைப்பற்றியோ நாம் அறிய வேண்டுமானால் இந்த 'அர்த்த சாஸ்திர' நூலைப் பின்பற்றுவதே சாலச்சிறந்ததாகும்.

பொது விவரங்கள்:

கௌடில்யர் விவரித்துள்ளவாறு ஒரு அரசாங்கத்தின் பல்வேறு அங்கங்களைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன் சில பொது நியதிகளைப்பற்றி அறிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது. பண்டை மற்றும் இடைக்கால எழுத்தாளர்கள் ராஜதந்திர நூல்களைப்பற்றி எழுதும் பொழுது ஒரு அரசாங்கத்திற்குப் பூரணமான அதிகாரம் தேவை என்பதை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள். அது இல்லையெனில் குண்டர்கள் ராஜ்யமே 'மத்ஸ்ய நியாயமே' மேலோங்கி நிற்கும். (The Jungle law) தர்மசாஸ்திர நூலில் உள்ள அடிப்படைக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தி ஒரு தனிமனிதனுடைய சுதந்திரத்திற்கும் சமூகக் கோட்பாடுகளுக்குமிடையே வரும் சர்ச்சைகளைத் தீர்த்து வைத்துள்ளனர். சமூகத்தின் அங்கமான தனிமனிதனின் பொதுவான நலன்களைக் காக்க ஒரு அரசாங்க முறை தேவை என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அதே நேரத்தில் எந்த ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனோ, பிரத்யேக நலனில் நாட்டம் கொண்ட குழுக்களோ அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு சமூகத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவோ, அவர்களைத் துன்புறுத்தவோ அனுமதிக்கப்படவில்லை.

பண்டை மற்றும் இடைக்காலத்தில் மக்களாட்சி முறை அறியப்படாத ஒன்றல்ல. கிராமப் பஞ்சாயத்து, கிராமசபை, சமிதிகள், பரிசத், மகாநாடுகள் போன்ற சமுதாய மன்றங்கள் மிகப் பரவலாக இயங்கிவந்தன. கல்வெட்டுக்கள் மற்றும்

சில நூல்களில் இவற்றிற்கான தேர்தல் நடத்தும் முறை பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

வேதகாலங்களில் அரசன் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட சமூகத்தின் பிரதிநிதியாகவே கருதப்பட்டார். தலைமுறை தலைமுறையாக ஆட்சிசெய்யப்பட்ட குடும்ப ஆட்சி என்பது பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் பரிணாமமே. இருந்தும் கூட 'யுவராஜா' என்ற பட்டத்து இளவரசனைத் நியமிப்பதற்கும், அடுத்து ஆட்சிக்கு வரவேண்டிய இளவரசனை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு முன்பும் மக்களின் ஒப்புதல் பெறப்பட்டது.

அரசாங்கம் என்பது அரசனின் குடும்பச் சொத்தாகக் கருதப்படவில்லை. எனினும் தன்னுடைய வருமானத்திலிருந்து அவர் சொந்த நிலம், வீடு மற்றும் பிற சொத்துக்கள் வாங்கலாம்.

கி.மு. 3000ஆம் ஆண்டிலேயே ஆத்ரேய பிராமணர்களின் காலத்தில் குடியரசு முறை நடைமுறையில் இருந்தது. அரசாட்சியில் இருப்பவர்கள், உண்மை மற்றும் தர்மத்தை முற்றிலுமாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. 'மந்திரி சபை' என்ற அமைச்சரவையின் முடிவுகளுக்கு அவர்கள் உடன்பட்டுச் செயல்படவேண்டுமென்பதும் வழக்கத்தில் இருந்தது. கொடுங்கோல் ஆட்சி புரிந்தவர்கள் பதவியிலிருந்து தூக்கியெறியப்பட்டதும், கொல்லப்பட்டதும் போன்ற நிகழ்வுகளும் கூடச்சரித்திரத்தில் இல்லாமல் இல்லை.

ஒரு ராஜ்யத்தின் [அரசாட்சியின்] அங்கங்கள்:

ஒரு அரசாங்கத்தின் பல்வேறு அங்கங்கள் பற்றி விரிவாகக் காண்போம். அவை:

- ஸ்வாமின் (Swamin) — அரசர்
- மந்திரி பரிஷத் (Mantri-Parisad) — அமைச்சரவை
- ஜனபதா (Janapada) — மக்கள்

ஔ தூர்கா மற்றும் பாலா (Durga and Bala)	– கோட்டைகளும், ஆயுதப்படைகளும்
ஔ கோசா (Kosa)	– கஜானா (கருவூலம்)
ஔ மீத்ரா (Allies)	– கூட்டு சேர்ந்தவர்கள்

ஸ்வாமியின் [அரசர்]:

ஒரு நாட்டின் முதன்மை மற்றும் முக்கியப் பிரஜையான அரசருக்கு ஒரு தனிப்பட்ட அமைச்சகம் அவசியம் என்பதைப் பண்டை இடைக்கால அரசியல் சாஸ்திர நூல்கள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. ஒரு நாட்டைப் பொறுத்தவரை அனைத்துச் சூழ்நிலைகளிலும் அரசரின் பங்கு முக்கியமானது என்பதாலும், நாடு அவரைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியதாலும், அரசர் என்பவர் சில அடிப்படை குணாதிசயங்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்றும், சில குறிப்பிட்ட துறைகளில் நல்ல அறிவு பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அவை: உடல் உறுதியாகவும், சக்திநிறைந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும்; ஏவுகணை மற்றும் போர் ஆயுதங்களைக் கையாள்வதில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்று விளங்க வேண்டும்; வேதங்கள், நியாயச் சாஸ்திரங்கள், பொருளாதாரம், அரசியல் ராஜ தந்திர நூல்கள் ஆகியவற்றில் சிறந்த புத்திமானாக விளங்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. தர்மத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளைப் படித்துப் புரிந்து கொண்டு, அதன் படி அரசாட்சி செலுத்த வேண்டுமென்பதால், அவர் அதனை நன்கு கற்றுணர்ந்தவராகவும், மாசற்றவராகவும், பண்பாளராகவும் இருக்க வேண்டும். தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைக்க வேண்டும் அதாவது தன்னடக்கம் என்பது இந்தப் பயிற்சியின் ஒரு முக்கியப் பகுதியாகக் கருதப்பட்டது என்பதை விவரிக்கத் தேவையில்லை எனலாம்.

ஒரு சமூகத்தின் ஸ்திரத்தன்மை சமூகத்தினர் அனைவரும் தர்மத்தை எவ்வாறு உறுதியாகக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள் என்பதைச் சார்ந்து இருப்பதாலும், சமூக நலனுக்கு வர்ணாசிரம முறை மிகவும் தேவையான அச்சாணி போல இருக்க

வேண்டியதாலும் அரசன் என்பவன் தர்ம விதிகளை உறுதியாக அமல்படுத்த வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இந்த முறையில் தர்ம வழியினின்று அத்துமீறி நீதிக்குப் புறம்பாகச் செயல்படுபவர்களைத் தண்டிப்பதில் அரசர்கள் உறுதியாக இரும்புக்கரம் கொண்டு அடக்க வேண்டியிருக்கும்.

தான் ஆளுகின்ற, தன் ஆளுகையின் கீழ் வருகின்ற அனைத்து நிலங்களுக்கும் அரசனே சொந்தக்காரன் என்ற மேலை நாட்டுக் கருத்திற்குப் புறம்பாக, தன் ஆளுகையின் கீழ் வருகின்ற அனைத்து நிலப்பகுதிக்கும் அரசன் ஒரு தர்ம கர்த்தா மட்டுமே என்று இந்து தர்மச் சாஸ்திரங்கள் வரையறுத்துள்ளன. எனினும் நாட்டைக் காக்க வேண்டிய பொறுப்பிற்காக அரசு கருவூலத்திலிருந்து அரசனுக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதியிலிருந்து அரசன் சொந்தமாகச் சொத்துகளை வாங்கிக் கொள்ளலாம். இந்த நிதியிலிருந்து மட்டுமே அரசன் பிறருக்குப் பரிசு பொருட்களை வழங்க முடியும்.

அரசனுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட ஆனால் சற்றுக் கடினமான தினசரி அலுவல்கள் இருக்கும். அனைத்து முக்கியமான அலுவல்களுக்கும் குறிப்பிட்ட நேரம் தேவையான அளவில் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். அவை: நாட்டின் வரவு செலவு கணக்கைச் சரிபார்த்தல், அனைத்துத் தரப்பினருக்கும் ஏற்ற தான வரவு செலவு திட்டத்தைத் தயாரித்தல், வரி வசூலித்தல், மக்களுக்கான நலத்திட்டங்களைத் தயாரித்தல், அமைச்சர்களுடன் விவாதித்தல், நாட்டிற்குச் செய்தி சேகரித்து வரும் ஒற்றன்களுடன் ரகசியக் கூட்டங்கள் மேற்கொள்ளுதல், ராணுவப் படைகளை ஆய்வு மேற்கொள்ளுதல், அது சம்பந்தப்பட்ட ராணுவ அதிகாரிகளுடன் கலந்துரையாடல், தன் குடும்ப உறுப்பினர்களுடன் சிறிது நேரம் உரையாடுதல், தனியாகப் பிரார்த்தனையில் ஈடுபடுதல் ஆகியவை தினசரி முக்கியப் பணிகளாகக் கருதப்பட்டன. அரசனின் தற்காப்பிற்கென மெய்க்காப்பாளர்கள் மற்றும் அதற்குரிய ஏற்பாடுகள் விரிவாக மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பது சொல்ல வேண்டியதில்லை.

மிகப் பெரிய சாம்ராஜ்யத்தின் பேரரசராக விரும்பு பவர்கள் அஸ்வமேத யாகம் அல்லது ராஜசூய யாகம் போன்ற வற்றை மேற்கொண்டனர்.

அமைச்சரவை:

அமைச்சகம் இரு பகுதிகளாகச் செயல்பட்டது. உள்வட்டத்திலிருக்கும் முக்கிய அமைச்சர்கள், வெளிவட்டத்திலிருக்கும் அமைச்சர்கள் என இரு வகையாகச் செயல்படுவர். அரசருக்கு மிக நெருக்கமான உள்வட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பட்டத்து இளவரசர், முதன்மை மந்திரி, ராஜகுரு, இராணுவப் படைத்தளபதி ஆகியோர். இந்த முக்கியப் பொறுப்பு வகிக்கும் அமைச்சரவையால் மட்டுமே முக்கியமான செயல் திட்டங்கள், சட்டங்கள் இயற்றுதல் ஆகிய முக்கியப் பணிகள் குறித்து முடிவு செய்யும் உரிமை இருந்தது. வெளிவட்ட அமைச்சரவை 8 முதல் 23 பேர் அல்லது அதற்கு அதிகமான நபர்களையும் கொண்டிருக்கலாம். இவர்களுக்கு முக்கியத் துறைகளின் பொறுப்புகள் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கும். உள்வட்ட அமைச்சரவை எடுக்கும் முடிவுகளை அமுல்படுத்த வேண்டியது வெளிவட்ட அமைச்சரவையின் பங்காகும். பெரும்பான்மை அமைச்சர்களின் அறிவுரையை மீறி அரசரால் செயல்பட இயலாது.

ஜனபதா-மக்கள்:

மக்களின் நலனுக்காகவே அரசாங்கமும் அரசு இயந்திரம் முழுவதும் செயல்பட வேண்டுமென்பதால் மக்களை மகிழ்ச்சியாகவும், திருப்தியுடனும் காக்க வேண்டிய முக்கியப் பொறுப்பு அரசருக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இருந்தன. இதற்கெனப் பாதுகாப்பும், பல்துறையிலும் வளர்ச்சி பெறுவதும் அத்தியாவசியத் தேவையாக இருந்தன. மக்களுக்கு உணவு, உடை, இருப்பிடம், சுகாதாரம், கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு ஆகியவற்றை அளிப்பதே அரசாங்கத்தின் ஆரம்பச் சாதனையாகக் கருதப்பட்டது. எனவே அரசரும் அவரது அரசாங்க அமைச்சர்களும் மக்கள் நலப் பணி துறைகளான, வியாபார நிறுவனங்கள், தொழிலாளர்

கூட்டமைப்புகள், கல்வி நிறுவனங்கள், பஞ்சாயத்து போன்ற சுய அரசாங்கக் குழுமங்கள் ஆகிய அனைத்து நிறுவனங்களையும் ஊக்குவிக்கவும் உதவி செய்யவும் வேண்டும். இயன்ற வரையில் அனைத்துப் பொது நலச் செயல் திட்டங்களும் இந்த நிறுவனங்கள் மூலமும், இவற்றின் ஒருங்கிணைப்புடனும் செயல்படுத்தப்படவேண்டும்.

துர்கா மற்றும் பாஸா - கோட்டைகளும்,
ஆயுதப்படைகளும்:

பண்டைக்காலத்தில் பாதுகாப்பிற்காகக் கோட்டைகள் கட்டுவது என்பது அதிமுக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. கோட்டைகள் முக்கியமான இடங்களிலும், அவசர காலங்களில் யாரும் எளிதில் அடைய முடியாத இடங்களிலும் கட்டப்பட்டன. எனினும் யாவற்றிற்கும் அனுகூலமான இடங்களில் கோட்டை அமைப்பதையே பெரிதும் விரும்பினர். கோட்டைகளில் உள்பகுதி வெளிப்பகுதி கட்டமைப்புகளும், ரகசியச் சுரங்கப் பாதைகளும், படைவீரர்கள், போர்க்கருவிகள், கருவூலம், உணவுப் பொருட்கள் மற்றும் அத்தியாவசியமான பொருட்களை வைப்பதற்கும் தனித்தனி அறைகளும் இருந்தன. போர்க்காலங்களில் பதுங்கிக் கொள்வதற்கான ரகசிய இடங்களும் இருந்தன. உணவு மற்றும் அத்தியாவசியப் பொருட்கள் எப்பொழுதும் கையிருப்பில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒற்றர்கள் மூலம் பிற நாட்டு ரகசியங்களை அறிந்து கொள்வதற்கான முறை மிக அறிவுபூர்வமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

ஆயுதப்படை வீரர்களை அதிகரிக்கவும், அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கவும் போதுமான அளவு வசதி இருந்தது. ஆயுதப்படை என்பது நான்கு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது- காலாட்படை, குதிரைப்படை, தேர் படை, யானைப்படை. இவை அனைத்திற்கும் நல்ல முறையில் பயிற்சியளிக்கப்பட்டிருந்தது. பண்டை காலத்திலேயே கப்பல் கட்டும் தொழில் பிரபலமானதாக இருந்ததால், ஆயுதப்படையில் கடற்படையும் ஒரு பிரிவாக இயங்கியது.

போர் மற்றும் போர்க்காலங்களில் விதிகள் மிகக் கடுமையாகப் பின்பற்றப்பட்டன. வீரர்கள் ஆயுதமேந்தாத வர்களுடன் சண்டையிடக்கூடாது. நலிந்தவர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், நோயுற்றோர், அகதிகள் ஆகியோருக்கு எந்தத் தீங்கும் விளைவிக்கக்கூடாது. விளை நிலங்களுக்கும், தொழிற் கூடங்களுக்கும் எந்தவிதச் சேதமும் விளைவிக்கக்கூடாது. போரில் வெற்றி பெற்றுக் கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகளில் சூறையாடுதல் இடையூறு விளைவித்தல், போன்றவை செய்யக்கூடாது. உள்ளூர் மதங்கள், மரபுகள், கோட்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றிற்கு உரிய மரியாதை அளிக்கப் படவேண்டும்; அதில் குறுக்கீடு இருக்கக்கூடாது. கைப்பற்றப்பட்ட பகுதியில் அரசரின் நெருங்கிய உறவினர்களுள் யாராவது, முறையான தகுதி பெற்றிருந்தால் அவரை அரசராக நியமிக்கலாம். அவர் ஒரு கப்பம் கட்டும் அரசராகவும், வெற்றிபெற்ற அரசருக்குத் தேவைப்படின் தனது போர்வீரர்களை அனுப்பவும் வேண்டும். மற்றவகைகளில் அவருக்குப் பூரணச் சுதந்திரம் இருந்தது. போரில் வெற்றி கொண்ட பகுதியின் மக்களோடு நல்லுறவு வளர்த்து கொள்ள வேண்டும்.

கோசா-கருவூலம்:

கருவூலத்தில் தேவையான செல்வம் இருந்தால் மட்டுமே நாட்டில் திட்டங்களை அமுல் படுத்த வேண்டும். எனவே ஒரு நாட்டின் முக்கியக் கடமை வரி வசூலிப்பது தான். விதிக்கப்பட்ட வரிகள் பொதுவாக நடுத்தரமாக இருந்ததேயன்றி, மக்களுக்குச் சுமையாக இருந்ததில்லை. நிலவரி தான் வருவாய்க்கு முதல் படி. நிலத்திலுள்ள விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்கு அல்லது ஐந்தில் ஒரு பங்கு வரியாக வசூலிக்கப்படும். நீர்ப்பாசன வசதி ஏற்படுத்தியிருந்த இடங்களில் அதற்கான வரி வசூலிக்கப்பட்டது. கலை, கைத்தொழில், வியாபாரம் ஆகிய அனைத்துத் தொழிலும் வரிக்குட்பட்டவையாக இருந்தன. ஆராதனைக்குரிய கோயில்கள், கல்வி நிறுவனங்கள், ஊனமுற்றவர்கள், வேலையற்ற மக்கள், துறவியர்கள், வேதம் ஓதுபவர்கள், தவ வாழ்க்கை மேற்கொண்ட பிராமணர்கள் போன்றோருக்கு வரி விதிப்பிலிருந்து

விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது. மழையின்றி வறட்சியான காலம், பஞ்சம் மற்றும் பிற நாட்டு நெருக்கடி ஏற்படும் காலங்களில் வரி வசூலிப்பது நிறுத்தப்பட்டது அல்லது தள்ளி வைக்கப்பட்டது. நாட்டின் நெருக்கடிக் காலத்திற்கென நிதி ஒதுக்கப்பட்டு அதன் ஒரு தனிப்பட்ட கருவூலத்தில் வைக்கப்பட்டது. மிக நெருக்கடியான, மிகக் கஷ்டமான காலங்களில் மட்டுமே இந்த நிதியிலிருந்து செலவு செய்யப்படும்த.

கி.பி. 1350 விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவியதில் முக்கியப் பங்கு வகித்தவரான வித்யாரண்யர் என்ற முனிவர், 920 மில்லியன் வராகங்களை (தங்கக் காசுகள்) நெருக்கடி காலங்களில் மட்டும் உபயோகிக்க ஒரு தனியான கருவூலத்தை உருவாக்கினார் என்றும், ஹரிஹரர் மற்றும் புக்கர் போன்ற அரசினங்கு மாரர்கள் மிகக் கடுமையான நெருக்கடி நிலையிருந்தாலொழிய அந்த நிதியைச் செலவிடக்கூடாது என்று அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

நாட்டின் வரவு செலவு கணக்குகள் தொடர்ந்து தீவிரமாகக் கண்காணிக்கப்பட்டது. வரி வசூலிக்கும் அதிகாரிகள் மனிதத் தன்மையோடு நடக்கவேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அதிகாரிகள் மக்களை கொடுமைப்படுத்தியதான விவரங்கள் தெரிய வந்தால் அவர்கள் கடுமையான தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்படுவர். வசூலிக்கப்பட்ட வரிப் பணம் பல்வேறு மக்கள் நலப்பணிகளுக்காக முறையான திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது.

மித்ரா - உடன்பாட்டுடன் ஒன்றிணைந்தவர்கள்:

ஒரு நாட்டை பலப்படுத்துவதற்கும், நெருக்கடி காலங்களில் உதவுவதற்கும் நண்பர்களின் உதவி அத்யாவசியத் தேவையாகக் கருதப்பட்டது. இதற்கு இரு வகையான உபாயங்கள் பின்பற்றப்பட்டன. ஒன்று சாமம்-சமாதானமாக உறவாடுவது, மற்றொன்று தானம்-விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையுடன் உறவாடுவது. இந்த இரு வகை வழிகளிலும் நட்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

சாம, தானம் என்ற இந்த இரு வழிகளுக்கும் ஒத்துவராத எதிரிகளைப் போரில் ஈடுபடாதவாறு சமநிலைக்கு உட்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. தேவையான நெருக்கடி காலங்களில் நட்புறவிற்காக உதவிக்கரம் நீட்டும் நாடுகளின் உதவி கோரப்பட்டது. நாடுகளுக்கிடையே ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட உடன்படிக்கைக் கொள்கைகள் உறுதியுடன் பின்பற்றப்பட்டன. தர்ம நெறியின்படியும் நியாயமான முறையிலும் ஆட்சி செய்யும் அரசர்கள்மேல் படையெடுப்பது தவிர்க்கப்பட்டது.

முக்கியமான அம்சங்கள்:

இந்து அரசியல் முறைப்பற்றி சில முக்கிய அம்சங்களை இங்கே கூறுவது இன்றியமையாததாகிறது.

ஒரு நாட்டின் அனைத்து முக்கியப் பணிகளுக்கும் அதிகாரிகள் அரசனால் நியமிக்கப்பட்டாலும் கிராமம் மற்றும் நகர்ப்புறங்களில் உள்ளூராட்சி அதிகாரிகள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். தேர்தல் முறை பற்றிய விதிகள், விவரமாக அந்தந்தப் பகுதிக்குரிய ஆட்சி நூல்களில் விளக்கப்பட்டிருந்தன. மத்திய அரசாங்கம் உள்ளூர் விவகாரங்களில் தலையிடவில்லை. உள்ளூர் பழக்கவழக்கங்களும் மரபுகளும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு மதிக்கப்பட்டன.

நாளடைவில் மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு மட்டுமின்றி, வீட்டு விலங்குகளுக்கும் கணக்கெடுக்கும் முறை அமலில் இருந்தது.

மிக நேர்மையான முக்கிய அதிகாரிகளிடமே நியாயம் வழங்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. இயன்றவரையில் வர்ணாசிரம முறையும் பற்பல ஜாதிகளின் கடமைகளும் நியாயமான முறையில் நடைமுறை படுத்தப்பட்டன. எனினும் ஒவ்வொருவரும் தனக்கேற்ற தொழிலைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் சுதந்திரம் இருந்தது.

சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளில் சட்டத்தை அத்துமீறி நடக்கும் குற்றவாளிகளுக்குத் தகுந்த தண்டனை அளிக்கப்பட்டது. தண்டனை என்பது அபராதம் விதித்தல்,

சொத்துகளைப் பறிமுதல் செய்தல், நாடுகடத்துதல், தூக்குத் தண்டனை வரை பல்வேறு விதமாக இருந்தன.

சமுதாயத்தில் பண்பாடு, கலாச்சாரம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்கு அமைதி நிலவுவது அவசியமென்பதால், சமூகத்தில் அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கான எல்லா முயற்சிகளும் எடுக்கப்பட்டன. வழிபாட்டு தலங்களும் கோயில்களும் பொறாமையின்றி நல்ல முறையில் பாதுகாக்கப்பட்டன. எனவே இந்தியாவின் இந்து அரசியல் முறை உலகில் உள்ள மற்ற அரசியல் முறைக்குத் தாழ்ந்ததாகக் காணப்படவில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம்.

இந்து பொருளாதாரம்

செல்வம் என்பதன் முக்கியத்துவம்:

‘உறுதியான மனமே உடல் உறுதிக்கு அடிப்படை’ என்பது பழமொழி. நாடுவளம் பெறுவதற்கு வளமான பொருளாதாரம் தேவை. ஒருவர் பொருள் ஈட்டுவதைக்காட்டிலும் குறைவான அளவு அல்லது சிக்கனமாகச் செலவு செய்வதே பொருளாதாரம் எனப்படும்.

பண்டைக்கால மற்றும் இடைக்கால இந்தியாவின் செல்வ வளம் பற்றி பலரும் அறிந்தது. இந்தியாவிற்கு வருகை தந்த அயல் நாட்டு யாத்திரிகர்களின் குறிப்பிலிருந்து பண்டைக்கால இந்தியாவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மற்றும் கடின உழைப்பு பற்றி அறியப்பட்டது. இதற்கு அடிப்படையே நான்கு புருஷார்த்தங்களின் தத்துவமாகும். மனித வாழ்வின் உயர் குறிக்கோள் தர்ம வழியில் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுச் செல்வம் சேர்த்தலும் ஒரு நியாயமான வாழ்க்கை வாழ்தலும் ஆகும்.

செல்வம் (அர்த்தம்) என்பது பொருள் வடிவமானது; உழைத்துச் சம்பாதித்து அனுபவிக்கக் கூடியது. அது காற்று அல்லது தண்ணீர் போன்று எப்போதும் கிடைக்கக்கூடிய தல்ல. எனவே அந்தச் செல்வம் மதிப்புடையதாக இருந்தது. செல்வத்திற்கு அதிபதி லக்ஷ்மிதேவி. உண்மையைச் சொல்லப்போனால் செல்வம், செல்வத்தை ஈட்டக்கூடிய தொழில், அந்தத் தொழிலில் ஈடுபடும் மனிதர்கள் ஆகிய மூவரும் லக்ஷ்மிதேவி வாசம் செய்யும் முக்காலியின் மூன்று கால்கள். அதன் மேல் லக்ஷ்மிதேவி வாசம் செய்கிறாள். அர்த்த சாஸ்திரம் மற்றும் பிற இந்து சாஸ்திர நூல்கள் அனைத்தும் இந்த அம்சங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றன.

இந்து பொருளாதாரத்தின் குணங்கள்:

இந்து பொருளாதாரத்தின் முக்கியக் குணங்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு தொகுக்கலாம்:

தனிமனிதனுடைய நலனைக்காட்டிலும் நாட்டின் நலனே முக்கியமானது. சமூகத்தின் நலனுக்காகச் சில நேரங்களில் தனிமனித நலனைத் தியாகம் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

தர்மத்தின் வழிகளை எப்போதும் அப்படியே பின்பற்றக் கூடிய வாய்ப்பு இல்லையெனினும், நாட்டின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் தர்மத்திற்கு எதிராக வகுக்கப்படக்கூடாது. கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம் கீழ்க்கண்ட சில முக்கிய அம்சங்களை வகுத்துள்ளது.

நாட்டின் நலனே முக்கியமாகக் கருதப்பட வேண்டியிருந்ததால் குடிமக்களின் நலன் கருதி அரசாங்கம் கீழ்க்கண்டவற்றை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஆ குடிமக்களை நாட்டின் குழந்தைகளாகப் பாவித்து அவர்களுக்குக் கருந்த நலத்திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும்.

ஆ பேரர்க்காலங்களிலும், இயற்கைச் சீற்றங்களான பஞ்சம், வெள்ளம், பூமி அதிர்வு (பூகம்பம்) ஆகிய காலங்களில் குடிமக்களுக்கு உதவ வேண்டும்.

ஆ குடிமக்கள் துன்பப்படாமல் இருப்பதற்காக அத்தியாவசியப் பொருள்களின் விலையை நிர்ணயித்தல்.

ஆ பொருட்களின் தரம் தாழாமல் பார்த்துக் கொள்ளுதல்.

ஆ போக்குவரத்து, தொலைதொடர்பு, பாதுகாப்பு, அயல் நாட்டு வாணிபத்திற்கு வரிச்சலுகை அளித்தல் போன்றவற்றின் மூலம் வணிகம் மற்றும் வியாபாரத்தை மேம்படுத்துதல்.

ஆ விவசாயத்தை அனைத்து வழிகளிலும் காத்தல்.

ஆ குடிமக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பினைப் பெருக்குதல்.

இந்தத் திட்டங்களால் நாட்டின் ஒட்டு மொத்த நலனுக்குத் தேவையான அனைத்து முக்கிய அம்சங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது தெரிய வருகிறது.

திட்டங்களும் வரவு செலவுகளும்:

வரவு - செலவு கணக்குகளுக்கான திட்டங்களைச் சீராக அமைப்பது நிர்வாகத்தின் மிக முக்கியக் கடமை. பல்வேறு துறையிலிருந்து வருமானத்தைத் திரட்டி, அத்தியாவசியமான செலவினங்களுக்கு நிதி ஒதுக்குவது அரசு அதிகாரிகளின் முக்கியப் பணி. இந்தப் பணியை அரசர் தன் நேரடிக் கண்காணிப்பின் கீழ் நடத்த வேண்டும். திறமையான அதிகாரிகளைக் கொண்டு கணக்குகள் தினசரி சரிபார்க்கப்பட வேண்டுமென்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

நில வருமானம் மட்டுமே வருவாயின் பெரும்பாலான பங்கு வகித்தது. பொதுவாக விளைச்சலிலிருந்து ஆறில் ஒரு பாகம் (1/6) விளை பொருளாகப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. கி.மு. 325-ஆம் ஆண்டு சந்திரகுப்த மௌரியர் காலத்திலேயே மிக அருமையான நீர்ப்பாசனத் திட்டம் இருந்தது. எனவே நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசன வரியும் வசூலிக்கப்பட்டது.

வணிகம், வியாபாரம், தொழிற்சாலை, சுரங்கத்துறை ஆகியவற்றிலிருந்தும் வருமானம் பெறப்பட்டது. வசூலிக் கப்பட்ட வரி விகிதம் பத்தில் ஒரு பங்காக இருந்தது. அரசாங்கத்தின் வருவாயைப் பெருக்குவதற்காக சில சமயங்களில் சில சுரங்கங்களும் தொழிற்சாலைகளும் அரசாங்கத்தால் நேரிடையாக நடத்தப்பட்டன. பாதுகாப்பு தொழிற்சாலைகள் அரசாங்கத்தாலேயே நடத்தப்பட்டன. காடுகளிலிருந்தும் வருவாய் அரசாங்கத்தால் நேரடியாகவே ஈட்டப்பட்டது. அந்தக்கால கட்டத்திலும் தேசியமயமாதல் என்னும் கொள்கை தெரியாமல் இல்லை.

நாட்டில் விதிக்கப்பட்ட சட்ட விதிகளை மீறுபவர்களுக்கு அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. போர்க்காலங்கள் போன்ற நெருக்கடி நாட்களில் சிறப்பு வரியும் வசூலிக்கப்பட்டது. வெற்றிகரமாகப் படையெடுப்பதும் வருமானத்திற்கு வழி வகுத்தது. அரசர் வரியை விதிப்பதற்குமுன் காலம், இடம், சூழ்நிலை ஆகியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்த பிறகே

வரியை விதிக்க ஆணைபிறப்பிக்க வேண்டும். வரிவிகிதம் மக்களுக்குச் சமையாக இல்லாமல் மக்களால் ஏற்று கொள்ளக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். நாட்டிற்குத் தேவையான வருவாயைப் பெருக்குவது முக்கியமாகக் கருதப்பட்டாலும், அதைப் பெருக்குவதற்குரிய வழிகள் நியாயமானதாகவும் நேர்மையானதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

இந்து சாஸ்திர நூல்களில் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரச் செலவினங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, செலவினத் தொகை, பெறப்பட்ட வருவாய்க்கு மிகையாக இல்லை யென்றே சொல்லலாம். வருவாயில் பெரும்பங்கு, கிட்டத்தட்ட 50% விழுக்காடு பாதுகாப்பு, உள்ளூர் சட்டம் - ஒழுங்கை நிலைநாட்டச் செலவழிக்கப்பட்டது. பேராசை கொண்ட சில அரசர்களின் தேவையற்ற படையெடுப்பாலும், அயல் நாட்டினர் அடிக்கடி படையெடுத்ததால் தோன்றிய ஸ்திரமற்ற தன்மையும், குழப்பமான சூழ்நிலையும், பாதுகாப்பிற்கான செலவினம் அதிகரிக்கக் காரணமாக இருந்தது. எனவே ஆயுதப்படையின் 5 - அங்கங்களுக்கும் பயிற்சி தரவும், பொருள் கையிருப்பில் வைக்கவும், ரகசியப் படைகளுக்காகவும், ஆயுதச் சாலைகளுக்காகவும், ஆயுதப்படையின் பயிற்சிகளுக்காகவும் அதிக அளவில் செலவினம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

வரக்கூடும் நெருக்கடி நிலையைச் சமாளிக்க வருவாயிலிருந்து ஆறில் ஒருபங்கு அல்லது நான்கில் ஒரு பங்கு வைப்புநிதியாக ஒதுக்கிவைக்கவேண்டியிருந்தது. அரசரின் சொந்தச் செலவுகளுக்கான ஒரு பகுதி அரசு மான்யமாகவும் வழங்கப்பட வேண்டியிருந்தது. பொது நிர்வாகம், நீதித்துறை, சாலைகள் போடுதல், பாலங்கள் கட்டுதல், கப்பல் போக்குவரத்து, உள்ளூர் நகராட்சிகளுக்கான மான்யம், அறநிலையம் மற்றும் பண்பாட்டு நிறுவனங்களுக்கான மான்யம், மருத்துவ மனைகள், அனாதை, பிற ஆதரவற்றவர் இல்லங்களைப் பராமரித்தல் போன்ற இன்றைய காலகட்டச் செலவினங்கள் பண்டைக்காலத்திலும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. வங்கி முறை

சீராக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. வங்கிக் கடன்களுக்கான வட்டி விகிதம் 15% விழுக்காடு அல்லது அதற்கு மேலும் விதிக்கப்பட்டது.

வணிகமும் வியாபாரமும்:

கிறிஸ்துவ சகாப்தத்தின் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நம் நாட்டின் உள்ளூர் மற்றும் அயல்நாட்டு வணிகமும் வாணிபமும் சிறந்து விளங்கியிருந்தது. சீனா, மங்கோலியா, ஜப்பான், கொரியா, எகிப்து, டிரோய், பாபிலோனியா, அசிரியா, (Assyria) கிரேக்கநாடு, சிரீட், ரோமாபுரி, மெக்ஸிகோ மற்றும் பிற நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்புகள் இருந்தன. கடல் வியாபாரம் மிகச் சிறப்பாக வளர்ந்திருந்தது. பண்டைய நூல்களிலும், புத்தரின் ஜாதகக் கதைகள், யாத்திரிகர்களின் நூல்களிலும் பல கடல் துறைமுகங்கள் பற்றிக் குறிப்புகள் உள்ளன. விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில் மட்டுமே 300 கடல் துறைமுகங்கள் இருந்தன. வரிச்சலுகைகள் மற்றும் இதர சலுகைகள் மூலம் கடல்கடந்த வாணிபத்திற்கு, அயல்நாட்டு வாணிபத்திற்கு மிகப் பெரிய அளவில் ஊக்கம் அளிக்கப்பட்டது. பாஸ்போர்ட் - விசா முறை அமுலில் இருந்தது. வாணிபத்திற்காக நாட்டிற்கு வரும் அயல்நாட்டினருக்குத் தேவையான பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டது. வியாபார வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற வகையில் போக்குவரத்து மற்றும் தொடர்பு வசதிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன.

வியாபாரிகள் நிறுவனங்கள்:

வியாபாரிகள் நலனுக்காக பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்ட ச்ரேனி, மஹாநாடு, மணிமங்கலா, சங்கம், பூகா, கனா போன்ற பல பெயர்களில் சங்கங்கள் இயங்கிவந்தன. அவர்களுடைய வியாபாரத்தையும், நலனையும் நல்ல முறையில் பாதுகாக்கச் சிறப்பான விதிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் தங்களுக்கெனத் தனியாக ஆயுதப்படை வைத்திருக்கவும் அனுமதியிருந்தது. தேசிய வாழ்வில் அவர்கள் மிகப் பலமுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய

வியாபார விஷயங்களில் அரசர்கள் தேவையான நேரங்களில் மட்டுமே தலையிட்டார்கள்.

கலையும் கைத்தொழிலும்:

பண்டைக்காலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் தொழில் வளர்ச்சி மிக மேன்மையுடையதாக இருந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்ட அன்றைய நூல்களில் பற்பல கலை மற்றும் கைத்தொழில்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பல உள்ளன. உதாரணமாக நெசவுத் தொழில், சலவைத் தொழில், தையல் கலை, தச்சு வேலை, செக்கிலிருந்து எண்ணெய் ஆட்டுதல், இரும்பு, தங்கம் ஆகிய உலோகங்களில் வேலை செய்யும் கொல்லன், தட்டான் போன்றவர்கள் பற்றியும் பூமாலை செய்தல், பாய் பின்னுதல், தோல் தொழிற் சாலை, பாளை செய்தல் போன்ற பல தொழில்கள் பற்றியும் குறிப்புகள் இருந்தன. இந்தத் தொழில்கள் பெரும்பாலும் அந்தந்த ஜாதியினராலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன. நகரங்களிலும், மாநகரங்களிலும், ஒவ்வொரு தொழிற் செய்வோருக்கும் பிரத்யேகமான தெருக்கள் இருந்தன. செய்து முடிக்கப்பட்ட பொருட்களின் தரம் வல்லுநர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட்டு முத்திரையும் பதிக்கப்பட்டது. தேவைப்படும் பொழுதெல்லாம் அந்தந்தப் பொருட்களின் விலையும் கட்டுக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

தொழில்களுக்குப் பணம் முதலீடு செய்பவர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களுக்கிடையேயும், பொதுவான பங்குதாரர் முறை இருந்தது. பொருத்தமான சட்டங்கள் மற்றும் விதி முறைகள் மூலம் பங்குமுறை முறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

நாணயம் மற்றும் அளவுகோல்கள்:

கி.மு. 600ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தங்கம், வெள்ளி, தாமிரம் ஆகிய உலோகங்களாலான நாணயம் பழக்கத்தில் இருந்தன. அவை பணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இடையே பண்டமாற்று முறையும் அமலில் இருந்தது. ஹிரண்யபிண்டா, நிஸ்கா, ஸ்வர்ணா, சதமானா, பாதா, புராணா, கர்ஸபனா, பானா என்ற பல பெயர்களில் அவைகள் வெளியிடப்பட்டன. சதுரம், செவ்வகம், வட்டம் போன்ற உருவகங்களில்

நாணயங்கள் செய்யப்பட்டன. சில குறிகளும், சின்னங்களும் நாணயத்தின் மேல் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றில் சில ஹரப்பா காலத்தில் உபயோகத்தில் இருந்தவை போலிருந்தது. பாஸ்கரா என்பவர் 12ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதியுள்ள 'லீலாவதி' என்ற நூலில் இந்த நாணயங்களின் மதிப்பு அட்டவணையாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

நீளத்தை அளக்கக்கூடிய வகையில் அங்குலம், ஹஸ்தம் அல்லது யோஜனை போன்ற வார்த்தைகளும்; குஞ்சா, பலம், துரோணா போன்ற எடையைக் குறிக்கக்கூடிய வார்த்தைகளும்; நிமிஸா, கூண, கட்டிகா போன்ற காலத்தை உணர்த்தக்கூடிய வார்த்தைகளும் அளவுகோலின் வளர்ச்சிக்கு உதாரணங்களாக இருந்தன. கர்நாடகத்தில் ஸ்ரவணபேலா என்ற இடத்திலுள்ள கோமதேஸ்வரர் சிலையை வடித்துள்ள சிற்பக்கலை வல்லுநர் நீளத்தை அளந்து கூறியுள்ள அளவு கோலும், பிரான்ஸ் நாட்டில் பழக்கத்திலிருந்த அளவுகோலை ஒத்திருந்தது என்பது ஓர் ஆச்சர்யமிக்க விஷயமாகிறது.

முடிவுரை:

மேலைநாட்டு நாகரிகத்தைக் கண்டுவியந்து நிற்கின்ற சாதாரண இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை பெருகி வரும் காலகட்டத்தில், அதுவும் தன் தாய் நாட்டின் பெருமையையும் சுய மரியாதையையும் புறக்கணிக்கும் காலகட்டத்தில், நமது பண்டைக்கால மற்றும் இடைக்காலச் சரித்திரத்தின் ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்ப்பது நம் நாட்டின் பெருமையை நன்கு உணர அனுகூலமாக இருக்கும். நல்ல வளமான பொருளாதாரக் கொள்கைகள், பரந்து விரிந்து நின்ற வணிகமும் வியாபாரமும், நன்கு பிணைக்கப்பட்ட வியாபாரிகள் சங்கங்கள், சிறப்பான நாணய முறை, அறிவார்ந்த வரிவிதிப்பு சட்டங்கள், விதிகள், நெருக்கடிக் காலங்களுக்கான வைப்பு நிதி ஒதுக்குதல் போன்ற நமது அரசியல் மற்றும் சமூக நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்ட பெருமை படத்தக்க கொள்கைகள், ஒவ்வொரு உண்மையான இந்தியனின் மனத்திலும், இதயத்திலும் தாய்நாட்டின் பெருமையை உணர ஒரு தூண்டு கோலாக இருக்க வேண்டும்.

இந்து நீதிசாஸ்திர முறை

முகவுரை:

எந்த ஒரு சமுதாயமும் ஏராளமான செல்வச் செழிப்பும், பாதுகாப்பு அரண்களும் பெற்றிருந்தாலும் சமுதாயத்திலுள்ள அனைத்து மக்களுக்கும் பாரபட்சமின்றி நீதி வழங்கக்கூடிய நீதி சாஸ்திரம் இல்லையென்றால் நெடுநாட்கள் நிலைக்க இயலாது. நியாயச் சாஸ்திரத்தின் உயிர் நாடியே பாரபட்சமின்றி நீதி வழங்குவதுதான். ஒரு நல்ல அரசாங்கத்தின் அறிகுறியே பாரபட்சமற்ற அரசாங்கமாக விளங்குவதுதான். சமுதாய நலனுக்கும் தனி ஒருவருடைய சுதந்திரத்திற்கும் இடையே சமபாவமாக பாவித்து ஒரு கருத்தினைக் கூறுவதற்கு முதிர்ந்த அறிவாற்றல் தேவை. அறிவாற்றலின்றி நீதியளிக்க முடியாது. எனவே இந்து சமய நீதி நூல்கள் வேதம், ஸ்மிருதி, தர்மச் சாஸ்திரம் மற்றும் பலவகையான நிபந்தங்கள் போன்றவற்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன.

கி.மு. 300ஆம் நூற்றாண்டில், கௌடில்யரால் இயற்றப்பட்ட அர்த்த சாஸ்திரம் ஜாதி மதப் பேதமின்றி அனைவருக்கும் சமமாக நீதி வழங்கக்கூடியதாக அமைந்துள்ளது. நீதித் தொகுப்புகளில் மிகத் தொன்மையானதும் சிறந்ததும் இந்த அர்த்தச் சாஸ்திரம் ஒன்றேயாகும். இந்து நீதி சாஸ்திர முறைகளைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துரைத்ததும் இந்த அர்த்த சாஸ்திர நூல்தான். இந்நூல் முந்தைய காலத்தில் இருந்த 12-க்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்களை மேற்கோள் காட்டுகிறது. இந்த நூலையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்து நீதிசாஸ்திரத் தர்மங்களை மற்றும் முறைகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம்.

இந்து நீதி முறையின் ஆரம்பம்:

வேதகாலங்களிலிருந்தே, 'சபை' என்ற மன்றம் வழக்கத்திலிருந்தது. சத்தியத்தையும், நேர்மையையும், தர்ம வழிகளையும் தவறாது பின்பற்றுகின்ற அறிவாற்றல் நிறைந்த வல்லுநர்கள் கொண்ட நீதி மன்றங்கள் இருந்தன. இவர்கள் விருத்தாஸ் (Vrddhas) அல்லது அறிவாளிகள் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

தொன்மையான நூல்களில் 4 வகையான நீதிமன்றங்கள் பற்றி விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை: (1) பிரதிஷ்டிதா (Pratisthita) - ஒரு இடத்தில் நிலையாக உள்ள மன்றம். (2) அப்பிரதிஷ்டிதா (Apratisthita) - நடமாடும் நீதிமன்றம். (3) முத்ரிதா (Mudrita) - அரசாங்க முத்திரையை உபயோகிக்க அதிகாரமுள்ள, அரசனால் நியமிக்கப்பட்ட நீதிபதி ஒருவரைக் கொண்ட நீதிமன்றம். (4) ஸஸித்தா (Sasita) அல்லது ஸஸ்ரிதா - அரசனால் தலைமையேற்கப்பட்ட நீதிமன்றம்.

நீதிமன்றங்களின் சுதந்திரம்:

அதிகார வர்க்கத்தின் தலையீடு இன்றி சுதந்திரமாகச் செயல்படக்கூடிய முறையே ஒரு நாகரிகச் சமுதாயத்தின் நீதிமன்றத்தின் விசேஷ அம்சமாகும். அரசியல் சாஸ்திர நூல்கள் சம்பந்தப்பட்ட இந்து நூல்களில் இந்த விசேஷ அம்சத்தை முறையாகச் செயல்படுத்தக் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த சாஸ்திர நூல்களின்படி சட்டத்தின் முன் நாட்டின் இளவரசனும் குடிமக்களுக்குச் சமமே. இது ஏனெனில் தர்மம் என்பது அனைத்திலும் மீறமுடியாத மிக உயர்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது.

இப்போதுள்ள வழக்கப்படியே நீதிபதிகள், சட்ட வல்லுநர்களிலிருந்து நியமிக்கப்பட்டனர். பொதுவாக நன்கு கல்வியறிவு பெற்ற, நன்னடத்தையுள்ள பிராமணர்கள் நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்பட்டனர். இதர ஜாதியினரும் தகுதியிருந்தால் நியமிக்கப்படலாம். பொதுவாகத் தன்னடக்கம், குடும்பப் பாரம்பரியம், தர்மம், சத்தியம் ஆகியவற்றை மீறாது கடைப்பிடிக்கின்ற, நன்னடத்தை உள்ள குடும்பத்தைச்

சார்ந்த, பாரபட்சமின்றிச் செயல்படுகின்ற, உணர்ச்சி வசப் படாமல் நிதானத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்ற, உறுதியாகத் தனது கடமைகளைக் குறையின்றிச் செய்கின்ற தன்மைகளே தகுதிகளாகக் கருதப்பட்டன.

நீதிமன்றங்கள்:

நீதிமன்றங்கள் நீதிபதியின் கீழ் இயங்கும். வழக்கு விசாரணைக்கு வரும்போது அதைக் கண்காணித்து வழக்கு பற்றிய தங்கள் அபிப்பிராயத்தை நீதிபதிக்குத் தெரிவிக்க 3 5 அல்லது 7 சட்ட வல்லுநர்கள் கொண்ட குழு ஒன்று நீதி மன்றத்திற்கு அழைக்கப்படும். தேவையான நேரத்தில் நீதிபதி கேட்கும் போது தங்கள் அபிப்பிராயத்தை அவர்கள் தெரி விக்க வேண்டும். எனினும் பொதுமக்கள் நீதிமன்ற விசா ரணையில் பங்கேற்க இயலாது.

அரசர் அவையில் இருந்தாலும் அரசரே வழக்குகளை யும் நேரடியாகத் தீர்மானிக்கமாட்டார். அவருடைய மந்திரி சபையில் தலைமை நீதிபதியும் ஒருவராவார். ஆனால் தண்டனை விதிக்கப்பட்டவுடன் அரசர் அதை உண்மையாக நிறைவேற்ற ஆவன செய்வார். சபையில் நடந்த சட்ட நடவடிக்கைகள், நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் முறையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டன.

தண்டனை விதித்துத் தீர்ப்பு நேராகவே சபையோரின் முன் கூறப்பட்டது. தண்டனை நிர்ணயிக்கப்படுமுன் அது போன்ற முன் வழக்குகளில் விதிக்கப்பட்டிருந்த கருத்துகளை முறையாக நன்கு ஆராய்ந்து பின்னரே குற்ற வழக்குகளில் புதிய தீர்ப்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

நீதித்துறையும், நீதி நிர்வாகமும்:

நீதித் துறையில் மிக முக்கியப்பங்கு வகிப்பவர்கள் இருவர். ப்ராத்விவாகா (Pradvivaka) என்று அழைக்கப்படும் தலைமை நீதிபதி. தர்மாதிகாரனா (Dharmadhikarana) என்று அழைக்கப்படும் நீதி அமைச்சர். தலை நகரில் உச்சநீதிமன்றத்தில் தலைமை நீதிபதி தலைமை தாங்குவார்.

நீதி அமைச்சர், ஜூரி என்றழைக்கப்பட்ட சட்ட வல்லுநர் குழுக்களுடன் கலந்தாலோசித்துச் சட்டவிதிகளையும் நடைமுறைகளையும் விளக்குவார். வழக்கு சம்பந்தமான நேரடி சாட்சிகள், பிரத்யக்ஷா, அனுமானா அதாவது விசாரணையில் தெரிய வந்தது மற்றும் உபமானா அதாவது முன் வழக்குகளுடன் ஒப்புமை செய்து முடிவு செய்தல் போன்ற அனைத்து விவரங்களும் சேகரிக்கப்பட்டுக் குற்ற வழக்கில் தீர்ப்பு வழங்குவதற்கு முன் முறையாக ஆய்வு செய்யப் படவேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில் நியாயம் பல நிலைகளில் வழங்கப்படும். தேவையிருப்பின் தீர்ப்பிற்கு எதிராக மேல்நீதிமன்றத்தை அணுகும் உரிமையோடு தீர்ப்புகளும் தண்டனைகளும் வழங்கப்பட்டன.

நான்கு வகை நீதிமன்றங்கள்:

ஓ குல நீதிமன்றங்கள்: இந்த நீதி மன்றங்கள் உறவினர்களால் நடத்தப்பட்டவை. தனிப்பட்ட குடும்பச் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகள், விதிகள் மற்றும் பரம்பரியம் ஆகியவை சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகள் இந்த நீதி மன்றத்தில் விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

ஓ ஸ்ரேணி நீதிமன்றங்கள்: இந்த வகை நீதி மன்றங்கள் தொழில் வல்லுநர்கள், வணிகர்கள் ஆகியோரின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு நடத்தப்பட்டவை. பல்வேறு ஜாதிப்பிரிவுகளிலிருந்து அந்தந்தத் தொழில்களின் வல்லுநர்கள் இந்த வழக்குகள் சம்பந்தப்பட்டவைகளை விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்டனர்.

ஓ புகா நீதிமன்றங்கள்: அந்தந்த நகரத்தின் எல்லைக்குட்பட்ட நகரவாசிகள் மற்றும் பலதரப்பட்ட ஜாதிகளையும் தொழில்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளிகள் ஆகியோர் கூடி விவாதிக்கும் நீதிமன்றங்களே புகா நீதிமன்றங்கள் எனப்பட்டன.

குல நீதிமன்றங்களில் எடுக்கப்பட்ட வழக்குகளின் முடிவுகள் ஸ்ரேணி நீதிமன்றத்தில் மேல் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. ஸ்ரேணி நீதிமன்றத்தில் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புகள் புகா நீதிமன்றங்களில் மேல்விசாரணைக்கு

எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இந்த மூன்று நீதிமன்றங்களுக்கும் மேலானது பிராதவிவாகா.

உ பிராதவிவாகா: இது அரசரின் நீதிமன்றம், அரசரே இதற்குத் தலைவர்.

இவை தவிர இந்து குடியாட்சிகளின் சட்ட விதிகளை நிர்வகித்த மன்றங்கள் 'கனா நீதிமன்றம்' என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த நீதி மன்றங்களை இந்தியாவைப் பற்றி எழுதியுள்ள கிரேக்க எழுத்தாளர்கள் மிகவும் பாராட்டியுள்ளனர். இந்த நீதிமன்றங்களால் தொகுக்கப்பட்ட சட்டவிதிகள் 'சமாயா' (சட்டமன்றத்தில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள்) என்று அழைக்கப்பட்டன.

நீதிமன்ற நடைமுறைகள்:

முறையான புகாரின்றி எந்த ஒரு சிவில் குற்ற நடவடிக்கையும் தொடங்க இயலாது. இந்தப் புகார் மனுக்களைப் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் மட்டுமே அளிக்க இயலும். நீதிமன்றத்தில் முறையான புகார் மனு தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும். சட்ட விதிகளில் கைதேர்ந்த எழுத்தர் அல்லது 'லேககா' என்றழைக்கப்படுபவர் இந்த மனுவை ஏற்று கொள்வார். மனு அளிப்பவரிடம் தேவைப்பட்டால் இவர் கேள்விகள் எழுப்பலாம். பிறகு சம்பந்தப்பட்டவருக்கு (பிரதிவாதிக்கு) விசாரணைக்கு ஆஜராகுமாறு சம்மன் (உத்தரவு) அனுப்பப்படும். இந்த உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படியக் கட்டளை பிறப்பிக்கப்படும் அல்லது தடை உத்தரவும் பிறப்பிக்கப்படும்.

இந்தத் தடையாணை நான்கு வகைப்படும்: இடம் அல்லது ஸ்தானம், ப்ரவஸா அல்லது பயணம், நேரம் அல்லது காலம் மற்றும் சில நடவடிக்கைகள். அதாவது சர்ச்சைக்குத் தீர்வு காணும் வரை பிரதிவாதி தன் இருப் பிடத்திலிருந்து வெளியேறக்கூடாது; எந்தவிதப் பயணமும் மேற்கொள்ளக்கூடாது. விசாரணை நாளன்று குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக வேண்டும். சர்ச்சைக்குரிய

விஷயம் குறித்து எந்த வித நடவடிக்கையும் எடுக்கக்கூடாது என்ற வகையில் தடையாணை வழங்கப்பட்டது.

பிரதிவாதியின் முன் வாதி (வழக்கு தொடர்ந்தவர்) தன்னுடைய புகார்மனுவின் படி குற்றச்சாட்டுகளைக் கூற வேண்டும். இந்தக் குற்றச்சாட்டுகள் லேககா என்ற எழுத்தரால் பதிவு செய்யப்படும். அவ்வாறு வாதி கூறும்போது முன்னால் சொல்லப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளுக்கும், பிரதிவாதியின் முன் கூறும் குற்றச்சாட்டுகளுக்கும் வேறுபாடு இருப்பின் புகார் மனு நிராகரிக்கப்படலாம் அல்லது தள்ளுபடி செய்யப்படலாம். நியாயத்தை வாதாடும் போது அது தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும், உறுதியாகவும், சந்தேகத்திற்கிடமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய சாட்சியங்களுடனும் இருக்க வேண்டும். பிரதிவாதியின் கருத்துகள் எழுப்பப்பட்ட குற்றச்சாட்டைச் சார்ந்ததாகவும், தயக்கமின்றிப் பதிலளிக்கும் வகையில் தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் இருக்க வேண்டும்.

எதிர்த்தரப்பு வாதம் நான்கு வகைகளில் இருக்கலாம்.

- (1) குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்ளுதல், (2) நிராகரித்தல், (3) சிறப்பு விதிவிலக்கு கேட்டல் அல்லது ஆட்சேபித்தல் (4) முந்தைய நீதிமன்ற உத்தரவை மேற்கோள் காட்டி வாதிடுதல்.

நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள் நான்கு நிலைகள் கொண்டது.

- (1) வாதி புகார் அளித்தல், (2) பிரதிவாதியின் வாதம், (3) விசாரணை, (4) முறையான விசாரணைக்குப் பின் தீர்ப்பு வழங்குதல்.

விசாரணை மேற்கொள்வதற்கான சில விதிமுறைகள் இருந்தன. விசாரணைக்கு முன் வாதி, ப்ரதிவாதி ஆகிய இருவரும் உத்தரவாதம் கொடுக்கவேண்டும். வாதிக்கு வழக்கின் வாதத்தைத் தொடங்குவதற்கு உரிமை உண்டு. ஆனால் தன் குற்றச்சாட்டுகளை நிரூபிக்கும் வகையில் சாட்சியங்கள் தரப்படவேண்டும். தொடரப்பட்ட முதல் வழக்கில் தீர்ப்பு வழங்கப்படும் வரை பிரதிவாதி எதிர் குற்றச்சாட்டு மனு தாக்கல் செய்ய அனுமதி வழங்கப்படுவதில்லை. தொடரப்பட்ட

வழக்கில் விசாரணை ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டால் வாதி, பிரதிவாதி இருவரும் நீதிமன்றத்தின் அனுமதியின்றித் தங்களுக்குள் எந்தவிதச் சமரச உடன்பாடும் செய்து கொள்ள இயலாது.

சாட்சியங்கள் சம்பந்தமாகவும் விதிமுறைகள் இருந்தன. பொதுவாக மூவகை சாட்சியங்கள் ஏற்று கொள்ளப்பட்டன. (1) சாட்சி பத்திரங்கள், (2) சாட்சிகள், (3) குணங்கள் அல்லது நடத்தை, சுவாதீனம். பட்டத்திற்கு வரக்குடிய உரிமையுள்ள ஒருவரின் சுவாதீனம் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டது.

மதிப்பிற்குரிய குடும்பங்களிலிருந்து வருபவர்கள், ஆழ்ந்த மதநம்பிக்கைக் காரணமாக உண்மையே பேசுபவர்கள் மற்றும் நேர்மையான மனிதர்களின் சாட்சியம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாகக் கருதப்பட்டது. அடிக்கடி தன்பக்க வாதத்தை மாற்றி கொள்ளுதல், தன் உதடுகளை அடிக்கடி நக்கிக் கொள்ளுதல், நெற்றியில் வியர்வை படிதல், பேச்சில் ஸ்திரமற்ற தன்மை, மாறிமாறி வாக்குமூலம் அளித்தல், முக்குறியில் மாற்றம் ஏற்படுதல், நிச்சயமின்றிப் பேசுதல், ஒன்றுக்குப்பின் முரணாகப்பேசுதல் போன்ற சில குறிகள் உண்மைக்குப் புறம்பான சாட்சியத்தின் நடத்தையாகக் கருதப்பட்டன.

தீர்ப்பு:

வழக்கு விசாரணை முடிந்தபிறகு விதானா அல்லது ஜெயபத்ரா என்றழைக்கப்பட்ட தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. வழக்கின் அனைத்து அம்சங்களையும் ஆராய்ந்தறிவதற்கு தேவையான கால அவகாசம் தரப்பட்டது. ஆனால் தேவையற்ற கால விரயமும் தவிர்க்கப்படுகிறது. ஒரு தீர்ப்பாணையில் குறிப்பிடப்படும் முக்கிய அம்சங்கள்.

ஔ நீதிமன்ற நடவடிக்கையின் சுருக்கம்.

ஔ சம்பந்தப்பட்ட அனைவரின் சாட்சியங்கள்.

ஔ நீதிமன்றத்தில் நடத்தப்பட்ட விசாரணையின் தொகுப்பு

ஔ அந்த வழக்கிற்குச் சம்பந்தப்பட்ட சட்ட விதிகள்.

ஔ நீதிபதியின் கையெழுத்து மற்றும் அரசாங்க முத்திரை பதித்தல்.

தண்டனை:

நாட்டின் சட்டவிதிகளின் முன் அனைவருமே சமம் என்ற நடைமுறை மிக உறுதியாகவும் தீவிரமாகவும் பின்பற்றப்பட்டது. அரசர்கள் கூட இதற்கு விதி விலக்கல்ல. உண்மையில் ஒரே குற்றத்திற்குச் சமூகத்தில் உயர் அந்தஸ்தில் உள்ளவர்கள் குற்றம் செய்திருப்பின் அதற்குரிய தண்டனை மிகக் கடுமையானதாக இருக்கும். சமூகத்தில் அந்தஸ்தும் அதிகாரமும் உள்ள வர்க்கம் மிகப் பொறுப்புடனும், நன்னடத்தையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதே எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

வழங்கப்பட்ட தண்டனைகள் பலவிதமாகவும், பலவகையாகவும் இருந்தன. வெளிப்படையாகவே (Consine) கண்டனம் மற்றும் வசைபாடுவது, அபராதம், சொத்தைப் பறிமுதல் செய்வது, நாடுகடத்துவது, மனித உடல்சம்பந்தப்பட்ட உடல் உறுப்புகளை வெட்டுவது முதல் தூக்குத் தண்டனை வரை பலவிதமான தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன. தண்டனை கொடுப்பதன் முதல் நோக்கமே, தவறு செய்வதிலிருந்து சட்டப்படி நடக்கும் மக்களைக் காப்பதற்குத்தான். தீயசக்திகளுக்கு, தண்டனை பற்றிய பயத்தை அளித்து அவர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணித்து வந்தால் சமூகத்தில் ஒழுக்கமும் சமூகப் பாதுகாப்பும் நல்ல நிலையில் இருக்குமென நம்பப்பட்டது.

முடிவு:

இந்து நீதி சாஸ்திர முறையின் பல அம்சங்கள் இன்றும் நவீனக் காலத்திலும் பின்பற்றப்படுகின்றன. ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ள ஒரு நல்ல துறையாக அவை அமைந்துள்ளன. நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் நீதிசாஸ்திரத்தின் பல துறைகளிலும் நம் அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ள உதவும். மேலும் மனிதவள இயக்கங்கள் மூலம் நீதிசாஸ்திர முறைகளை மேம்படுத்தி நமது இலக்கை அடைய மிகவும் உதவி புரியும்.

அறிவியலுக்கு இந்துக்களின் பங்களிப்பு

முகவுரை:

அறிவியல் துறைக்குப் பண்டைக்கால இந்தியாவின் இந்துக்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பு, ஆன்மீகத்துறையில் அவர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பிற்குச் சிறிதும் குறைந்ததல்ல. பண்டைக்கால இந்திய ரிஷிகள், ஆன்மீகம் மற்றும் விஞ்ஞானச் சாஸ்திரம் அல்லது அறிவியல் ஆகிய இரண்டையும் சர்ச்சைக்குரிய எதிர்மறையான இரு கூறுகள் என என்றுமே கருதியதில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரை இரு துறைகளும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையே. ஒன்று உண்மையை உணர்வதற்கான அகத்தேடல் மற்றொன்று புறத்தேடல். இவை இரண்டும் வித்யை அல்லது அறிவியலின் இரு முகங்கள். எனவே தான் அவற்றைப் பராவித்யா (ஆன்மீக அறிவு) மற்றும் அபராவித்யா (உலகியல் அறிவு) என்றும் இருவகைப்படுத்தினர். 'ரிஸ்' என்றால் 'முனிவர்' என்றும், நல்ல அறிவாளி என்றும் அர்த்தம். இந்த வினைச்சொல்லிருந்து உருவானது 'ரிஷி' என்ற சொல். ரிஷிகள் பொதுவாக முனிவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அனைத்துத் துறையிலும் அறிவாற்றல் வாய்ந்தவர் என்பதைக் குறிக்கும் வகையில் 'ரிஷி' என்ற சொல் உருவாகியது. எனவே, ஆன்மீக அறிவு சாஸ்திரத்தில் வடிவிலுள்ள வியாசரும் ரிஷிகள் என்றால், தன்வந்திரியும், வராஹமித்ரர் மற்றும் பாஸ்கரர் ஆகியோர் மருத்துவம், வானசாஸ்திரம் மற்றும் கணித சாஸ்திரத்தில் ரிஷிகளாக இருந்தனர்.

இந்த அனைத்து ரிஷிகளும் அவர்களுடைய அறிவாற்றலைப் பொருத்த வரையில், மனித வர்க்கத்தின் நன்மைக்காக, தர்மம் வகுத்துள்ள எல்லையை மீறாமல் கடைப்பிடிப்பது என்பதை ஓர் அடிப்படைக் கொள்கையாகவே கடைப்பிடித்தனர்.

இந்த இடத்தில் மற்றொரு முக்கிய விஷயம் பற்றி சொல்ல வேண்டியுள்ளது. வெளி உலகத்திற்கு அடிப்படையான பிரம்மம் அக உலகத்திற்கு அடிப்படையான ஆத்மன் ஆகிய இவை இரண்டும் முடிவில் ஒன்றே. இந்த இரண்டு ஞானத்திற்குமிடையே கண்ணுக்குப் புலப்படாத சுவராக அமைந்துள்ளது தூய உணர்வு என்பதை ரிஷிகள் கண்டு பிடித்திருந்தனர்.

புராதனக் காலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் இந்த நாட்டில் வளர்ச்சி பெற்ற பலவகை விஞ்ஞானச் சாஸ்திரம் பற்றி இப்பொழுது நாம் அறியலாம். எளிதில் அறிந்து கொள்வதற்கு ஏதுவாக இவற்றை ஆங்கில அகர வரிசையில் ஒவ்வொரு சாஸ்திர அல்லது கலை வாரியாகத் தொடர்ந்து வழங்கியுள்ளோம்.

கட்டிடக்கலை மற்றும் நகர் வளர்ச்சி திட்டம்:

கி.மு. 3000 காலத்தைச் சார்ந்த ஹரப்பா மற்றும் மொகஞ்சதாரோ தொல் புதைபொருள் அகழ் ஆராய்ச்சி, மற்றும் கி.பி. 325-ல் இருந்த புராதனக் கோயில்கள், குகைக் கோயில்கள் உட்பட, அனைத்தும் இந்து கட்டிடக் கலை, நகர் வளர்ச்சித்திட்டம் போன்றவை மிக உயர்தரமாக இருந்ததற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன. இந்தக் கட்டிடக் கலை சம்பந்தமாக, 'மானசாரா, மாயாமாதா, மானஸோலாஸா, சனத்குமாரா, வாஸ்துசாஸ்திரா' - மேலும் இது போன்ற மிகச்சிறந்த கட்டிடக்கலை நூல்கள் அறிவியல் இலக்கிய சாஸ்திரத்தின் இலக்கணமாக விளங்கின. விஷ்ணுதர்மோத்தாரா போன்ற புராணங்கள் இந்தக் கட்டிடக்கலை பற்றி விளக்குகின்றன.

'வாஸ்துசில்பா' என்ற ஒரு வார்த்தை அப்பொழுது பழக்கத்தில் இருந்தது. நகர் வளர்ச்சித்திட்டம், பிற இராணுவ அமைப்புக் கட்டிடங்கள், கோட்டைகள் போன்ற அனைத்து விதமான கட்டிடக் கலை நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததையே இந்த வார்த்தை குறிக்கிறது. சுடப்பட்ட செங்கல்கள், மரவேலை வீடுகள், கிணறுகள், பொது மக்கள் பயன்படுத்தும் குளங்கள்,

கழிவுநீர் வெளியேற்றப்படும் முறை, நீச்சல்குளங்கள், தானியக்களஞ்சியம் போன்றவை ஹரப்பா என்னும் இடத்தில் அகழ்வாராய்ச்சியில் காணப்பட்டவையாகும். பண்டைக் காலத்தில் கட்டிடச் சாஸ்திரக்கலை எவ்வளவு உன்னதமாக இருந்தது என்பதற்குச் சாட்சியம் அளிப்பவையாக அவை இருந்தன.

300 கி.மு. ஆண்டு, சந்திரகுப்த மௌரியரின் அரண்மனை, கோட்டை மற்றும் பிற கட்டிடங்கள் குறித்து மெகஸ்தனிஸ் மிக உயர்வாக விளக்கியுள்ளார். அசோகரின் ஸ்தூபி மற்றும் கல்தூண்கள், புத்தரின் விதவிதமான சிலைகள், மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மௌரியர் காலத்தில் இருந்த குகை கட்டிடக் கலைகள் போன்றவை அந்தக்காலத்தில் கட்டிடச் சாஸ்திரம் எவ்வளவு வளர்ச்சியடைந்திருந்தது என்பதன் நினைவுச்சின்னங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. நன்கு மெருகேற்றப்பட்ட இந்தக் கல்தூண்கள் 9 முதல் 12 மீட்டர் (30 முதல் 40 அடி) உயரம் உடையவை. இவற்றின் எடை 50 டன் ஆகும். இவை மௌரியர் கட்டிடச் சாஸ்திரத்தின் அழகுமிக்க சாட்சியாக விளங்குகிறது.

அரண்மனைகள் மற்றும் ராணுவ அமைப்புகள், கோட்டைகள் போன்றவை தவிர இந்திய நாட்டின் இந்து ஆட்சியர்களுக்குக் கோவில்கள் பக்கபலமாக இருந்தது மட்டுமின்றித் தூண்டுதலாகவும் இருந்தது. எனவே நாடு முழுவதும் கட்டிடக்கலையிலும், வளர்ச்சியிலும் சிறந்து விளங்கிய கோவில்கள் பல கட்டப்பட்டன. கி.பி. 4 முதல் 7ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த குப்தர் காலத்திய கோயில்கள், புலனேஸ்வர் மற்றும் புரியில் உள்ள கோயில்கள், 8 முதல் 13ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரிஸ்ஸாவில் உள்ள கோனாரக், போன்றவை நினைவு கூறுவதற்குரியவை. தென்னிந்தியாவில் கி.பி. 7 முதல் 10 ஆம் நூற்றாண்டு காலத்தில் பல்லவ அரசர்களால் எழுப்பப்பட்ட கோயில்கள், கி.பி. 10 முதல் 12 ஆம் நூற்றாண்டில் சோழ அரசர்களால் கட்டப்பட்ட கோயில்கள், கி.பி. 14 முதல் 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை விஜயநகர அரசர்களால் கட்டப்பட்ட கோயில்கள், கி.பி. 17ஆம்

நூற்றாண்டில் மதுரை நாயக்கர் மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் போன்றவை நம் பண்டைய காலப் பாரம்பரியத்தின் நினைவுச் சின்னங்களாக இருப்பவை. கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்ட கர்நாடகாவில் உள்ள பாதமி குகைக் கோயில்கள், கி.பி. 983 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்ட கோமதேஸ்வரர் சிலை ஆகியவை பிரசித்தி பெற்றவை. கோமதேஸ்வரர் சிலை 20 மீட்டர் அல்லது 57 அடி உயரமும் கொண்டது. ஒரே கிரானைட் கல்லிலிருந்து வடிக்கப்பட்ட இந்தச் சிலை சிற்பக்கலைக்குச் சாட்சியாக நிற்கிறது. பேலூர், ஹலேபிட் மற்றும் சோம்நாத்பூர் கோயில்கள் கர்நாடகத்தில் ஹோய்சாலா அரசர்களால் கட்டப்பட்டவை. இவை கல்லிலிருந்து செதுக்கப்பட்ட சிற்பக்கலைக்கு மிக உன்னதமான சின்னங்களாகும். இவற்றின் அழகை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க இயலாது.

வாண சாஸ்திரம்:

வேதச் சாஸ்திர முறைப்படி செய்ய வேண்டிய ஹோமங்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. ஆனால் அவை செய்ய உரிய நேரம் பற்றி குறிப்பது அத்யாவசியமானது. இதன் அடிப்படையில் ஜோதிடம் என்ற ஒரு புதிய சாஸ்திரம் உருவானது. வேதத்தின் ஒரு கிளையான வேதாங்கமே ஜோதிடச் சாஸ்திரமாக உருவானது. இதுவே இந்து வானச் சாஸ்திரத்தின் மூலம். இது கி.பி. 1400 ஆம் ஆண்டில் உருவானது. வேதகால ரிஷிகள் கீழ்க்கண்ட வானச் சாஸ்திர உண்மைகளையும் தோற்றங்களையும் அறிந்திருந்தார்கள்.

☞ பூமி உருண்டைவடிவானது, தனது மைய அச்சின் மீது தன்னைத் தானே சுற்றிக் கொண்டும் சூரியனைச் சுற்றியும் சுழல்கிறது.

☞ சூரியக் கதிர்கள் ஏழு நிறங்கள் கொண்டவை, அவை ஏழு குதிரைகளுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லப்பட்டது.

☞ இராசி சக்கரம் 12 பிரிவுகள் உள்ளது (அவை மேஷம், விருஷபம், மிதுனம், கடகம், சிம்மம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், தனுஸ், மகரம், கும்பம் மற்றும் மீனம்.)

ஓ ஓராண்டிற்கு 366 நாட்கள்.

ஓ ஒரு மாதத்திற்கு 29^{16/21} அல்லது 29.762 நாட்களாகும்.

இந்தியச் சாஸ்திர முறை பற்றிய தொன்மை வாய்ந்த நூல் 'சூர்யசித்தாந்தா' என்பதாகும். கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் வராஹமிஹிரர் என்பவர் இந்தத் தொன்மையான நூலை மீண்டும் வடிவமைத்தார். இவரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள் பிரஹஜ்ஜாதகம் (Brahajjataka), லகுஜாதகம் (Lahujataka), பஞ்சச் சித்தாந்திகா (Pancasiddhantika), ப்ருஹத்சம் ஹிதா (Brahatsamhita) ஆகியவை. இவைதவிர இந்தத் துறையில் முக்கியமானவர்களாகச் சொல்லப்படுபவர்கள் கி.பி. 476 ஆம் ஆண்டை சேர்ந்த ஆர்யபட்டா, கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிரம்மகுப்தர், கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாஸ்கரர் ஆகியோர்.

தாவர இயல்:

வேதக் காலத்திற்குப் பிந்தைய காலங்களில் மட்டுமின்றி வேதகாலத்திலிருந்தே இந்தியாவில் இந்துக்களுக்குத் தாவர இயல் பற்றிய அறிவாற்றல் இருந்தது. இப்பொழுது 'போட்டோசிந்தஸிஸ்' என்று கூறப்படும் அதாவது சூரிய வெளிச்சம் தாவர இலைகளில் விழும்போது ஏற்படக்கூடிய ரஸாயன மாற்றம் பற்றி வேதகால ஆரியர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. கி.மு. 300ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த கௌடில்யரின் அர்த்தச் சாஸ்திரத்தில் 'குல்ம விருக்ஷ ஆயுர்வேதம்' (அடர்த்தியாக வளரும் தாவரமும் மரங்களும்) பற்றி குறிப்புள்ளது. அது செடி கொடிகளின் சாஸ்திரம் பற்றியது. மண்வளம், விதை தெரிவு செய்வது, விதைத்தல், முளை விடுதல், ஒட்டுச் செடி வளர்த்தல், பயிர்களின் விளைச்சல் சுழற்சி, தாவரஇனம் பற்றிய அறிவு போன்றவற்றைப் பற்றி கி.பி. 800 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த அக்னி புராணத்தில் குறிப்புகள் உள்ளன.

ரிக்வேதம், அதர்வவேதம், தைத்ரிய ஸம்ஹிதா, வாஜஸனேயி ஸம்ஹிதா ஆகியவற்றில் ஒரு தாவரத்தின் பாகங்களான வேர், வேரின் பிரிவு, காம்பு மற்றும் அதன்

கிளைகள், இலைகள், பூக்கள் பழங்கள் பற்றி விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

கி.மு. 600 முதல் கி.பி. 600 வரையிலான பிந்தைய வேதகால இந்திய இலக்கியங்களில் தாவரங்களின் உடற்கூறு வடிவமைப்பு, சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைக்கேற்ப அமையும் உயிரினங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சி அறிவு, தாவரங்கள் மற்றும் மிருகங்களின் உடற்கூறு சாஸ்திரம், இலைகளிலிருந்து இறக்கப்படும் ஒருவகை பிசின் போன்ற தாவரவியல் சம்பந்தப்பட்ட பல விஷயங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. கி.பி. 400ஆம் ஆண்டு அமரசிம்ஹன் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட 'அமரகோசம்' என்ற சம்ஸ்கிருத நிகண்டு கிட்டத்தட்ட 300 வகை தாவரங்கள் பற்றி விவரித்துரைக்கின்றது. மருத்துவக் குணம் கொண்ட தாவரங்கள் மற்றும் மூலிகைகள் ஆகியவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டன. ஏனெனில் அவை ஆயுர்வேத மற்றும் அறுவை சிகிச்சை முறையுடன் தொடர்புடையன. இனப்பெருக்கம் முறைகள் பற்றி நாம் தற்போது அறிந்திருப்பது பொது அறிவின் அடிப்படையில் தான். அர்த்தசாஸ்திரம், ப்ரஹத்சம்ஹிதா, மனுஸம்ஹிதா போன்ற ஆராய்ச்சி நூல்கள் விதைகள், வேர்கள், தண்டு, ஒட்டுச் செடி, இலைகள் ஆகியவற்றின் மூலம் இனப்பெருக்கம் செய்யப்படும் முறை பற்றி விளக்குகின்றன.

வேதக் காலத்திலிருந்தே செடி கொடிகள் போன்ற தாவரங்கள் அங்கஜீவிகளாகவே கருதப்பட்டன. தாவரங்களுக்குப் பெயரிடுவதிலும் விஞ்ஞான ரீதியான அணுகு முறை பின்பற்றப்பட்டது. இந்த முறை தற்கால நவீன முறைக்கு எந்தவிதத்திலும் தாழ்ந்ததல்ல.

கி.பி.600 முதல் 1500 வரையிலான இடைக்காலத்தில் புதுப்புது வகைத்தாவரங்களை ஆராய்ச்சி மூலம் கண்டு பிடித்தல் போன்ற புதியமுறை கையாளப்பட்டது. சார்ங்க தாரா என்பவர் 14 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இவர் எழுதிய சாரங்கதாரா பத்ததி (Sarngadhara Paddhati) என்ற ஆராய்ச்சி நூலில் இவையனைத்தும் இடம் பெற்றுள்ளன.

ரசாயனம் [வேதியியல்]:

வேதியியல் என்ற அறிவியலின் தோற்றம் தத்துவங்களைப் போதிக்கும் சில பள்ளிகளின் வரிசையில் வந்ததாகச் சொல்லலாம். நியாய-வைசேசிகா (Nyaya-Vaisesika) போன்ற கல்வி நிலையங்களும், இயற்கை முறையில் வளர்ந்த கலைகளான சித்திரவேலை செய்யப்பட்ட மண்பாண்டங்கள், பீங்கான் படைப்புகள், சுடப்பட்ட செங்கல்கள், கண்ணாடியால் ஆன மணிகள், உலோகங்கள், மருந்துகள் போன்றவை தயாரிக்கப்படும் கலைகளிலும் இந்தியா நன்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்று தெரிய வருகிறது. ரசாயனக் கலவைகள் மற்றும் அவற்றின் முறைபற்றிப் பண்டைய மக்கள் அறிந்திருந்ததே இதற்குச் சாட்சி. நியாய-வைசேசிகா பள்ளியில் அணுக்கள் வெவ்வேறு விகிதத்தில் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து மாற்றம் பெற்று, பிறகு அனைத்து அணுக்கூறுகள் ஒன்றிணைந்து இறுதியில் முழு படைப்பாகக் காட்சியளிக்கும் கோட்பாடு பற்றி விவரித்துள்ளது.

கி.மு. 2500-இல் இந்து சமவெளி நாகரிகக் கால கட்டங்களில் மக்கள் பல்வேறு வகையான ரசாயனமாற்று முறைகள் பற்றியும் அதைக் கையாளும் முறையிலும் நன்கு தேர்ச்சிபெற்றிருந்தனர். ஹரப்பா மற்றும் மொகஞ்சதாரோ அகழ்வாராய்ச்சியில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட மண்பாண்டங்கள், பாத்திரங்கள், குடிநீர்ப்பாணைகள், சாதாரண மண்பாண்டங்கள், நகைகள் மற்றும் முத்திரைகள் இதற்குச் சாட்சியாக விளங்குகின்றன.

தோல் பதனிடும் சாலைகள், இயற்கையான காய்கறி, சாயத் திரவியங்களைக் கொண்டு துணிக்குச் சாயம் ஏற்றுதல், புளிக்கும் மதுபானங்கள் தயாரித்தல் ஆகியவற்றைப் பற்றி வேதநூல்களில் காணப்படும் குறிப்புகள் பண்டைக்கால மக்களின் ரசாயனவியல் பற்றிய அறிவியல் எப்படி வளர்ந்திருந்தது என்று எடுத்துரைக்கிறது. இது ஆரம்பக்கட்ட நிலையிலிருந்து கி.மு. 600 ஆம் ஆண்டு முதல் கி.பி. 800 ஆம் ஆண்டுவரை, இடைப்பட்ட காலத்தில் மருத்துவம் மற்றும் அறுவைசிகிச்சை

ஆயுர்வேத முறை நன்கு முதிர்ந்து வளர்ச்சியடைந்தது. இந்த வளர்ச்சி ரசாயனச் சாஸ்திரத்தின் வளர்ச்சிக்கு வழிகோலியது. கி.பி. 400 ஆம் ஆண்டிலேயே, ரசாயனச் சேர்க்கை மூலம் உஷ்ணம் உற்பத்தியாகும் என்பது கூட மக்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

கி.மு. 300 ஆம் நூற்றாண்டில், கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம், கி.பி. 300ஆம் ஆண்டின் சரகரின் சம்ஹிதா, கி.பி. 500 ஆம் ஆண்டின் சுஸ்ருதா ஆகியவை ரசாயனச் சாஸ்திரம் குறித்துச் சிறந்த விளக்கங்களை அளித்துள்ளன. இவை மட்டுமின்றி, தாதுகளிலிருந்து உலோகங்களைப் பிரித்தெடுக்கும் ரசாயன முறை, மருத்துவம் ஆகியவை பற்றியும் குறிப்புகள் உள்ளன. தங்கம், வெள்ளி, தாமிரம், துத்தநாகம், போன்ற உலோகங்களைத் தாதுப் பொருட்களிலிருந்து பிரித்தெடுத்துச் சுத்தப்படுத்துவது, ஸல்பைடு தயாரித்தல், சுண்ணாம்புக் காரக் கார்பனேட்களையும், காஸ்டி சுண்ணாம்புக் காரத்தையும் இவற்றை ஒரு அமிலத்தால் சமநிலைப்படுத்துதலையும் இன்னும் பல விஷயங்களைப் பற்றியும் அர்த்தசாஸ்திரம் விவரிக்கிறது. மேலும் புளிக்க வைக்கப்பட்ட சாராயம் தயாரித்தல், சிதைத்து வடித்தல் முறைமூலம் நிர்ஜல (Anhydrous) மது தயாரித்தல்-இப்படிப்பட்ட பல்வேறு ரசாயனச் செய் தொழில்களின் முறைகள்பற்றிய குறிப்புகளும் இந்நூலில் உள்ளன. நீற்றுதல் அல்லது பஸ்மீகரணம் செய்தல் (Calcination), சிதைத்து வடித்தல், பதங்கமாதல் வெள்ளாவி முறை (நீராவி முறை), அங்கக (Organic) பொருட்களைக் குழுக்களாகப் பிரித்தல், காய்கறி மற்றும் மிருகங்களின் பாகங்களிலிருந்து எண்ணெய் தயாரித்தல், பலவகையான விஷங்கள் தயாரித்தல் போன்றவை பண்டைக்காலத்தில் அறிந்திருந்த பிற ரசாயன முறைகளாகும்.

கி.பி. 650ஆம் ஆண்டு வாஹ்பட்டர் II இயற்றிய சரகஸம்ஹிதை, அஷ்டாங்கஹ்ருதய ஸம்ஹிதா (Carakasamhita, Astangahradaya-Samhita) ஆகிய சாஸ்திர நூல்களில் மனிதர்கள் உண்ணும் உணவுகள் எவ்வாறு ஜீரணிக்கப்படுகிறது

என்பதும் அதற்கு உதவும் அமிலங்கள் பற்றிய விவரங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

உலோகங்களை உருகவைக்கும் முறை, சுத்திகரிப்பு மற்றும் கண்ணாடியில் நிறம் ஏற்றுவது போன்றவை கி.மு. 6 வது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே பழக்கத்தில் இருந்தது என்பது (இப்பொழுது பாகிஸ்தானிலுள்ள) தக்ஷீலாவில் (Bhirmound) பிர்மவுண்ட் என்னுமிடத்தில் கண்டுபிடிக்கப் பட்ட ஆய்வுபொருட்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. கி.மு. 300-ஆம் ஆண்டிலேயே சித்திர வேலைப்பாடுடன் கூடிய பளபளக்கும் மண்பாண்டங்கள் செய்யும் கலை அறியப் பட்டிருந்தது. இது தவிர, சாயத் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் அவுரிச் செடியிலிருந்து கிடைக்கும் ஊதா நீல நிற முறையும், அரக்கு, மஞ்சள், குங்குலியம், சிவப்பு ஆரஞ்சு போன்ற வர்ணங்கள் தயாரிக்கப்படும் முறையும் தெரிந்திருந்தன. இடைக்கால இந்தியாவில், இரசவாதத்தில் ஆர்வமுடைய தாந்திரிகச் சாஸ்திரக்கலை எழுச்சி பெற்றதால் வேதியல் சாஸ்திரம் மற்றும் பொறியியல் கலைகளில் மேலும் பல வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. ஆயுட்காலம் நீட்டிப்பதற்கான காயகல்பம் தயாரித்தல், அடிப்படை மூல உலோகத்திலிருந்து தங்கம் பிரித்தெடுத்தல் போன்ற இரு கலைகளுமே இரசவாதிகளின் நோக்கமாக இருந்தது.

12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ரசர்நவா (Rasarnava), 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தாட்டுவாடா (Dhattuvada) 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ரஸேந்திர சூடாமணி (Rasendracudamani) போன்றவை இடைக்காலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட சாஸ்திர நூல்களாகும். மூலத் தாதுப்பொருளிலிருந்து தாமிரத்தைப் பிரித்தெடுத்தல், சிதைத்து வடித்தல் முறை மூலம் பாதரசத்தை (Mercury) சுத்தப்படுத்துதல், கார்போரஸ் (Cuprous), சல்பைடு (Sulphide) மற்றும் சல்பூரிக் (Sulphuric) அமிலம் தயாரித்தல் போன்றவை பற்றி மேற்கூறிய நூலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. வேதியல் அல்லது இரசாயனச் சாஸ்திரம் மற்ற அறிவியலின் ஒரு பகுதியாகவே வளர்ச்சி பெற்றாலும், உடல்நல இயல், சுரங்க

வேலை, உலோகங்கள் தயாரித்தல் போன்றவற்றோடு, இடைக்கால இந்தியாவில் இரசாயனத் துறை வேதியியலின் வளர்ச்சி மிக முக்கியமானதாகவே கருதப்பட்டது.

கணிதவியல்:

வேதகால ஹிந்துக்கள் யாகம் போன்றவற்றில் மிக நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். பலவிதமான யாகங்கள் செய்வதற்கு ஜியோமிதி மற்றும் வானச் சாஸ்திரம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் நல்ல அறிவு தேர்ச்சி பெற்றிருத்தல் அவசியமாகிறது. ஜியோமிதி செங்கல் இவற்றைக் கொண்டு யாகமேடை அமைப்பதற்கான அமைப்பு விதிகளிலும், யாகம் நடத்துவதற்கான உரிய நேரம், காலம் இவற்றைக் குறிப்பதற்கு வானச் சாஸ்திரமும் மிகவும் உதவியது. சுல்பா சூத்ரங்கள் ஜியோமிதி வளரக் காரணமாய் இருந்தன. ஜோதிடச் சாஸ்திரம் வானச் சாஸ்திரம் வளரக் காரணமாய் இருந்தது. எண்களுக்கான குறிகள், மிகப்பெரிய அளவில் எண்ணுவதற்கான பரார்தா (Parardha) (10^{14}); தசமம், பன்னிரு தசமம் (Duo Decimal), பூஜ்யக்குறியின் பொருள், முடிவிலி (எல்லையற்ற) (Infinite) இருபடிச் சமன்பாடு (Quadratic Equations), விகிதமுறைமூலம் (Surds), தீர்மானிக்க முடியாத ஆய்வு (Indeterminate Analyses) ஆகிய கணித விளக்கங்கள், சொற்கள் ஆகியவை பண்டைக்கால இந்தியர்களுக்கும், இடைக்கால இந்துக்களுக்கும் தெரிந்திருந்தன.

பண்டைக்காலத்தில் இந்தியாவில் பழக்கத்தில் இருந்த மற்றொரு அதிசயமான வளர்ச்சி சொல்வடிவ எண்கள் (Word Numerals) அவை கா (Kha) ஆகாசா (ஆகாயம் அல்லது வான்வெளி) அல்லது பூஜ்யத்தைக் குறிக்கும் சூன்யம் போன்ற சொல் வடிவங்கள், எண் ஒன்றைக் குறிக்கும் கூழிதி (Ksiti), தாரா (Dhara) மற்றும் ப்ருத்வி (பூமி) போன்றவைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்த முறை கணிதச் சாஸ்திர வல்லுநர்களுக்குத் தங்கள் கருத்துகளைச் செய்யுள் மூலம் தெளிவாக விரித்துரைக்க ஏதுவாக இருந்தது. வர்க்கமூலம், கன மூலம் (Square and Cube Root) ஆகியவற்றின் கூட்டு

எண்களைக் கண்டு பிடிக்கப் பயன்படும் முறை கி.பி. 499ஆம் ஆண்டு ஆர்யபட்டர், மற்றும் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிரம்மக் குப்தா காலத்திலேயே வழக்கத்தில் இருந்தது. கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் போன்ற கணக்கு முறைகளும் அறியப்பட்டுள்ளது. இனி அல்ஜீப்ரா (கணிதக் குறியீடு) பற்றி தெரிந்து கொள்ளலாம்.

வேதகால ஆரியர்களுக்கு யாக மேடை அமைப்பது மற்றும் அது சம்பந்தப்பட்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கான விதிமுறைகள் சில குழப்பங்களை ஏற்படுத்தின. இந்தக் குழப்பங்களுக்குத் தீர்வு காணும்போது, சில ஜியோமிதி கணிதக் குறியீடுகளைக் கண்டுபிடித்தனர். ஆபஸ்தம்பரின் (கி.மு. 400) சுல்பசூத்திரம், புதாயனா (கி.மு. 600), காத் யாயனா (கி.பி. 400) போன்றவர்களால் (லினியா) ஒருபடி சமன்பாடு, இருபடி சமன்பாடு, தேரா சமன்பாடு (Quadratic Indeterminate Equations) போன்ற வினாக்களுக்குத் தீர்வு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. முதலில் அல்ஜீப்ரா 'குட்டக்கணிதா' (Kuttakaganita) என்றழைக்கப்பட்டது. கி.பி. 860 இல் இடைக்காலத்தில் ப்ரதுதக ஸ்வாமின் (Prathudaka Sva min) என்பவரால் கணிதத்தில் 'பீஜகணிதம்' என்ற சொல் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. கி.மு. 100ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஸ்தனங்க சூத்ரம் (Sthananga Sutral) என்ற நூலில் சாதாரண இருபடிச் சமன்பாடு (Simple Quadratic), கன சமன்பாடு (Cubic) போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வேதகாலத்தில் யாகமேடை அமைக்கும் பணியில் இருந்து ஜியோமிதி ஆரம்பித்தது எனலாம். கி.மு. 600ஆம் ஆண்டிலேயே பௌத்தயானரால் பித்தகோரஸ் சூத்திரம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. நாற்கோணம் அல்லது வட்ட நாற்கோணங்களின் மூலைவிட்டம் போன்றவற்றின் அளவுகளைக் கண்டுபிடிப்பது குறித்த கணக்குகளுக்குப் பிரம்மக் குப்தாவால் எழுதப்பட்டுள்ள பிரம்மஸ்புத சித்தாந்தா (Brahmasphuta-Siddhanta) என்ற நூலில் தீர்வுகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

வானசாஸ்திரத்தில் இணைந்த ஒரு பகுதியாகத் திரிகோண ஜியோமிதி கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. 'Sine' 'Cosine' போன்றவற்றின் உபயோகம் 'ஜ்யா' (Jya) என்றும் 'கோஜ்யா' (Kojya) என்றும் அழைக்கப்பட்டன. $\sin(90-\theta) = \cos \theta$; $\sin 2\theta = 2 \sin \theta \cos \theta$ - போன்ற ஆரம்பச் சூத்திரங்கள் கொண்ட திரிகோண ஜியோமிதி சூத்திரங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன.

கி.பி. 1150 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த பிரம்மகுப்தா மற்றும் பாஸ்கரா II ஆகியோரின் நூல்களில் நுண்கணிதம் (Calculus) என்ற கணித முறை பற்றியும், நுணுக்கங்கள் பற்றியும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

இவற்றிலிருந்து கணிதச் சாஸ்திரத்தின் அனைத்துக் கிளை கணித நூல்களிலும் புராணகாலம் மற்றும் இடைக் காலத்தில் இந்துக்கள் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

மருந்து மற்றும் அறுவை சிகிச்சை:

நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கும் உடல் நல்ல ஆற்றலுடன் கூடிய மனம் பெற்றிருக்கும். உடலில் உள்ள ஆன்மாவை விழித்தெழிய செய்வதற்கு நல்ல ஆரோக்கியமான உடலும் உள்ளமும் இணைந்து செயல்படுவது அவசியமாகிறது. இதை உணர்ந்ததால் சிருஷ்டிக்குக் கர்த்தாவான பிரம்மா, இரண்டு அஸ்வினி தேவதைகள் மற்றும் பரத்வாஜ முனிவர் மூலம் நீண்ட ஆயுளைத் தரக்கூடிய உடல் நலத்தை எல்லா வகையிலும் காக்கக்கூடிய ஆயுர்வேதம் என்ற மருத்துவச் சிகிச்சை முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். இந்து பரம்பரை மருத்துவச் சாஸ்திரத்தின் துவக்கம் ஆயுர்வேதம் என்பதை உணர்த்துகின்றன.

ஆயுர்வேத முறையின் சில முக்கியக் குறிப்புகள் ரிக் வேதத்தில் இருந்தாலும், ஆயுர்வேதச் சிகிச்சை முறை பற்றிய விவரமான குறிப்புகள் அதர்வண வேதத்தில் உள்ளது. வெண்குஷ்டம், தொழுநோய், காசநோய், மஞ்சள் காமாலை, போன்ற நோய்களுக்கான மருத்துவமும், பல் சம்பந்தப்பட்ட

நோய்களுக்கான மருத்துவமும், செயற்கை உடல் உறுப்புகளைச் செய்யும் முறை மற்றும் அவற்றைப் பொருத்தும் முறையும், கண் சம்பந்தப்பட்ட நோய்களைக் கண்டறிந்து குணப்படுத்தவும் புராணக் கால இந்துக்கள் அறிந்திருந்தனர். புராண கால வைத்தியர்களுக்கும், மருத்துவர்களுக்கும் மனித உடலுறுப்புகள் பற்றிய அறிவாற்றல் மிக நல்ல முறையில் இருந்தது. சில சாஸ்திர நூல்களில் கண்விழி மாற்று சிகிச்சை முறை அறியப்பட்டிருந்தது.

ஆயுர்வேதத்தின் மிகப் பிரபலமான நூல்கள் சரகரின் ஸம்ஹிதா (கி.பி. 200) மற்றும் சுஸ்ருதா (கி.பி. 400). 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இரண்டாவது வாஹபட்டரின் பிரபலமான அதிகாரபூர்வமான நூல் அஷ்டாங்கக்ஹருதயம்.

பொதுவான சில நூல்கள் அல்லது எட்டு வகை மருத்துவம் பற்றி கூறுகிறது. அவை காயசிகிஸ்தா (வைத்ய சாஸ்திரம் – Therapeutics), சால்யதந்திரா (கடினமான அறுவை சிகிச்சை – Major Surgery), சாலாக்யாதந்திரா (காது, தொண்டை, மூக்கு போன்ற உறுப்புகள் சம்பந்தப்பட்ட சிறிய அறுவை சிகிச்சை – Minor Surgery including E.N.T), பூதவித்யா (மனநல வியாதிக்கள் – Psychiatry), கௌமாரா ப்ருத்யதந்திரா (குழந்தைகள் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள் – Paediatrics), அகத தந்திரா (விஷம் சம்பந்தப்பட்டவை – Toxicology), ரசாயன தந்திரா (முதியோர் வைத்ய பராமரிப்பு – Geriatrics), வாஜிகாண தந்திரா (இனவிருத்தி சம்பந்தப்பட்டவை – Virification) பேன்றவை ஆகும்.

அர்த்தச் சாஸ்திரம் உள்பட இந்த மருத்துவச் சாஸ்திர நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள சில கூடுதல் விவரங்கள்: மனித உடலில் உள்ள ரத்தநாளங்கள், நரம்புகள், நாடிகள் மற்றும் எலும்பு சம்பந்தப்பட்ட விவரங்கள்; விஷமுறிவை ஏற்படுத்தக்கூடிய மருத்துவத்தின் முறையும், சிகிச்சையும்; அறுவை சிகிச்சை நிபுணர்களின் விதிகளும், நெறிவழிகளும்; எண்ணெய், களிம்பு போன்றவற்றை உபயோகிக்கும் சிகிச்சை முறை பற்றிய விவரங்கள்; கட்டுகட்டுதலின் செய்முறை

விளக்கங்கள்; மருத்துவச் சிகிச்சைக்கான உபகரணங்களும் அவை உபயோகப்படுத்தும் முறையும் முதலியவை.

கி.மு. 302-288ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த அயல்நாட்டு யாத்ரீகர்கள் மெகஸ்தனீஸ் மற்றும் ஸ்ட்ராபோ (Strabo) போன்றவர்கள் தங்கள் நூலில் கீழ்க்கண்ட விவரங்களைப் பதித்துள்ளனர்:

ஔ இந்தியாவிலுள்ள இந்துக்கள் நல்ல பழக்க வழக்கத்தாலும், சுத்தமான காற்றாலும் நல்ல உணவு முறையினாலும் நீண்ட ஆயுள் பெற்றுள்ளனர்.

ஔ இந்து மருத்துவர்களும், அறுவைச் சிகிச்சை நிபுணர்களும், அவர்களின் சமகாலத்தில் கிரேக்க நாட்டில் வாழ்ந்த மருத்துவத் துறையிலிருந்த நிபுணர்களை விடச் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

ஔ மஹாவீரர் அலெக்ஸாண்டர் தமது ராணுவ வீரர்களின் உடல் நலம் பேணுவதற்கு இந்து மருத்துவர்களையே பணியில் அமர்த்தினார்.

ஔ அசோக சக்ரவர்த்தி மனிதர்களுக்கு மட்டுமின்றி விலங்கினங்களுக்கும் மருத்துவ மனைகள் அமைத்திருந்தார்.

இந்த மருத்துவச் சாஸ்திர நூல்களில் மருத்துவர்களுக்கு நன்னடத்தை விதிகள் மிகச்சிறப்பாக விதிக்கப்பட்டிருந்தன என்பது ஆச்சரியத்துக்குரியது. அவை:

ஔ நோயாளிகள் தங்கள் வாழ்வை மருத்துவர்களிடம் ஒப்படைப்பதால், மருத்துவர்கள் தங்களால் இயன்றளவு நல்ல முறையில் சிகிச்சை கொடுக்கவேண்டும்.

ஔ சமூகத்தில் துர்நடத்தையுள்ள மனிதர்களுக்கு மருத்துவச் சிகிச்சை மறுக்கப்படவேண்டும். ஏனெனில் அவ்வாறு உள்ளவர்கள் சமூகத்தில் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்களே.

ஔ இறப்பு நிச்சயம் என்று இறக்கும் தறுவாயில் உள்ள நோயாளிகளுக்கு மருத்துவம் மறுக்கப்படலாம். மேலும் சில குணப்படுத்த முடியாத நோய்களுக்கும் மருத்துவம் மறுக்கப்படவேண்டும்.

ஓ ஒரு நோயாளியைக் குணப்படுத்துவதற்கு ஏற்றுக் கொண்டபிறகு அந்த நோயாளிக்குரிய சிகிச்சையும் கவனிப்பும் மிகச் சிறந்த முறையில் தரவேண்டும். மேலும் அந்த நோயாளியிடம் கருணையோடு நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஓ ஒரு பெண் நோயாளிக்கு அவளது கணவன் அல்லது வேறு உறவினர் உடன் வராவிட்டால் மருத்துவச் சிகிச்சை அளிக்கக் கூடாது.

ஓ அனைத்து மருத்துவ நோயாளிகளின் விவரங்களும் ரகசியமாக வைக்கப்பட வேண்டும்.

இந்திய மருத்துவச் சாஸ்திர நூல்களில் பெரும் பாலானவை அரேபிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஐரோப்பாவில் அரேபிய மருத்துவர்களால் சிகிச்சைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

ராணுவச் சாஸ்திரம்:

இந்தியாவின் மிகப் பண்டைய காலத்தில் இருந்தே இந்திய அரசர்களது ராணுவம் மற்றும் வீரர்கள் ஆயுதங்களைக் கையாள்வதிலும், உபயோகிப்பதிலும், மிகச் சிறந்து விளங்கினர். பண்டைக்காலத்தில் போரிலும், துவந்த யுத்தத்திலும் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட வில், அம்பு, கத்தி, கேடயம், ஈட்டி, திரிசூலம், தற்காப்பு சாதனங்கள் போன்றவை மிகச் சிறந்த முறையில் உருவாக்கப்பட்டன.

பொதுவாகத் தேர்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. போர் நடக்கும் போது தேரைச் செலுத்துவதே ஒரு சிறந்த கலையாக வளர்க்கப்பட்டது. அதுபோல் குதிரை மற்றும் யானைகளைச் செலுத்துவதும் தனிப்பட்ட கலையாக வளர்க்கப்பட்டன. நவீனக் காலத்தில் உபயோகப்படுத்தப்படும் பீரங்கி போன்ற போர்க்கருவிகளின் மாதிரியில் அவை உருவாக்கப்பட்டன.

ஒரே நேரத்தில் நூற்றுக்கும் மேலான வீரர்களைக் கொல்லக் கூடிய 'சதக்னி' போன்ற ஆயுதங்கள், வீரர்களை மயக்கமடையச் செய்யக் கூடிய 'சம்மோஹனஸ்த்ரா' போன்ற

ஆயுதங்களின் பெயர்கள் நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள தால் விஷவாயு, பீரங்கிக் குண்டுகள் ஆகியவை பண்டைக் காலத்தில் அறியப்பட்டிருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் இருப்பதாகச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ளனர். ஆயுதங்கள் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

ஔ யந்திரமுக்தா (Yantrakukta) - இயந்திரம் அல்லது இயந்திரக் கருவிமூலம் எய்தப்படுவது.

ஔ ஹஸ்தமுக்தா (Hastamukta) - கையினால் எய்தப்படுவது.

ஔ முக்தாமுக்தா (Muktamukta) - கையால் உபயோகப் படுத்தப்படுவது.

'வஜ்ஜரா', 'அக்னியஸ்த்திரா' போன்ற சொற்கள் உபயோகத்தில் இருந்ததால் தீயைக் கக்கும் ஆயுதங்கள் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் உறுதியாகச் சொல்ல ஆதாரம் இல்லை.

நமது புராணங்கள் மற்றும் இதிகாச குறிப்புகளில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள வியூகங்கள் மற்றும் போர் படைகளை உருவாக்குதல் போன்றவற்றிலிருந்து பண்டைக் காலத்திலும், இடைக்காலத்திலும் ராணுவச் சாஸ்திரம் எப்படிச் சிறந்து விளங்கியது என்பதை அறியலாம்.

சுரங்கம், தாதுகள் மற்றும் உலோகம்:

விலைமதிப்பற்ற உலோகங்கள் மற்றும் கற்கள் கொண்ட சுரங்கங்கள் பற்றிய விவரங்களை மெகஸ்தனிஸ் தனது நூலில் பதித்துள்ளார். பண்டைக்கால இந்துக்கள் இவற்றைப் பற்றி அறிந்திருந்தனர்.

சிங்பூம் (Singhbhum) என்ற மாநிலத்தில் (தற்போது ஜார்கண்டில் உள்ளது) பரகுண்டா என்னுமிடத்திலும், மோசபானி என்னுமிடத்திலும் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சியிலும், ஆந்திர மாநிலத்தில் உள்ள அக்னிகுண்டலா மற்றும் வைநாடு என்னுமிடத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சியிலும் தாமிரம் மற்றும் தங்கச் சுரங்கங்கள் அதிக அளவில் இருந்தன என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

வேதகாலத்திலும் ஆரியர்கள் தங்கம், வெள்ளி, தாமிரம், துத்தநாகம், பித்தளை மற்றும் இரும்பு உலோகங்களைப் பயன்படுத்த அறிந்திருந்தனர். எனவே பண்டைக்கால இந்துக்களுக்கு உலோகங்கள், தாதுக்கள் மற்றும் சுரங்க வேலை பற்றியும் நல்ல அறிவு இருந்தது என்று தெரிகிறது.

டில்லி மாநிலத்தில் குதுப்மினார் அருகிலுள்ள சித்ர வேலைப்பாடுடன் கூடிய இரும்பு கல்தூண், கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்டது. இன்றும் இந்தத் தூண் பெரிய அதிசயமாகச் சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்க்கிறது. இதன் உயரம் 7.2 மீட்டர் (24 அடி), குறுக்களவு 40 செ.மி. (16 அங்குலம்). இதன் எடை 6 டன். இதன் அளவுகள் மட்டுமின்றி துருப்பிடிக்காத தன்மையுடன் பிரகாசமாய் விளங்கும் இந்தக் கல்தூண், உலோகத்தின் தன்மையையும் அதைச் செய்த தொழிலாளர்களின் கைவண்மையையும் பறை சாற்றுகின்றன. பீஹார் மாநிலத்தில் சுல்தான் குஞ் (Sultangunj) என்னுமிடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தாமிரத்தினால் ஆன புத்தர் சிலை மற்றுமொரு அதிசயமாகும். கலப்படமில்லாத தாமிர உலோகத்தால் செய்யப்பட்டது. இதன் உயரம் $2\frac{1}{4}$ மீட்டர் (7.5 அடி). இதன் எடை 1 டன். கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்டது. கி.பி. 600-664-ஆம் நூற்றாண்டில் ஹுவான்ஸுவான் (Hiuan Tsang) என்ற சீன யாத்ரிகர் தனது நூலில், பீஹார் மாநிலத்தில் நலந்தா பல்கலைக்கழகம் அருகில், பூர்ணவர்மன் (Purnavarman) என்ற அரசரால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட, 24 மீட்டர் (80 அடி) உயரம் கொண்ட பிரம்மாண்டமான தாமிரப் புத்தர் சிலை பற்றி குறிப்பு எழுதியுள்ளார்.

மௌரியர் மற்றும் இதர மன்னர்கள் அச்சடிக்கப்பட்ட, முத்திரையிடப்பட்ட தாமிர நாணயங்களை உபயோகித்தனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் போதிய அளவு உள்ளன. கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் தக்ஷசீலா என்னுமிடத்தில் தாமிரம் மற்றும் பித்தளை அச்சகளை உபயோகித்து, வெள்ளி மற்றும் தங்கத்தில் மிக நுண்ணிய சரிகை வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய தங்க நகைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவையனைத்தும்

சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்துக்கள் தாமிரம் மற்றும் இதர உலோகங்களை உருக்கிப் பலவித வேலைப் பாட்டுடன் கூடிய பண்டங்கள் செய்வதில் கை தேர்ந்திருந்தனர் என்று தெரிய வருகிறது.

தமிழ் நாட்டில் திருநெல்வேலியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இரும்பு மற்றும் பிற உலோகங்களால் உருவாக்கப்பட்ட பலவிதமான ஆயுதங்கள் கி.மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையென அறியப்படுகிறது. வடநாட்டில் டில்லி மாநிலத்தின் அருகில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சி பொருட்கள், ரேடியோ கார்பன் பொறிக்கப்பட்ட சில இரும்பு பொருட்கள், இரும்பு தகடுகள், கி.பி. 1025 மற்றும் கி.மு. 537-ஆம் ஆண்டிற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இருக்கலாம் என அறியப்படுகிறது.

மாவீரர் அலெக்ஸாண்டருக்கு, போரஸ் என்னும் அரசர் 13.6 கிலோ (30 பவுண்ட்) எடையுள்ள உருக்கப்பட்ட இரும்பு, எஃகு ஆகியவற்றால் ஆன உலோகத்தைப் பரிசாகத் தந்துள்ளார். ஸுஸ்ருதா ஸம்ஹிதா என்ற நூல் எஃகு உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட பல அறுவைச் சிகிச்சை ஆயுதங்கள், உபகரணங்கள் பற்றிய குறிப்பு கொண்டுள்ளது. கிறிஸ்துவ சகாப்தத்தின் ஆரம்பத்திலேயே மேலை நாடுகளுக்கு இந்தியாவிலிருந்து எஃகு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு, மிகப் பிரபலமான டமாஸ்கஸ் ப்ளேடுகள் செய்யப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது. கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வராஹமிஹிரா தனது ப்ருஹ ஸம்ஹிதா (Brhatsamhita) என்ற நூலில் பக்குவப்படுத்தப்பட்ட, மிருதுவாக்கப்பட்ட எஃகு உலோகம் பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்த அனைத்துக் குறிப்புகளிலுமிருந்தும் உலோகங்களை உருக்கிப் பலவிதமான உலோகப் பொருட்கள் செய்யும் கலை பண்டைக்காலமற்றும் இடைக்கால இந்துக்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது என்பதை அறியப் பல சான்றுகள் உள்ளன என்று தெரிகிறது.

கால்நடை சாஸ்திரம் [விஞ்ஞானம்]:

இந்தியச் சமூகம் வானம் பார்த்த பூமி என்பதால், பெரும்பாலும் வேளாண்மையைச் சார்ந்து இருந்ததால்

இந்துக்கள் பசு, காளை, எருது இனத்தைச் சேர்ந்த கால் நடைகளை நம்பி இருந்தனர். அரசாட்சியில் இருந்தவர்களுக்குக் குதிரை மற்றும் யானைகள் ராணுவப் பணியில் ஈடுபடுத்துவதற்குத் தேவைப்பட்டது. எனவே இந்த மூன்று கால்நடைகளும் சமூகத்தினரின் கவனத்தை ஈர்த்தன. நாளடைவில் கால்நடை விஞ்ஞானம் வளர்ச்சி பெற்றது. எருது, காளை போன்றவற்றிற்கான ஆயுர்வேத முறை கவாயுர் வேதா (Gavayur Veda) மற்றும் குதிரைகளுக்கான ஆயுர்வேத முறை அஸ்வ ஆயுர்வேதா (Asvayurveda) என்றும் ஹஸ்தாயுர்வேதா (Hastayurveda) யானைகளுக்கான ஆயுர்வேதம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது.

கோதம ரிஷியால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கவாயுர் வேத முறை இடைக்காலம் வரையில் நம்பகமான சிகிச்சை முறையாக இருந்தது. கால்நடைக்கு வரக்கூடிய நோய்கள் மற்றும் சிகிச்சை முறை தவிர இந்த நூல்களில் அவற்றிற்குத் தேவையான உணவு, இனப்பெருக்கம், பாலூட்டும் கலை, பாலின் தன்மை போன்ற தகவல்களும் இருந்தன. குதிரைகளுக்குரிய அஸ்வ ஆயுர்வேத முறை மற்றும் முக்கிய ஆரம்பக் குறிப்புகள் சலிஹோத்ரா ஸம்ஹிதா என்ற நூலில் உள்ளது. இந்நூல் எந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்தது என்று அறிய முடியவில்லை. அக்னிபுராணத்தில் இந்த நூலிலிருந்து சில குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்ஹானாவின் (Kalhana) சாலிஹோத்ரா சமூக்காயா என்பது சம்ஹிதாவின் எதிர் விளைவு என்று நம்பப்படுகிறது. குதிரையின் உடல்கூறு, உடல் அமைப்பு, குதிரைக்குவரக்கூடிய நோயின் தன்மை, அதற்கான மருந்துகள் அறுவை சிகிச்சை ஆகியவை பற்றிய விளக்கங்கள் ஆழ்ந்து ஆராயப்பட்டு இந்த நூலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் குதிரையின் வகை, பால், வயது ஆகியவை பற்றிய தகவல்களும் இந்த நூலில் உள்ளன.

பாலகாப்யா (Palakapya) என்ற ரிஷி முனிவரால் எழுதப்பட்ட பாலகாப்ய ஸம்ஹிதா என்ற நூல் ஹஸ்த ஆயுர்வேதம் பற்றி பல நுணுக்கமான விஷயங்களைத் தெரிவிக்கிறது.

இந்த நூலில் உள்ள தகவல்கள் ரிஷிக்கும் அவரது சீடரான ரோமபாதா என்பவருக்குமிடையே நடந்த கேள்வி-பதில் (உரையாடல்) வடிவத்தில் உள்ளன. இந்த நூலிலும் குதிரையின் உடல் அமைப்பு, உடல்கூறு, அதற்கு வரக்கூடிய நோய்கள், தீர்க்கக்கூடிய தீர்க்கமுடியாத நோய்கள், அதற்கான மருந்து, அறுவைச் சிகிச்சை, மருந்துகள், கொடுக்கப்படவேண்டிய உணவு ஆகியவை பற்றி தெளிவான தகவல்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. இது போன்ற தகவல்களைக் கொண்ட மற்றுமொரு நூல் நீலகாந்தசார்யா எழுதிய மாதங்கலீலா ஆகும். இந்த நூல்கள் எழுதப்பட்ட காலங்கள் அடங்கிய குறிப்பு எதுவும் இல்லை.

நலந்தா பல்கலைக் கழகத்தின் வளாகத்தில் கால்நடை மருத்துவமனை ஒன்று இருந்ததாக அறியப்படுவது மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அளிக்கிறது.

விலங்கியல்:

பண்டைக்காலத்தில் தேவ இலக்கியங்களிலிருந்து தொகுக்கப்பட்ட விலங்கியல் பற்றிய பொதுவான பாகுபாடு குறிப்புகளைக் கொண்டது விலங்கியல்.

சரகர் மற்றும் சுஸ்ருதர் எழுதிய 'ஸம்ஹிதை' நூல் புலால் உண்ணும் மற்றும் புலால் உண்ணாத நான்கு கால்கள் கொண்ட மிருகங்கள், பறவைகள் பற்றிய தகவல்களைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றில் சிங்கம், புலி, கரடி, ஒட்டகம், யானை, நாய், நரிகள், கழுதைகள், கழுகு, மீன் கொத்தும் பருந்து, பருந்து வகை போன்ற விலங்குகள் பற்றிய தகவல்கள் அடங்கும். தவளை, பல்லி, பலவிதமான ஊர்வன வகைகள், நீர்ப் பறவைகளான அன்னம், வாத்து, கொக்கு, நீர் நாரை மற்றும் நாரை வகைகள் பற்றியும், புறாக்கள், மீன்கொத்திப்பறவை, மற்றும் விதவிதமான புழு வகைகள் பற்றியும் தகவல்கள் உள்ளன.

கி.மு. 300-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கௌடில்யரின் 'அர்த்த சாஸ்திரம்' என்ற நூலில் மீன், மீன்பிடி தொழில், பசு, எருமைகள், ஆடுகள், செம்மறி ஆடு, குதிரை, மற்றும் யானை வளர்ப்பு சம்பந்தப்பட்ட குறிப்புகள் உள்ளன.

கி.பி. 900ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கருட புராணத்தில் குதிரைகள் மற்றும் யானைகள் சம்பந்தப்பட்ட நோய்களும் அதற்குரிய சிகிச்சை பற்றிய விளக்கங்களும் உள்ளது. கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நிபந்த சங்க்ரஹா (டாலானா எழுதியது) என்ற நூலில் ஆச்சரியப்படும் அளவிற்குப் பற்பல மிருகங்கள், பட்சிகள், புழுக்கள் குறித்த விவரமான விளக்கவுரைகள் உள்ளன.

பண்டைக்கால மற்றும் இடைக்கால இந்துக்கள் தொடர்ந்து இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை நடத்தியதால் தங்களைச் சூழ்ந்துள்ள தாவரவகை மற்றும் மிருக வகை பற்றிய முழு விவரங்களையும் துல்லியமாக அறிந்திருந்தனர். இவற்றை விளக்கக்கூடிய இலக்கியங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது மிகவும் உபயோகமானது தான்.

இந்து இசை மற்றும் கலை நுணுக்கங்கள்

அறிமுகம்:

இந்து தேவியரில் சரஸ்வதிதேவி கல்விக்கும் ஞானத்திற்கும் இருப்பிடமானவள். பொதுவாக, புத்தகம், வீணை, ஜபமாலை ஆகியவற்றை நான்கு கரங்களில் ஏந்தியவளாகச் சரஸ்வதி உருவகப்படுத்தப்படுகிறாள்.

இவ்வகையில் சரஸ்வதிதேவியை உருவகப்படுத்துவதற்கு முக்கியக் காரணம் உள்ளது. கையில் ஏந்திய புத்தகம் அனைத்து லௌகீக அறிவுக்கும், வீணை, இசையின் வடிவமாகவும்; ஜபமாலை, ஆன்மீக ஞானத்தின் சின்னமாக விளங்குகின்றன. லௌகீக அறிவு ஒரு மனிதனின் வாழ்வாதாரத்திற்கு வேண்டிய பொருளை ஈட்ட உதவுகிறது. கலைநுட்பம் வாழ்வை வளப்படுத்தி அவற்றை ரசிக்கவைப்பதுடன் மன ஆற்றலை வளர்த்து உணர்ச்சிகளுக்குத் திருப்தியும் அளிக்கிறது. ஆன்மீக ஞானம் வாழ்வின் இறுதி இலக்கை உணர வைக்கிறது. கல்வி மற்றும் ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாகச் சொல்லப்படும் சரஸ்வதிதேவியை அவ்வாறு உருவகப்படுத்துவதன் மூலம் இந்து மதம் தன் அனைத்துத் துறை அறிவையும் தெய்வீகத்தன்மையுடன் கூடிய புனிதச் சிகரங்களுக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

இந்துவைப் பொறுத்தவரை, கலை என்பது தெய்வத் திடமிருந்தே தோன்றியது. இறைவனை வழிபடத் தான் பெற்ற கலையினையே ஒரு சிறந்த சாதனமாகக் கருதுகிறான். இறைவனை வணங்குவதற்கு இசைக்கலையே சிறந்த வழியாகவும் நம்பப்படுகிறது. இந்துவின் கலை பண் முகங்கள் கொண்டது. சித்திரக்கலை, வர்ணச் சித்திரம் அல்லது ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை, நாட்டியம், நாடகம், இசை

ஆகியவை சிறந்து விளங்குகின்ற கலைகள். மொத்தத்தில் 64 கலைகள் இந்தியாவில் உள்ளன. உதாரணமாகப் பூ அலங்காரம், விதவிதமான படுக்கைகள் தயார் செய்வது, மாயா ஜாலம், மடைப்பள்ளிக்குரிய 'பாக' சாஸ்திரம், வேதப் புத்தகங்களை ஒதுதல், மரவேலை, ஆடுகள் சண்டை, கவிதை புனைவது, உடல் நலனுக்கான யோகா, தலையலங்காரம் முதலியன. ஆனால் மேலே சொல்லப்பட்ட ஐந்து வகைக் கலைகள் அதிக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன. அவை பற்றி விரிவாகக் காணலாம்.

சித்திரக்கலை மற்றும் வர்ணம் தீட்டுதல்:

இந்திய மரபு அனைத்து விஞ்ஞானம் சாஸ்திரங்களையும் கலைகளையும் இறைத்தன்மையோடு கூடியதாக நம்புகிறது. இந்தக் கலைகளுக்கு மூலாதாரம் நான்கு முகங்கள் கொண்ட பிரம்மா அல்லது பரதர் போன்ற ரிஷிகள் ஆவர். சித்திரக்கலை நாராயணர் என்ற ரிஷியிடமிருந்து வந்தது. அவர் நர என்ற ரிஷியின் நிலையான துணைவர். அவர் பூமியின் மீது தேவ மங்கைகளுள் சிறந்தவளான ஊர்வசியின் சித்திரத்தை வரைந்து அதற்கு உயிருட்டினார். சித்ர சூத்திரங்களை விஷ்வகர்மாவிற்கு பயில்வித்தவர் நாராயண ரிஷி. ஆனால் இந்தச் சூத்திரங்கள் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

தரமான வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய ஒரு நல்ல சித்திரம் அல்லது வர்ணச்சித்திரம் கீழ்க்கண்ட சில முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் - உருவம், சரியான விகிதத்தில் அங்கங்களை வரைதல், உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துதல், வர்ணத்தின் கலவை, நேர்த்தி ஆகியவை. சித்திரைக் கலையின் சிறந்த நூல்களாகக் கருதப்படுபவை தாமோதர குப்தாவின் குட்டணிமாடா (Kuttanimata), கி.பி. 500-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த விஷ்ணு தர்மோத்தார புராணம், கி.பி. 300-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த மார்க்கண்டேய புராணம், கி.பி. 1129-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த சோமேஸ்வரர் இயற்றிய அபில்லசித்தார்த்த சிந்தாமணி, சில்பரத்னம் ஆகியவை.

வர்ணம் தீட்டிச் சித்திரம் படைப்பது நான்கு நிலைகளைக் கொண்டது. வரைவதற்கு அடிப்படையாக வெள்ளை

துணி தயாரிப்பது முதல் நிலை. அரிசி மாவு அல்லது அது போன்ற பிற பொருட்களைக் குழைத்துத் துணியை விறைப் பாக்குவது இரண்டாம் நிலை. கருப்பு பென்சில் அல்லது அடுப்புக்கரி உபயோகித்துச் சித்திரம் வரைவது மூன்றாம் நிலை. தகுந்த வர்ணங்கள் கொண்டு சித்திரத்தைத் தீட்டுவது நான்காம் நிலை.

சித்திரக்கலை சம்பந்தப்பட்ட நூல்களில் பலவிதமான சித்திரங்கள் வரைதல் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. வரைப் படத்தில் நவரச உணர்வுகள்¹ வெளிப்படும்படி வரையலாம் எனினும் ஒருவர் தன் வீட்டில் மகிழ்ச்சி, அமைதி, காமம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் மட்டும் வெளிப்படும் சித்திரங்களை வைத்துக் கொண்டனர். பிற உணர்வு நிலைகள் கொண்ட படங்களை வைத்துக் கொள்ளவில்லை. எனினும் பொது இடங்களில் நவரச உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் படங்கள் பார்வைக்கு வைக்கலாம்.

சித்திரக்கலை நூல்களில் இயற்கைக் காட்சிகளான பூமியின் சமதளமற்ற நிலம், கடலின் அலைகள், தீ, புகை மண்டலம், மேகமூட்டம், பிராணிகள், மனித உறுப்புகள் ஆகியவற்றை வரைந்து வர்ணம் பூசுவது குறித்த விவரமான தகவல்களும் அடங்கி உள்ளன. இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட பண்டைக்காலச் சித்திரங்கள் பற்றி காண்போம்: கையமூர் குகைகளிலும், விந்திய மலையிலும், மத்தியப் பிரதேசத்திலுள்ள ரெய்கார் (Raigarh), மிர்ஜாபூர் ஆகிய இடங்களிலும் மிகப் பழமையான சித்திரங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அவை சரித்திரகாலத்திற்கு முற்பட்டவை. கரடுமுரடான கல் போன்றவை உபயோகித்து வரையப்பட்டவை. அவை பெரும்பாலும் வேட்டைக் காட்சிகளையே சித்தரித்திருந்தன.

மத்தியப் பிரதேசத்திலுள்ள சுர்குஜா என்ற மாவட்டத் தில் ராமகத் என்ற மலையிலுள்ள ஜோகிமாரா என்ற குகையில்

1. சிருங்காரம், ஹாஸ்யம் (சிரிப்பு), வீரம், கருணை, ஆச்சரியம், பயம், கோபம், வெறுப்பு, அமைதி ஆகியவை நவரச உணர்வுகள்.

கி.மு.200-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த சித்திரங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. மஹாராஷ்டிராவிலுள்ள அஜந்தா என்னுமிடத்திலும் கி.மு.100-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த சித்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டவைகளுள் மிகவும் பழமைவாய்ந்த சித்திரங்களாகும்.

அஜந்தா சித்திரங்கள் மிகக் கைதேர்ந்த வல்லுநர்களால் படைக்கப்பட்டவை. கி.மு. 100 முதல் கி.பி. 700-ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் படைக்கப்பட்டிருக்கலாம். இதன் தாக்கம் ஆசியாவின் பிற பகுதிகளான திபெத், ஆப்கானிஸ்தான், சீனா, கொரியா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளுக்குப் பரவியிருக்கலாம் என்று யூகிக்கப்படுகிறது. இந்த ஓவியங்கள் மற்றும் அவற்றின் அமைப்பு, வர்ணங்களின் சமமான கலப்பு, உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டும் விதம் ஆகியவற்றில் மிகச்சிறந்து விளங்கியன. இயற்கையின் பல்வேறு அம்சங்களாகக் கருதப்படுபவையான மரங்கள், பூக்கள், மிருகங்கள், மனிதர்கள், அரசர், அரசியர், இறைவன், புத்தர், போதிசத்வர் போன்றவற்றை அடிப்படையாக வைத்து இந்தச் சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டன.

மத்தியப்பிரதேசத்திலுள்ள குவாலியர் என்னுமிடத்தில் பாக் குகைகள் உள்ளன. இவற்றில் மற்றொரு விதமான சித்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவையும் அஜந்தா குகையிலுள்ள சித்திரங்களை ஒத்திருந்தன. கி.பி. 700-ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கர்நாடகாவில் உள்ள பாதாமி குகை (Badami Caves), கி.பி. 750-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்நாட்டில் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் சித்தனவாசல் என்னுமிடத்திலுள்ள சித்திரங்கள், கி.பி. 800-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த மஹாராஷ்டிராவிலுள்ள கைலாசநாதர் கோவில், எல்லோரா குகைச் சித்திரங்கள், கி.பி. 1100-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த தஞ்சாவூர் பிரகதீஸ்வரர் கோயில் சித்திரங்கள், கேரள மாநிலத்தில் கி.பி. 1100-1700-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த திருவாங்கூர் கொச்சின் சமஸ்தானங்களைச் சேர்ந்த கோயில்களிலுள்ள சித்திரங்கள் ஆகியவை மிகப்பிரபலம் வாய்ந்தவை, சிறப்பிற்குரியவை.

கி.பி. 800 முதல் 1200-ஆம் ஆண்டுவரை, இந்தியச் சரித்திரத்தில் இருட்டான காலம். இந்தக்காலகட்டத்தில் சித்திரங்கள் எதுவும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. இந்தக் காலக் கட்டத்தில் படையெடுத்து வந்த முஸ்லீம் அரசர்கள் அத்தகைய சித்திரங்களைச் சிதைத்திருக்கலாம் அல்லது அழித்திருக்கலாம் என்று சரித்திர ஆசிரியர்கள் அபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளனர்.

இதனையடுத்து இந்து சித்திரக்கலையின் அடுத்த பரிணாம வளர்ச்சி ராஜஸ்தானிலுள்ள ராஜ புத்ரா அல்லது ராஜ்புத் என்றழைக்கப்பட்ட சித்திரவடிவங்களாகும். இந்து பண்பாட்டில் ஒரு தனித்தன்மையைப் பெற்றவை இந்தச் சித்திரங்கள். இந்தச் சித்திரங்கள் உலக விஷயங்கள் மற்றும் ஆன்மீகம் ஆகிய இரண்டையும் கலந்து உருவாக்கப்பட்டவை. இந்தச் சித்திரக் கலையின் உயிர் நாடி ஜெய்ப்பூராகும். இந்தக் கலை 15 முதல் 18-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் உருவானவை.

இந்தச் சித்திரங்களில் பல்வேறு விதமான மனித உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டாலும், இயற்கை புலன் ஈர்ப்புக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் உணர்வுகளைக் கட்டுக்குள் வைப்பதற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சவால்கள் குறித்தும் சித்திரக் கலையின் மூலம் வெளிப்படுத்த முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. ராமாயணம், மஹாபாரதம் ஆகிய காவியங்களில் வரும் நிகழ்வுகள், ராதை, கிருஷ்ணர் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வுகள், சிவன் மற்றும் கிருஷ்ணர் போன்ற தெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியவை இந்தச் சித்திரங்கள் தீட்டுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன.

இந்தச் சித்திரங்களின் மற்றொரு சிறப்பு இந்திய இசையில் வரும் பல்வேறு ராகங்கள், ராகினி (Raginis) ஆகியவற்றைச் சித்திரத்தின் மூலம் விளக்குதல் ஆகும். இசையின் பல்வேறு முகங்கள் குறித்து எழுதப்பட்ட இசை நூல்களில் வரும் ராகங்களின் வர்ணனையை வைத்து இந்தச் சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன என்று ஊகிக்கப்படுகிறது.

இந்த ராஜபுதனச் சித்திரக்கலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பஞ்சாப், இமாலயப் பகுதிகளான நூர்பூர், கம்பா, ஜம்மு,

காங்ரா ஆகிய இடங்களுக்கும் பரவியுள்ளது. பிற்காலத்தில் பஹாடி சித்திரப்பள்ளி என்ற புதுப்பெயருடன் விளங்கியது. 15 முதல் 17-ஆம் நூற்றாண்டில் கடோ (Katoch) என்ற அரசர்கள் காலத்தில் மிகச் சிறந்த புகழ் எய்தியது.

சிற்பக்கலை:

சித்திரக் கலையுடன் இணைந்தது சிற்பக்கலை. நான்கு வேதங்களிலும் இறைவனின் உருவங்கள் குறித்துக் குறிப்புகள் இருப்பதால், கி.மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிற்பக்கலை தெரிந்திருந்தது என்று ஏற்றுக் கொள்ளலாம். கி.மு. 600-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த பௌதாயான கிருஹ்ய சூத்திரங்கள் விஷ்ணு, விநாயகர், யமன் போன்ற தெய்வங்கள் மட்டுமின்றி அவர்களை வழிபடுவதற்குரிய முறைகளைப் பற்றியும் கூறியுள்ளது. கி.மு.3000-ஆம் ஆண்டு காலம் முற்பட்ட ஹரப்பா நாகரீகம் பற்றிய அகழ்வாராய்ச்சியின் போது பித்தளையால் செய்யப்பட்ட சிலைகள் தோண்டியெடுக்கப்பட்டன.

வேதக் காலத்தில் மரம், கல், உலோகம், களிமண் மற்றும் விலையுயர்ந்த கற்கள் கொண்டு இறைவனின் பல்வேறு உருவங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. கி.மு. 300-ஆம் ஆண்டிலேயே மௌரியன் காலத்தில் வீட்டுப் பூஜைகளுக்கென இறை உருவங்களும், மற்றும் கோயில்களில் பிரதிஷ்டை செய்வதற்கான இறைவனின் கல்சிலைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. இவ்வாறு மூர்த்திக்கான சிற்பசிலைகள் வளர வளர சிற்பக்கலை ஒரு சாஸ்திரமாக உரு எடுத்தது. சிற்பக்கலை சம்பந்தப்பட்ட சாஸ்திர நூல்களுள் மிக முக்கியமானவைகள் சுக்ர நீதிசாரம், (Sukranitisara), மயாமதா (Mayamata), மானஸாரா (Manasara), ப்ருஹத் ஸம்ஹிதை (Brhatsamhita), சில்பரத்னா (Silparatna), சில்பசாரா (Silpasara), சுபரபேதகாமா (Suprabhedagama), காரணகாமா (Karanagama) ஆகியவை. உருவங்கள் உருவாக்குவது சம்பந்தமான அனைத்து விவரங்களும் இந்த நூல்களில் அடங்கியுள்ளன.

இறைவன், இறைவி ஆகிய உருவங்கள் பொதுவாக இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்று சைவம் மற்றொன்று வைஷ்ணவம். இந்த இரண்டு வகைகள் ஒவ்வொன்றும் மேலும் மூன்று இனங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அவை: [1] காலபிரதிமா அதாவது உலா வரும் உற்சவ மூர்த்திகள், [2] அகாலப் பிரதிமா அதாவது நிலையாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும் மூர்த்திகள், [3] காலகால பிரதிமா அதாவது இடம் பெயரக் கூடியதாகவும் மற்றும் நிலையாகவும் வைக்கக்கூடிய பிரதிமங்கள். காலபிரதிமா மூர்த்திகள் உலோகங்களால் செய்யப்பட்டவை. அவை உத்ஸவ காலங்களில் உத்ஸவ மூர்த்திகளாக (ஊர்வலத்தில் செல்லும் மூர்த்திகள்) உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. எனவே அவை உத்ஸவ மூர்த்திகள் என்று பெயர் பெற்றன. அகாலப்பிரதிமா என்பவை த்ருவபேராஸ் அல்லது மூலவிக்ரஹங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. அவை பொதுவாகக் கல்லால் செதுக்கப்பட்டவை; கோயில்களில் மேடையமைத்து பிரதிஷ்டை செய்யப்படுபவை. கோயில்களிலும் பூஜைக்கு வைத்து வணங்கப்பட்டு, உற்சவக் காலங்களிலும் வீதிஉலாவிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டவை காலகால என்று அழைக்கப்பட்டன. ஒரிஸா மாநிலத்தில் பூரி ஜகந்நாதர் கோயிலில் உபயோகப்படுத்தப்படும் மரத்தினால் ஆன மூர்த்திகள் இந்த வகையைச் சேர்ந்தவை.

உருவங்கள் மூன்று வகை நிலைகளில் உருவாக்கப்பட்டன. அவை ஸ்தானகா (நின்ற நிலை), ஆசனா (உட்கார்ந்த நிலை) மற்றும் சயனா (படுத்தநிலை). பொதுவாக விஷ்ணுவின் உருவம் படுத்தக் கோலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. உருவத்தில் உக்ரம் (கோபம்) மற்றும் சாந்தம் போன்ற உணர்வுகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. சில குறிப்பிட்ட முத்திரைகளைக் கொண்டு சில உருவங்களின் குறிப்பிட்ட அம்சங்கள் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். உள்ளங்கை மற்றும் விரல்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ள முத்திரைகள், கால், பாதம் ஆகியவற்றை மடித்துக் கொண்டு உட்காரும் நிலை, சின்னம், உடுப்பு, ஆபரணங்கள் இவற்றைக் கொண்டு அந்த

இறை உருவச் சிலைகள் எந்த இறைவனின் அம்சமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன என்று அறிந்து கொள்ளலாம். முத்திரை அம்சங்களில் முக்கியமானவை அபய முத்ரா (பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துவது), வரதமுத்ரா (வரங்களைத் தருவது), பத்மாசனா (கால்களை மடித்து உட்காருதல்), யோகாசனா (தியான நிலை) ஆகியவை. சிவன் மற்றும் தேவியின் கரங்களில் டமரு, திரிகுலம், பாசம், சுருக்கு, அங்குசம், பாணம் (அம்பு), காத்தா (வாள்) மற்றும் சில சின்னங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். சங்கு, சக்கரம், கதை, தாமரை ஆகியவை வைஷ்ணவத் தெய்வங்கள் அம்சமாக வடிக்கப்படும்.

சிற்பங்கள் உருவாக்குவதற்கு விவரமான வழி முறைகள் உள்ளன. உயரம், அகலம், சுற்றளவு ஆகியவை வெவ்வேறு உறுப்புக்களின் விகிதத்தில் அமைக்கப்பட வேண்டும். உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றும் தாலமான முறையில் (Talamana System) அமைக்கப்பட்டன. தாலா என்பது உள்ளங்கையின் அளவு. அதாவது நடுவிரலின் நுனியிலிருந்து கை மணிக்கட்டு வரை அதன் அளவு முகத்தின் நீளத்திற்குச் சமமாக இருக்க வேண்டும். இறைவனின் உருவங்களை வடிவமைப்பதற்கு நவதலா முறை பின்பற்றப்பட்டது. அதாவது முகத்தின் நீளத்தைப்போல உருவத்தின் மொத்த உயரம் 9 அளவுகள் இருக்கும்படி அமைக்கப்பட வேண்டும்.

காலம் செல்லச் செல்ல நான்கு வகையான சிற்பக் கலை பாணிகள் வளர்ச்சி பெற்றன. அவை மதுரை பாணி, காஞ்சி பாணி, சாளுக்கிய ஹொய்சலா பாணி, வங்காளப் பாணி (வங்காளம், அஸ்ஸாம், ஒரிசா மாநிலத்தில் உள்ளது.) இந்த ஒவ்வொரு வகை பாணியும் சிற்பக்கலையின் பொதுவான விதிகளைப் பின்பற்றினாலும், அந்தந்தக் கலையின் சிறப்பு அம்சங்களை வெளிக் கொணரத் தவறவில்லை.

இசை:

சித்திரக்கலை கண்களுக்கு விருந்தாகும் என்றால் இசை மன ஆற்றலை வளர்க்கக் கூடியது. ஆன்மீக

மற்றும் பக்திபூர்வமான உணர்வுகளை உயர்ந்த நிலையில் வெளிக்காட்டும் ஆற்றல் உடையது இசை. மனஉளைச்சலுக்கு ஆளாகும் ஒருவருக்கு இசை அருமருந்தாக இருப்பதுடன் தன் ஆன்மாவை இறைவனுடன் இணைப்பதற்கும் ஆன்மீகச் சாதனைக்கும் உதவுகிறது. அதனால் தான் இந்து ரிஷிகள் இசையை நாதயோகம் என்றும் இறைவனை நாதபிரம்மம் என்றும் அழைக்கின்றனர். மதம் மற்றும் ஆன்மீக உணர்வுகளுடன் இசை இயைந்ததாய் உள்ளது.

வேதம் ஓதப்படும் போது 3 வகை அடிப்படை ஸ்ருதிகள் உள்ளன. உதாத்தா (Udata), அனுதாதா (Anudatta), ஸ்வரிதா (Svarita). இந்து இசைக்கு இந்த மூன்றும் அடிப்படை ஸ்ருதிகளாகும். இந்த மூன்று ஸ்ருதிகளும் சாமவேதத்தில் 7-ஸ்ருதிகளாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. அவை: க்ருஸ்தா (Krusta), ப்ரதமா (Prathama), த்விதியா (Dvitiya), த்ருதியா (Trtiya), சதுர்த்தா (Caturtha), மந்திரா (Mandra) அதிஸ்வரா (Atisvara) ஆகியவை. இவையனைத்தும் நவீன இந்திய இசையில், பஞ்சமம் (பா); மத்யமம் (மா); காந்தாரா (க); ரிஷபா (ரீ) ஸட்ஜ (ஸா), தைவதா (தா), நிஷாதா (நீ) ஆகியவைக்கு இணையாகும். எனவே இந்திய இசைக்கு சாமவேதமே ஆதாரம் எனக் கருதப்படுகிறது.

பண்டைக்காலத்தில், சங்கீதம் அல்லது இசை என்பது நருத்யா அல்லது நாட்டியம் என்ற கலையின் ஒருங்கிணைந்ததாகக் கருதப்பட்டது. நாட்டியம், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்றும் ஒரே அலகாகக் கருதப்பட்டு நாட்டியச் சாஸ்திரம் உருவானது. கி.பி. 100-ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட பரதரின் நாட்டியச் சாஸ்திரம், இந்த சாஸ்திரத்தின் மூல நூலாகக் கருதப்படுகிறது. இசை, நாட்டியச் சாஸ்திரத்தின் மற்ற நூல்கள்:-

௪ கி.பி. 1100-ஆம் ஆண்டில் மமதாவால் இயற்றப்பட்ட சங்கீத ரத்னமாலா.

௪ கி.பி. 1260-ஆம் ஆண்டில் சார்ங்கதாராவால் இயற்றப்பட்ட சங்கீத ரத்னாகரா.

ஓ கி.பி. 1380-ஆம் ஆண்டில் வீத்யாரண்யரால் இயற்றப்பட்ட சங்கீதச் சாரா.

ஓ கி.பி. 1380-ஆம் ஆண்டில் தாமோதராவால் இயற்றப்பட்ட சங்கீதத் தர்ப்பணா

ஓ கி.பி.1600-ஆம் ஆண்டில் ராமாயமாத்யா தொடர்மாலாவால் (Ramayamatya Todarmalla) இயற்றப்பட்ட ஸ்வரமேள கலாநிதி.

இந்து இசையில் மாற்ற இயலாத இரண்டு அடிப்படை ஸ்ருதிகள் உள்ளன. அவை 'ஸ' மற்றும் 'ப'. மற்றவை 'ரி', 'க', 'ம', 'த', 'நி'. ஒவ்வொன்றிலும் 2 வகை வீதம் 12 ஸ்ருதிகள் உள்ளன. சில சமயங்களில் 16 ஸ்ருதிகள் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன, எனினும் அனைத்தும் நடைமுறை காரணமாக 12 ஸ்ருதிகள் போதுமானது எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஸ்வரங்கள் இணைந்து ஊடுருவிப் பலவிதமான ராகங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. எந்த ராகத்தில் இந்த ஏழு ஸ்வரங்களும் இருக்கிறதோ அவை மேளகர்த்தா அல்லது ஜனக ராகங்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றன. அவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டவை ஜன்ய ராகங்கள் எனப்படும்.

கி.பி. 1600-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த வேங்கடமாக்கி என்பவர் தன் வாழ்க்கையில் மிகப் பெரிய காரியம் செய்துள்ளார். அவர் 'சதுர்தண்டி ப்ரகாசிகா' என்ற ஸம்ஸ்கிருத நூலை இயற்றி அதில் 72 ஜனக ராகங்களை 36 வீதம் இரண்டு வகைகளாகப் பிரித்துள்ளார். இந்தச் சிறந்த நூலில் அவர் இசையின் அடிப்படை அம்சங்கள் அனைத்தையும் குறித்து விவரமாக விளக்கியுள்ளார். இன்றும் இவை எல்லா இசை கலைஞர்களுக்கும் நல்ல ஒரு வழிகாட்டியாய் உள்ளன.

புதிது புதிதாக ராகங்கள் உருவாவது, புதிய ஜன்ய ராகம் போன்றவற்றிற்கு எல்லையில்லை. இன்றுகூடச் சிறந்த இசைக் கலைஞர்கள் புதுப்புது ராகங்களை உருவாக்குகின்றனர்.

பலவித ராகங்கள் அன்பு, கோபம், மிருதுத்தன்மை, துக்கம், ஏமாற்றம், தயை, மகிழ்ச்சி, இரக்கம் போன்ற உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டுவதாக அமைகின்றன.

காலை முதல் மாலை வரை, இன்ன நேரத்தில் இன்ன ராகம் பாடவேண்டும் என்ற முறை அமைந்திருப்பது இந்திய இசையின் மற்றொரு சிறப்பம்சம். உதாரணமாக மாயாமாளவ கௌளா அல்லது பைரவ் விடியற்காலையில் பாடவேண்டும். கல்யாணி அல்லது யமன் கல்யாணி இரவு நேரத்தில் பாடவேண்டும். ஏனெனில் இந்த நேரத்தில் திகழும் இயற்கை சூழல் எந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த அந்த ராகம் உகந்ததோ, அதற்கான ஆற்றலைக் கொடுக்கிறது. மேலைநாட்டு இசையின் இதயம் என்று சொல்லக்கூடியது ஸ்வரங்களின் இசைவு. சுருதி (தம்பூராவிலிருந்து ஒலிக்கும் இசை ஒலி), ராகம், தாளம், லயம் இவற்றின் இசைவைக் கொடுப்பது இந்திய நாட்டு இன்னிசை. தாளத்தைப் பொறுத்த வரை 35 வகைத் தாளங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு இந்தியாவின் இசை ஒன்றாகவே இருந்தது. எனினும், முகலாய அரசர்களின் ஆட்சியில், பாரசீகத்தின் தாக்கத்தினால் இந்திய இசை இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிந்தது. உத்தராடி அல்லது வட இந்திய இசை மற்றும் தக்ஷிநாடி அல்லது தென்னிந்திய இசை என்று இரு வகைப்பட்டது. தென்னிந்திய இசை கர்நாடக இசையென்றும் அழைக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டு இசை வகைகளிலும் ஒருமைப்பாடு இருந்தது போலவே வேறுபாடும் இருந்தன. மேலும் உத்தராடி என்ற வட இந்திய இசை சிறிய பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது. அவை கரானாஸ் (Gharanas) அதாவது மரபைப் பின்பற்றுபவை. இன்றும் இவை நிலைத்து நிற்கின்றன.

ஒரு இன்னிசை நிகழ்ச்சி வாய்ப்பாட்டு பாடுபவரையே மையமாகக் கொண்டது. தென்னிந்திய கர்நாடக இசையில் வாய்ப்பாட்டு பாடுபவரோடு வயலின், மிருதங்கம் ஆகிய கருவிகள் சேர்ந்து இசைக்கப்படும். தம்பூரா என்பது சுருதி கூட்டுவதற்கான அடிப்படைச் சாதனம், சில சமயங்களில் கடம் (மண் பாளை), கஞ்சிரா, மோர்ஸிங் (சிறிய கம்பிகளால் இணைக்கப்பட்டு வாயினால் இசைக்கப்படுவது) போன்ற இசைக் கருவிகளும் சேர்ந்து இசைக்கப்படும்.

வட இந்திய இன்னிசை நிகழ்ச்சிகளிலும் வாய்ப்பாட்டு பாடுபவர் ஹார்மோனியம், தபேலா ஆகிய இசைக் கருவிகளுடன் சேர்ந்து பாடுவார். சில சமயங்களில் சாரங்கி அல்லது தில்ருபா என்றழைக்கப்படும் வயலின் போன்ற தந்தி இசைக்கருவியும் இசைக்கப்படும். தம்புராவும் இன்றியமையாதது.

வாய்ப்பாட்டைத்தவிர இந்திய இசை முறை சிறந்த இசைக்கருவிகள் மூலம் தனியாகவும் இசைக்கப்படும். வேதம் மற்றும் இதர இலக்கியங்களில் வீணை, 100 நரம்பிழைகள் கொண்ட வாணா என்னும் கருவி, தனுர்வினா, துந்துபி (முரசு) ஆதம்பரா போன்ற இசைக்கருவிகள் குறித்துக் குறிப்புகள் உள்ளன. தற்போது மேலைநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் தனுர்வினா என்ற இசைக்கருவி வயலின் இசைக் கருவியின் முன்னோடி எனலாம். தமிழ் இலக்கியங்களில் யாழ் இசைக்கருவி பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அதைப் பற்றி 'யாழ்நூல்' என்ற தலைப்பில் ராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சார்ந்த சுவாமி விபுலானந்தர் விரிவான ஆராய்ச்சி நூல் எழுதியுள்ளார். காலம் செல்லச்செல்ல, பான்சுரி (Bansuri), புல்லாங்குழல், சிதார், சரோத், கோட்டு வாத்தியம், பக்வஜ், கோல் (Khol), க்ளாரினெட், நாதஸ்வரம், ஷெனாய் போன்ற இசைக் கருவிகளும் பழக்கத்திற்கு வந்தன.

நாட்டியம்:

இசையைப் போலவே நாட்டியக்கலையும் மனிதர்களின் உள்ளுணர்வுகளை வெளிக்காட்டும் ஒரு சாதனமாக உள்ளது. உதாரணமாக, கிராமங்களில் நாற்று நடும் பருவ காலங்களில் கிராம மக்கள் இன்றும் கிராமிய நடனங்களை ஆடி கிராமத் தேவ தேவியருக்குத் தங்கள் நன்றியை தெரிவிக்கின்றனர். பெரும்பாலான சமூகங்களில் முக்கிய விழாக் காலங்களுக்கான நாட்டியப் பாடல்கள் உள்ளன.

இந்திய நாட்டியக்கலை உலகின் தாய் தந்தையும் தெய்வீகத் தம்பதியர்களுமான சிவன் மற்றும் பார்வதியிடமிருந்து பிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. விநாயகர்,

கிருஷ்ணர், சரஸ்வதி ஆகிய தெய்வங்கள் மற்றும் நந்தி, ப்ருங்கி ஆகிய கணங்களுக்கு நாட்டியக் கலை மிக விருப்பமானது.

கி.பி. 1260-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த 'சங்கீத ரத்னாகரா' என்ற சாரங்க தேவரால் எழுதப்பட்ட நூல் நாட்டியக்கலையை 'நாட்டிய வேதம்' என்று கூறுகிறது. படைப்புக் கடவுளான பிரம்மா அல்லது நான்முகன், இந்தக் கலையைப் பரதருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். அவர் கைலாயத்தில் சிவபிரானுக்கு முன்னால் நாட்டியக் கலையை அரங்கேற்றினார். பிறகு சிவன் தாண்டவம் என்னும் நாட்டியக்கலையை 'தாண்டு' என்னும் ரிஷிக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தார். அந்த ரிஷியைத் தாண்டவ நாட்டியத்தைப் பரதருக்குக் கற்றுத்தருமாறும் கூறினார். சிவனின் துணைவி பார்வதிதேவி பெண்களுக்கு உகந்ததான லாஸ்யா என்னும் நடனக்கலையைப் பாணனின் மகளான உஷாவிற்குக் கற்றுத் தந்தார். இப்படியாக நாட்டியச் சாஸ்திரம் உலகில் பிரபலமாகியது.

வேதங்களில் நாட்டியம் பற்றியும் பல இசைக் கருவிகள் பற்றியும் குறிப்புகள் உள்ளன. கி.மு. 3000-ஆம் ஆண்டு முற்பட்ட சிந்து சமவெளி அகழ்வாராய்ச்சியில் நாட்டிய முத்திரையில் சிறிய மண்பொம்மைகள் மற்றும் உலோகச் சிலைகள் தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. இந்தியாவின் இரு பெரும் காப்பியங்களான ராமாயணம், மஹாபாரதம் நாட்டியக் கலையைச் செழிப்பான கலையாகச் சித்தரித்துள்ளன. மௌரிய அரசர்கள் காலத்திலிருந்தே நாட்டியக்கலைக்கு ஊக்கம் கொடுக்கப்பட்டதால் அது எதிர்பாராத அளவிற்கு வளர்ந்து சிறப்படைந்துள்ளது. அப்போது பழக்கத்திலிருந்த தேவதாசி முறை அதற்குரிய தீய பயன்களையும் மீறி நாட்டியக் கலை வளர்வதற்கு உதவி செய்தது. நாட்டியச் சாஸ்திரம் பற்றிய முக்கிய நூல்கள்:

☞ பரதர் எழுதிய நாட்டியச் சாஸ்திரம்.

☞ நந்திகேசவரின் பரதார்னவா (Bharatarnava).

☞ நந்திகேசவரின் அபிநயத் தர்ப்பணா.

இந்த இரண்டு ஆசிரியர்களுமே பண்டைக்காலத்தில் ப்ரசித்தி பெற்றவர்கள். தற்போதுள்ள நாட்டியச் சாஸ்திரம் மூல நூலாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. அபிநவகுப்தா எழுதிய 'அபிநயபாரதி' என்ற நூல் சில முக்கியக் குறிப்புகளைக் கொண்டுள்ளது, ஆனால் முழுமையானதாக இல்லை.

இதய ஆழத்திலுள்ள உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டு வதே நாட்டியக்கலையின் முக்கிய அம்சம். சில முத்திரைகள், தாளக்கட்டோடு கூடிய கைகால் அசைவுகள், முகம், கண்கள் மூலம் காட்டக்கூடிய பாவனை, ஆகியவற்றின் ஒட்டுமொத்த ஒருங்கிணைப்பே நாட்டியக் கலை. நாட்டிய இசைக் கேற்ப உடை அணிவது, பல்வேறு இசைக்கருவிகள் மூலம் இசை மற்றும் தாளத்திற்கு மெருகட்டுவது ஆகியவை நாட்டியக் கலையின் சிறப்பை, எழிலமைப்பை உயர்த்தும். நாட்டியத்திற்கான உட்பொருள் பொதுவாகக் காவியங்கள் மற்றும் புராணங்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படும். பரம் பரை பரம்பரையாக இந்தியாவில் இன்றுவரை நிலைத் திருக்கும் நாட்டியக் கலையின் வகைகள்:-

[1] பரதநாட்டியம், [2] கதக்களி, [3] கதக், [4] குச்சுப்புடி, [5] மணிப்புரி, [6] ஒடிசி நாட்டியம், [7] சத்திரிய நாட்டியம், [8] யக்கூ காணம்.

பரதநாட்டியம்:

பரத ரிஷியால் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டதே பரத நாட்டியம், நாட்டியசாஸ்திரம் அல்லது நாட்டியக் கலை. இது பெரும்பாலும் தென்னிந்தியாவில் பிரபலமானது. நூற்றாண்டுகளாக வளர்க்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்ட கலை. விஜய நகர அரசு வீழ்ச்சியடைந்த பின் நாட்டியக் கலைஞர்கள் தஞ்சாவூர் சென்று அங்கு அந்தக் கலையை வளர்த்தனர்.

'பரதா' என்ற வார்த்தையின் பொருள்: 'பா' என்ற எழுத்து பாவத்தையும், 'ர' என்ற எழுத்து ரசம் அதாவது உணர்வுகளையும், 'தா' என்ற எழுத்து தாளக் கட்டையும் உணர்த்துகிறது. இந்த நாட்டியம் பின்னர் மூன்று

பரம்பரைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது, அவை: சதிர் நாட்டியம், பாகவதமேளா, குறவஞ்சி.

சதிர் நாட்டியம் என்பது பொதுவாகக் கோவிலுள்ள இறைவனுக்குத் தன்னையும் தன் கலையையும் அர்ப்பிக்கும் உணர்வுடன் தேவதாசி என்ற ஒரு பிரிவினர் ஆடுவது. கர்நாடக இசையில் ஆழமான உணர்வுகளை வெளிக் கொண்டு வரும் பாட்டுடன், தாள ஜதியோடு நடனமாடுவது. பெரும்பாலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட சம்பவங்களை விளக்கும் வகையில் அபிநயம் பிடிக்கப்படும். 'தில்லானா' என்ற நடனத்தோடு நிறைவு செய்யப்படும். தில்லானா என்பது விரல்களால் கட்டி இசை எழுப்பும் மிருதங்கம் போன்ற இசைக்கருவிகளும், இசையையும் சேர்த்து அபிநயம் பிடிப்பது. இதுவே சதிர் நாட்டியம் எனப்பட்டது.

பாகவதமேளா என்பது புராணக்கதையின் பின்னணியில் நாட்டிய நாடகமாக ஆடுவது. இவையும் பண்டைக் காலத்தில் கோவில்களில் நடத்தப்பட்டன.

குறவஞ்சி என்பது நடனமாடுபவர் தன் ஆன்மா மூலம் இறைவனை நாடுவதைப் பிரதிபலிக்கும் நடனம். பெரும்பாலும் இந்த நடனமும் சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கோயில்களில் ஆடப்படுவது.

கதக்:

ராஜஸ்தான் மற்றும் உத்தரப்பிரதேச மாநிலங்களில் பக்தி பாடல்களுக்கான நாட்டியங்கள் கதக் என அழைக்கப்பட்டன. ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் பக்தர்கள், பஜனை பாடல்களின் பொருளுக்கேற்ப, அந்தப் பாடல்களில் புதைந்துள்ள பக்தியை, உணர்வை வெளிப்படுத்தும் வகையில் நடனமாடுவர். இந்தப் பக்தி பாடல்களின் உட்பொருள் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தைச் சார்ந்ததாக இருக்கும். கதக் இரண்டு மரபுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்று ஜெயப்பூரைச் சேர்ந்தது. மற்றொன்று லக்னோவைச்

சேர்ந்தது. ஜெய்ப்பூர் (ராஜஸ்தான் மாநிலத்தில் உள்ளது) நடனம் நுண்ணுணர்வுகளும் வேகமும் நிறைந்ததாக இருக்கும். லக்னோவின் (உத்தரப்பிரதேசத்தில் உள்ளது) நடனம், நடிப்பு மற்றும் வசீகரமாக இருக்கும் தன்மை கொண்டது.

கதக்களி:

கதக்களி நடனம் கேரளா மாநிலத்தின் சிறப்பம்சம். மலையாளக் கலாசாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. புராணக் கதைகளின் அடிப்படையில் இசைக்கப்பட்ட கிராமியப் பாடல்களிலிருந்து உருவானது கதக்களி. இந்த நடனம் மூன்று வகைப்படும். அவை கூட்டு (Kuttu), ராமநாட்டம் (Ramanattam) கிருஷ்ணநாட்டம் (Krishnanattam)

கூட்டு நடனம் கேரளாவைச் சேர்ந்த சாக்கியர் (Cakyar) இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் நாட்டியமாக இருந்தது. இந்து விழாக்காலங்களில் கோயில்களில் ஆடப்படும் நடனம். பாடல்கள் பெரும்பாலும் புகழ்வாய்ந்த சரித்திர நிகழ்வுகளிலிருந்தும், புராணக் கதைகளிலிருந்தும் தொகுக்கப்படும்.

மற்ற இரு இனங்களும் ஒரே மாதிரியான முத்திரைகளைக் கொண்டிருக்கும். ராமநாட்டம் ராமாயணக் கதைகளின் அடிப்படையில் நடனம் ஆடப்படுவது. மற்றொன்று கிருஷ்ணரின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டது.

கதக்களியைப் பொருத்தவரை, நாட்டியக்காரர்கள் பேசுவோ அல்லது பாடவோ மாட்டார்கள். அனைத்து உணர்வுகளையும் தங்கள் நடிப்பின் மூலம் வெளிக் காட்டுவார்கள். பாடல்களின் உட்பொருள் அனைத்தும் இந்துப் புராணங்களின் அடிப்படையிலேயே இருக்கும். நாட்டிய உடையின் நிறம் மற்றும் ஆபரணங்கள் நடிக்கும் பாத்திரத்திற்கேற்ப மாறும். சாத்வீகம், ராஜசிகம், தாமசீகம் ஆகியவற்றின் உணர்ச்சிகளுக்கேற்ப உடையின் வர்ணம் ஆபரணங்கள் மாறும்.

கதக்களி நடனங்கள் பெரும்பாலும் திறந்த வெளியிலேயே சந்திர ஒளியில் இரவில் நிகழ்த்தப்படும். நடனம் ஆரம்பிக்கும் முன் வரும் துதிப்பாடல், முரசு (Drum)

வாசித்தல், முதல் நடனக்காரின் பிரவேசம், நடனத்தின் கதைத் தொகுப்பு, வெவ்வேறு பாத்திரங்களில் நடனமாடும் நபர்களின் பெயர்கள், அவர்களுக்குள் நடக்கும் உரையாடல் இவையனைத்தும் திரைக்குப் பின் இருந்து நடத்தப்படும். இந்த நிகழ்வுகளே கதக்களி நாட்டியத்தின் முக்கிய அம்சங்களாகும்.

குச்சுப்புடி:

ஆந்திர மாநிலத்தின் சிறப்பம்சமானது இந்தக் குச்சுப்புடி நடனம். விஜயநகரச் சாம்ராஜ்யம் சிறப்பாக வளர்ச்சி யடைந்த காலக் கட்டத்தில் இந்த நடனம் ஊக்கம் பெற்றது. சாத்தவிக உணர்வுகளையும் நடிப்பையும் வெளிக்காட்டுவதில் சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது.

நடனப் பாடல்களின் உட்பொருள் பெரும்பாலும் 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நூல்களான பிரம்மகல்பம், சித்தார்த்த யோகியின் பாரிஜாதம் மற்றும் பிராமணர்களுக்கும் ஆட்டிடையர்க்கும் இடையே நடந்த வேதம் சம்பந்தப்பட்ட உரையாடல்கள் கொண்ட கொல்லகல்பம் என்ற நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். தசாவதாரக் கதைகள் மற்றொரு பிரபலமான குச்சுப்புடி நடனப்பாடல்களின் கதைகள் அல்லது கருத்துகள் ஆகும்.

மணிப்பூரி:

பார்வதி தேவியின் வேண்டுகோளின் பேரில் சிவ பெருமானே இந்தக் கலையைத் துவக்கிவைத்ததாக மரபு உள்ளது என்று மணிப்பூரி நடனக்கலையை வளர்த்தவர்கள் கூறு கின்றனர். மஹாபாரதத்தில் வரும் புகழ்பெற்ற பாண்டவர்களில் வீரனான அர்ஜுனன் மணந்து கொண்ட சித்ராங்கதா மணிப்பூரி அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்த அரசிளங்குமரி என்றும், அவள் மிகச் சிறந்த நாட்டியக்கலை நிபுணர் என்றும் கூறப்படுகிறது.

ஆரம்பக் கட்டத்தில் சிவன் பார்வதி இருவரையும் சார்ந்தே மணிப்பூரி நடனம் இயற்றப்பட்டது என்றும், நாளடைவில் அந்தப்பகுதியில் வைஷ்ணவச் சம்பிரதாயம் பரவ ஆரம்பித்தவுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மையமாக வைத்து நடனப் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டன என்றும் அறியப்படுகிறது.

18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மணிப்பூரி அரசர் பாக்ய சந்திரா, கோவிந்த ஸ்வாமி என்ற பெயருடைய கிருஷ்ணர் கோயில் ஒன்றை எழுப்பி ராசலீலா நடனத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். நாளடைவில் 6 பருவக் காலங்களுக்கேற்ற 6 வகை நடன முறைகள் வளர்க்கப்பட்டன. அவை: வசந்தரசா (Vasantharasa), குஞ்சரசா (Kunjarasa), கர்த்தரசா (Karta rasa), நர்த்தரசா (Nartarasa), திவரசா (Divarasa) மற்றும் மஹாரசா (Maharasa).

மற்றொரு வகை நடனம் லே ஹரௌபா (Lay-Haraba) என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த வகை நடனம் மிகப் பழமை வாய்ந்தது. மணிப்பூரி நாட்டியக் கலையில் மூலாதாரமாகக் கருதப்படுகிறது. கடவுளின் படைப்பு படிப்படியாக எவ்வாறு அரங்கேற்றப்படுகிறது என்பது பற்றி பொதுவாக ஒரு மாதகாலம் நடைபெறும்.

பிருந்தாவனத்தில் கோபிகைகளுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் நடத்திய ராசலீலா மணிப்பூரி நாட்டியத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய வாழ்க்கையிலிருந்து பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் இந்த நடனத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுவதால் இந்த நடனம் இரவு முழுவதும் நடத்தப்படும்.

ஒடிசி நாட்டியம்:

பரதர் எழுதிய நாட்டியச் சாஸ்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வழங்கப்படும் மிகப் பழமையான நாட்டிய முறை ஒடிசி நாட்டியம். ஓரிய இசையின் செல்வாக் கால் தனக்கென ஒரு தனிப் பாணியைக் கொண்டது. பொதுவாகக் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் புரியில் உள்ள ஜகந்நாதர் கோயிலில் இறைவனுக்கு முன்பு தேவதாசிகள் ஆடும் நடனம். கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் 'நர்த்தக பாலகர்' (சிறுவர் நடனம்) என்ற நடன முறையும் வளர்க்கப்பட்டது.

தற்போது உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட ஒடிசி பாரம்பரிய நாட்டியம், வட இந்திய மற்றும் தென்னிந்திய பாணிகளை ஒருங்கிணைத்து ஒரு புதிய முறையில் வழங்கப்படுகிறது.

பின்னணிப்பாடல் வட இந்தியப் பாணியில் இருக்கும். பரத நாட்டியம், கதக்களி மற்றும் கதக் ஆகிய நாட்டியங்களின் முக்கிய அம்சங்களும் இதில் கலந்திருக்கும். கி.பி. 1200-ஆம் ஆண்டில் ஜெயதேவரால் இயற்றப்பட்ட அஷ்டபதியில் உள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கைச் சரிதச் சம்பவங்களே தற்கால ஒடிசி நடனத்தின் முதுகெலும்பாக இருக்கிறது.

சத்திரிய நாட்டியம்:

கி.பி. 1486-1568 - ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த அஸ்ஸாமின் மிகச் சிறந்த 'சங்கர தேவர்' என்ற வைணவர் தம் மதக்கோட்பாடுகளை பிரச்சாரம் செய்வதற்குப் பல மடங்களை ஸ்தாபனம் செய்துள்ளார். நாளடைவில் இந்த மையங்கள் 'சத்ராஸ்' என்னும் மதக்குறிப்புகளை வழங்குவதற்கான மையங்களாக உருவெடுத்தன. இந்தவகை மையங்கள் 'சத்திரிய நாட்டியம்' நாட்டியம் என்னும் புதிய பாணியைத் தங்களின் மதம் மற்றும் பக்திப் பாரம்பரியங்களைக் காப்பதற்காகத் தோற்றுவித்தன. இந்த நாட்டிய முறை இரண்டு வகைப்படும்: ஒன்று ஜுமர்சாலி (Jumursali) மற்றொன்று 'ராஸ்' (Ras). ஜுமர்சாலி என்பது ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய வாழ்க்கையிலிருந்து சில நிகழ்வுகளையும், 'ராஸ்' என்பது 'ராசலீலை' அதாவது கோபிகைகளுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய நடனங்களையும் சித்தரிப்பது.

ஜுமர்சாலி என்பது மதம் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வுகளைச் சித்தரிப்பது. சத்ராஸ் என்ற மையத்தில் இந்த நாட்டிய முறைக்காகத் தங்கள் வாழ்வை அர்ப்பணித்த சில இளைஞர்களால் நடனமாடப்படுவது. பழைய ஆசிரியர்கள் பின்னணி இசையுடன் இந்த நாட்டிய முறையைப் பயிற்றுவிக்கிறார்கள்.

யக்ஷகாணம்:

'யக்ஷ காணம்' என்னும் நாட்டிய முறை 'பயலதா' (Bayalata) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த நாட்டியமுறை கர்நாடகத்திலுள்ள சில பகுதிகளில் பழக்கத்தில் உள்ளது. கேரளா மாநிலத்தில் வழங்கப்படும் 'கதக்களி' போன்று

நாட்டிய நாடகம் பாணியை ஒத்திருக்கும். இது பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் கொடுக்கப்பட்ட செய்முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும் உள்ளூர் தாக்கத்தை உள்ளடக்கியது. நாட்டியக் கலைஞர்கள் நாட்டியமாடுவதோடு தாங்கள் வழங்கும் நாட்டிய நாடகத்தின் கதாபாத்திரத்திற்கேற்ப பாடவும் பேசவும் செய்வார்கள். நாட்டிய நாடகத்தின் உள்ளுறை பொருள் அதாவது தலைப்பு புராணம், இதிகாசம் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும்.

கிராமிய நடனங்கள்:

இதற்கு முன்கூறப்பட்ட நடன முறைகள் பரதநாட்டியம் முதலியவை கலாச்சாரக் கண்ணோட்டத்தோடு வளர்க்கப்பட்ட கலைகள். எனினும், நாடு முழுவதும் மக்களின் அன்றாட வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்த கிராமிய நடனங்கள் பலவகைப்படும். இந்தக் கலை மக்களின் வாழ்க்கையில் பிரிக்கமுடியாதக் கலையாக இருந்து வருகிறது. குடும்பங்களில் மகிழ்ச்சிகரமான நிகழ்வுகள், திருமணம், குழந்தை பிறப்பு, விழாக்காலங்கள், புனிதமான நாட்கள், நல்ல அறுவடை போன்ற காலங்களில், சராசரி மனிதர்கள், ஆண், பெண், இளைஞர் மற்றும் முதியோர் ஆகியோர் கிராமிய நடனங்களில் பங்கு கொள்வர். எனினும் பல நூற்றாண்டுகளாக, இந்தக் கிராமிய நடனங்களும் ஒருவகை தனித்தன்மையைப் பெற்றுள்ளன. அவற்றில் சில:

ஔ பாங்க்ரா (Bhangra)	- பஞ்சாப் மாநிலம்
ஔ கார்பா (Garba)	- குஜராத் மாநிலம்
ஔ கமார் (Ghamar)	- ராஜஸ்தான் மாநிலம்
ஔ ஹோலி (Holi)	- மணிப்பூர் மாநிலம்
ஔ கோலாட்டா (Kolata)	- கர்நாடகா மாநிலம்
ஔ லுடி (Ludi)	- பஞ்சாப் மாநிலம்
ஔ பங்கி (Pangi)	- ஹிமாச்சலப் பிரதேசம்
ஔ சுகி குனிதா (Suggi - Kunita)	- கர்நாடக மாநிலம்

ஔ தபல் கொங்ஹி (Tabal Congbi) - மணிப்பூர் மாநிலம்

ஔ தியான் பாகி (Tiyan - Baghi) - பஞ்சாப் மாநிலம்

நமது பாரம்பரியப் பண்பாட்டின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு நாட்டியக் கலை பெரிதும் உதவியுள்ளது மட்டுமின்றி நமது மக்களின் வாழ்க்கைக்கு மகிழ்ச்சியும், புத்துணர்ச்சியும் ஏற்பட ஒரு புதிய கோணத்தை உருவாக்கியுள்ளது எனலாம்.

நாடகம்:

பரதரின் நாட்டியச் சாஸ்திரத்தின் படி, இசை மற்றும் நாட்டியம் நாடகத்தின் கிளையாக இருப்பினும் நாடகத்தோடு ஒருங்கிணைந்த ஒன்றேயாகும். எனினும் இசை, நாட்டியம் ஆகியவை இருவேறு கலைகளாக உருவெடுத்துள்ளன. நாடகம் மற்றொரு வகையில் அவற்றை உள்ளடக்கியதாகவே உள்ளது.

நாடகம் என்பது சமூகக் கல்வி மற்றும் கேளிக்கைக்கு ஆதாரமாக மிகப் பண்டைக்காலத்திலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றிருக்கலாம். வேதக் காலங்களிலிருந்து நடிப்புத் திறமை சில மனிதர்களிடம் இயல்பாகவே இருந்தது என்பதற்கு ஆதாரமாக ரிக் வேத மந்திரத்தில் ஒரு ரிஷி, சோமபானத்தின் தாக்கத்தினால் இந்திரனைத் தன்னுடன் சண்டையிடச் சவால் விடுத்தார் என்றும், மற்றொருவர் சூதாட்டத்தில் தனக்கிருந்த ஆர்வத்தால் தன் வாழ்க்கை நாசமாகியதைச் சுட்டி காட்டுவதாயும் உள்ள நிகழ்வுகள் பற்றி குறிப்புகள் உள்ளன.

நாடகத்தின் அடிப்படை நோக்கம் உள்ளுரை, உரையாடல், இசை ஆகியவற்றின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. நாடகத்தின் தன்மைக்கேற்ப உடை, ஆபரணங்கள் மற்றும் இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவை நாடகத்திற்கு மேலும் மெருகூட்டுவதாய் அமைந்தன. இவையனைத்தும் பரதரின் நாட்டியச் சாஸ்திரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஒரு நாடகத்தை நடத்துவதற்கு 'ரங்கஸ்தலா' (Rangas thala) என்று அழைக்கப்பட்ட இடம் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

இடத்தின் அளவிற்கேற்ப நாடக மேடை முக்கோணம், சதுரம், வட்டம் அல்லது அரைவட்ட வடிவில் அமைக்கப்பட்டது. இது பொதுவாக இரு பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒன்று ரங்கபூமி மேடை மற்றொன்று ப்ரேகசாகரா (திரையரங்கு) என்று இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஆரம்பக் கால கட்டத்தில் இந்த இரு பகுதிகளும் ஒரே அளவில் இருந்தன. மேடையில், ஒப்பனை அறை, ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ள ஒரு அறை, முன் மேடை, பின் மேடை ஆகியவை இருந்தன. திரை போடும் பழக்கமும் இருந்தது.

நாட்டியச் சாஸ்திர நூல்களில் உடை, ஆபரணம், பாத்திரத்திற்கேற்ப சிகை அலங்காரம் ஆகியவை பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. முகமூடி அணியும் பழக்கமும் இருந்தது.

பண்டைக்காலத்தில் நாடகத்திற்கான பொருள் புராண இலக்கியங்களிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது. சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள் உருவானபின் சமூக வாழ்க்கை சம்பந்தப் பட்ட பொருளும் நாடகங்களாக நிறைவேற்றப்பட்டன. இதற்கு உதாரணமாகக் காளிதாசர், 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாவபூதி (Bhavabhuti), 3-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சூத்ரகா (Sudraka) ஆகியோரின் இலக்கியப்படைப்பு களைக் கூறலாம்.

இந்த நாடகக்கலை இரு கூறுகளாகப் பிரிந்தது என்று நம்பப்படுகிறது. அரசர்கள், அரசவை அதிகாரிகள் மற்றும் சமூகத்தில் மேல்தட்டில் வாழ்ந்த அறிவார்ந்த நல்லோர்கள் ஆகியவர்களுக்காக அரங்கேற்றப்படும் நாடகம் மற்றும் கிராமியப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் பாமர மக்களுக்கு அரங்கேற்றப்படும் நாடகம் என இருவகைப்பட்டது.

கிறிஸ்துவ சகாப்தம் ஆரம்பித்த காலகட்டத்திலும் நாடகக் கலை மிக உன்னதமான வளர்ச்சி பெற்றிருந்ததாகவே கருதப்படுகிறது.

வெளிநாடுகளில் இந்து பண்பாடு

அறிமுகம்:

எதிலும் வெற்றி பெறவேண்டும் என்பது மனிதர்களின் இரத்தத்தில் ஊறிய ஆசை என்று சொல்லலாம். ஜெயம் அல்லது வெற்றி இரண்டு வகைப்படும். போர் மற்றும் பலாத் காரத்தை உபயோகித்து வெற்றி பெறுதல் ஒரு முறை. ஆற்றல் மற்றும் மன வலிமையை உபயோகித்து வெற்றி பெறுவது பண்பாட்டுமுறை. நூற்றாண்டுகளாகத் தேசத்தின் சரித்திரம் பண்பாட்டின் மூலம் வெற்றி பெறுதலே நிலைத்து நிற்பது என்றும், போர் மற்றும் பலாத்கார முறையால் வெற்றி பெறும்போது, வெற்றி கொள்ளப்பட்ட நாட்டின் மக்கள் புரட்சி செய்தாலோ, இழந்த தங்கள் சுதந்திரத்தைத் திரும்பப்பெற எதிர்த்து நின்றாலோ வெற்றி கொண்ட அரசு தூக்கியெறியப்படும். எனவே இது அபாயகரமானது என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

பண்பாட்டால் வெற்றி பெறுவதில் இன்றும் ஒரு மிக முக்கியமான அனுகூலம் உள்ளது. ஏனெனில் அறிவாற்றல் தலை தூக்கி தன் அகங்காரத்தை வெளிப்படுத்தும் பொழுது கனிவான இதய உணர்வுகள் அதைச் சாந்தப்படுத்தும். அதே போல் இதய உணர்வுகளால் பலவீனமடையக் கூடிய நிலை வந்தால் அறிவாற்றல் உணர்வுகளைப் பலமடையச் செய்து உயர்த்தி நிறுத்தும்.

இந்து கலாச்சாரம் பன்முகங்களைக் கொண்டது. எனினும் இது இந்தியாவின் பூகோள எல்லைகளைக் கடந்து உலகெங்கிலும் பரவியுள்ள விதம் நமது கலாச்சாரம் உன்னதமானது என்பதையே உறுதிப்படுத்துகிறது. உலகாயத அன்பையும் சகோதரத்துவத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்ட

இந்தக் கலாசாரம் உலகின் மற்றப் பாகங்களுக்கு ரிஷிகள் மற்றும் அறிஞர்கள் மூலம் கத்தியின்றி, யுத்தமின்றிப் பரவியுள்ளது. நமது முன்னோர்கள் அரசியல் ஆதாயத்திற்காகவோ அல்லது வாணிபம் மற்றும் வியாபாரம் மூலம் சொத்துக்களைக் குவிப்பதற்காகவோ இதைச் செய்யவில்லை. இந்தியாவில் ராணுவ ஆற்றலும், வளமும் நிறைந்திருந்தன. உண்மையில் இந்தியாவின் வளமே மத்தியக் கிழக்கு மற்றும் மேற்கு நாடுகளிலிருந்து அன்னியர்கள் நம் நாட்டின் மீது பயங்கரமான விளைவை ஏற்படுத்தக் கூடிய படையெடுப்பை நடத்துவதற்கு முக்கியக் காரணமாய் இருந்தது. ஆயினும் இந்தப் படையெடுப்புகளால் இந்துக்களோ இந்துக்களின் மதமோ கலாச்சாரமோ இந்த மண்ணிலிருந்து அழிக்கப் படவில்லை. மாறாக அவை மேலும் வேரூன்றி நிற்கிறது என்பதே நமது இந்து மதம் மற்றும் கலாச்சாரத்திற்குப் பெரும் புகழாக நிலைத்து நிற்கிறது.

கிறிஸ்துவ சகாப்தம் ஆரம்பித்த காலகட்டத்திலிருந்தே, இந்து மதம் மற்றும் கலாச்சாரம் ஆசியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும், சைபீரியா மற்றும் மத்தியக் கிழக்கு நாடுகள் மற்றும் அமெரிக்காவிற்கும் பரவியுள்ளது. நமது மதம் மற்றும் கலாச்சாரம் ஆகியவை பற்றிய நமது அறிவை மேலும் வளப்படுத்திக் கொள்ளவும் எந்தெந்த நாடுகளில் இதன் தாக்கம் உள்ளது என்பதைப் பற்றியும் ஆராயலாம்.

ஆஃப்கானிஸ்தான்:

காப்பியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள காந்தாரதேசம் தற்போதைய ஆஃப்கானிஸ்தானுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது. கண்டகார் என்ற நகரத்தின் பெயர் இதை உறுதிப்படுத்துகிறது. இந்த நாட்டில் இரு விநாயகர் சிலைகள் ஒன்று கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிலை கார்டெஜ் (Gardez) என்ற இடத்திலும், கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மற்றொரு சிலை காபூலுக்கு அருகில் சாகர்தார் என்ற இடத்திலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இங்குக் கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சூரியன் மற்றும் சிவனுடைய சிலைகளும்

கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பாமியன் (Bamiyan) என்னும் இடத்தில் 177 அடி (53 மீட்டர்) உயரம் உள்ள பிரம்மாண்டமான புத்தர் சிலை கண்டுபிடிப்பு இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு மற்றொரு நினைவுச் சின்னமாகும்.

அமெரிக்கா:

கி.பி. 1451-1506-ல் கிறிஸ்டோபர் கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. ஐரோப்பாவைப் பொறுத்தவரை இது உண்மையாக இருக்கலாம். இரண்டு மிகப்பெரிய அமெரிக்கக் கண்டங்களுக்கிடையே உள்ள சில சிறிய தீவுகளையும், ஹான்டூரான் கடற்கரையின் ஒரு சிறிய பகுதியையும் கண்டு பிடித்தார். ஆனால் இதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அமெரிக்கா மட்டுமல்ல அதில் இந்து சமுதாய மக்கள் அதிக அளவில் குடியேறியிருந்ததும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய மெக்ஸிகோவிலுள்ள அஸ்டெக்ஸ் (Aztecs), பெரு நகரத்திலிருந்த இன்காஸ் (Incas), தெற்குக் கிழக்கு மெக்ஸிகோவிலுள்ள யுகாதான் (Yucatan) என்ற இடத்தில் குடியேறியிருந்த மாயா ஆகிய அனைவரும் இந்தியாவிலிருந்து குடியேறிய இந்துக்களே. (இதற்குச் சான்று: சமன்லால் 'இந்து அமெரிக்க', பம்பாய், நியூ புகம்பெனி 1940, Preface Chapter I)

இந்த இந்துக்கள் நான்கு யுகங்களில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். குருகுலக் கல்வி முறையைப் பின்பற்றினார்கள். கிராமப்புறப் பஞ்சாயத்து நிர்வாகமுறை, சந்தைப் பொருளாதாரம் ஆகியவை பற்றி அறிந்திருந்தார்கள். மேலும் சோம யாகங்கள் நடத்தினார்கள். இந்துக் கடவுள்களான இந்திரன், விநாயகர், மற்றும் இதர இந்து தெய்வங்களை வழிபட்டார்கள். இந்துமத நாட்டியங்களில் வல்லமை பெற்றிருந்தார்கள். குழந்தைப் பிறப்பு சம்பந்தப்பட்டவை, திருமணம், இறப்பு சார்ந்த அனைத்துச் சடங்குகளையும் நடைமுறையில் செயல்படுத்தினார்கள். மேலும் அரச பரம்பரை பழக்கமும் இருந்தது.

அரேபியா:

ஹீவிட் (Hewitt) என்ற நூலாசிரியர் தன்னுடைய நினைவுப் புத்தகமான 'Ruling Races of Prehistoric Times' – Vol. II என்ற புத்தகத்தில் அரேபியா மற்றும் மெஸேபோடோ மியாவில் இந்துக்கள் அரசாட்சி செய்ததற்கான விவரமான குறிப்புகள் எழுதியுள்ளார்.

வில் டுராண்ட் (Will Durant) தன்னுடைய பிரபலமான புத்தகமாகிய 'The Story of Civilisation' – Vol. IV, 'The Age of Faith' New York, 'Simon, and Schuster' – பக் 161-171ல் முஸ்லீம்கள் காலத்திற்கு முன்னர், காபா நகரத்தில் பலவிதமான சிலைகள் இருந்ததாகவும், அதில் ஒன்று குரைஸ் (Quraish) என்ற பழங்குடியினர் இனத்தைச் சேர்ந்த கடவுள் 'அல்லா' என்றழைக்கப்பட்டது என்றும் கூறியுள்ளார். மற்ற மூன்று பெண் சிலைகள் அல்லாவின் பெண்களாக இருக்கலாம் என்றும் எழுதியுள்ளார். பேராசிரியர் சஸ்ட்ரே (Shustery) இந்த விளக்கத்தை உறுதி செய்துள்ளதுடன், 360 கடவுள் சிலைகள் இருந்ததாகவும் கூறியுள்ளார்.

விழா மற்றும் புண்ணிய ஸ்தல யாத்திரை பருவங்களில் கல்யாணமாகாத பெண்கள், கன்னிகள் நாட்டியத்தில் பங்கேற்றார்கள். இப்பொழுது கூட ஹஜ் (Haj) யாத்திரி கர்கள் இரண்டு தைக்கப்படாத துணிகள் வேஷ்டி மற்றும் அங்கவஸ்திரம் போன்றவை அணிய வேண்டும் என எதிர் பார்க்கப்படுகிறது.

அரேபியர்கள் இந்தியாவிலிருந்து தாங்கள் பெற்ற இலக்கியம் மற்றும் அறிவுக்களஞ்சியங்களான பஞ்சதந்திரக் கதைகள், கணிதச் சாஸ்திரம், வானச் சாஸ்திரம், மருத்துவ சாஸ்திரம், அறுவை சிகிச்சை போன்றவற்றை ஐரோப்பாவில் பிரசாரம் செய்தார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையாகும்.

பாலி மற்றும் ஜாவா:

கி.பி. 1-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே இந்து மதமும் பண்பாடும் கலாச்சாரமும் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் பல

தீவுகளுக்குப் பரவ ஆரம்பித்தது. தென்னிந்தியாவில் தோல்வி உற்ற சில அரசர்கள் ஜாவா போன்ற தீவுகளுக்குத் தப்பி சென்று அங்குத் தங்கள் அரசாட்சியை அமைத்தார்கள்.

மிகப்பிரபலமான அரச வம்சத்தவர்களான ஸ்ரீவிஜய ராஜா போன்ற அரசர்களின் இருப்பிடமாக ஜாவா இருந்தது. கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் யாவத்வீபா (Yavadvipa) என்று அழைக்கப்பட்டது.

கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் கலிங்கத்திலிருந்து (தற்போது இந்தியாவில் ஒரிசா மாநிலம்) 2000 குடிமக்கள் வெளியேறி ஜாவாத்தீவில் குடியேறியதாக 'அஜிசாகா' என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சமஸ்கிருதத்திலுள்ள இந்து வேதநூல்கள் பலவற்றிலிருந்து, வேதங்கள் தவிர கவி (Kavi) மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள நூல்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள பட்டியல் இவற்றிற்கு ஆதாரமாய் உள்ளன.

ஔ புராணங்கள்: பிரம்மாண்டப் புராணம், விஷ்ணு புராணம்.

ஔ மந்திரச் சாஸ்ரம் (சடங்குகளும், வழிபாடுகளும்): சூர்ய சேவனா (சிவன் மற்றும் ஆதித்யர்கள் பூஜை) சடங்கு வழிபாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட மந்திரங்கள் ம்ருத்யஞ்சய மற்றும் காயத்ரி மந்திரம், விஷ்ணுஸ்தவா போன்ற துதிப்பாடல்கள்.

ஔ நீதிசாஸ்திரம் (ஒழுக்க நெறிகள்): வராருசியின் சரசமூக்கயா (Sarasamuccaya of Vararucim) ஆதிபுராணம், காமன்டகா நீதிசாஸ்திரம்

ஔ தர்மசாஸ்திரம் (சமூக அறிவியல்): சிவசாசனா, குதாரா மானவகமா, தேவகமா, ஸ்வரஜம்பு

ஔ வ்யாகர்ணம் (இலக்கணம்): ஆதிஸ்வரா, அமரமாலா, வ்ருத்தசங்கயா (Vrttasancaya). இவை தவிர, பழைய ஜாவானிஸ் மொழியில் 'ராமாயண ககவின்' தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நூல் மிகப் பிரபலமானது.

மருத்துவத்துறை, வானசாஸ்திரம் இலக்கியக் கதைகள், சரித்திர நூல்கள் ஆகியவையும் கண்டு பிடிக்கப் பட்டன. 22 செய்யுட்களாகச் சம்ஸ்கிருத மொழியில் கொண்ட 'ராமகவசம்' (Ramakavasa) இன்று வரை பிரபலமானதாக உள்ளது.

கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் சைவச் சமயம் ஜாவாவில் தன் முதல் தோற்றத்தைத் துவக்கியது. தியிங் (Dieng Plateau) என்ற பீடபூமியில் மிகப் பழமையான விநாயகர் சிலை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. போரோபுதூர் (Borobuduar) என்ற இடத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மற்றொரு சிலை நல்ல வேலைப்பாடு கொண்டது.

இன்றும் பாலி தீவிலுள்ள குடிமக்கள் இந்து சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் வர்ண ஆஸ்ரம முறையைப் பின்பற்றுகிறார்கள். உபநயனம், சந்தியா வந்தனம் போன்ற சடங்குகள் இன்றும் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன. பொம்மலாட்டம், நிழற்படம் (Shadow Play) இந்து புராணக்கதைகளின் பின்னணியில் பரதநாட்டியம் ஆகியவை இன்றுவரை பழக்கத்தில் உள்ளன.

போர்னியோ [இந்தோனேஷியா]:

கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே போர்னியோவில் இந்து கலாச்சாரம் ஊடுருவி விட்டது. கோடி (Kotei) என்னுமிடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளில் இந்து சடங்குகள் செய்யப்பட்டதாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. போர்னியோவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிலைகள் விநாயகர் சிலை உட்பட ஒன்று சைவச் சமயத்தைச் சார்ந்ததாக இருக்கும் அல்லது புத்தமதத்தைச் சார்ந்ததாக இருக்கும். வைதிகச் சடங்குகளுக்காக உபயோகப்படுத்தப்படும் யாகஸ்தூபிகளில் (தூண்) சம்ஸ்கிருத மொழியில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கி.பி. 480-ஆம் ஆண்டு மூலவர்மா என்ற அரசருடையது என கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

பர்மா (மியன்மார்):

கி.மு. 272-232-ல் அசோகருடைய ஆட்சியில் புத்த மதம் பர்மாவில் ஊடுருவியுள்ளது. கி.பி. 162-ல் அரகன் என்ற பிரதேசத்தில் முதன்முதலாக இந்து அரசாட்சி அமைக்கப்பட்டது. விக்ரமராஜ அரச பரம்பரை ஆட்சி மற்றும் சுகோதயா அரச பரம்பரை ஆட்சி 8-ஆம் மற்றும் 9-ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

கி.பி. 746-ல் பெகு என்ற பிரதேசத்தில் அரச பீடத்தைப் பிடித்த புண்டரீகா என்ற அரசர் பிராமணர்கள் மேல் மிக அன்பும் மரியாதையும் கொண்டவர். ராமநாகோ (ராமன் நகர்) என்ற நகரத்தை ஸ்தாபித்தவர் இவரே. இதே இடத்தில் தான் தற்போது ரங்கூன் நகரம் உள்ளது.

பெகு நகரத்தின் மக்கள் மான்ஸ் (Mons) என்றும் தலிங்காஸ் (Talaings) என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். எனவே ஆந்திரப் பிரதேசத்திலுள்ள தெலுங்கானா பகுதியிலிருந்து இவர்கள் இங்குக் குடியேறி இருக்கலாம். தலிங்காஸ்களில் பிராமணர்கள் வானசாஸ்திரம் மற்றும் பிற அறிவியல் சாஸ்திரங்களில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்தவர்கள். புத்த மத அரசவையில் மிக முக்கியப் பொறுப்புகளில் இருந்தனர். அரசர்கள் முடிகுடல் அல்லது புதிய கட்டிடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டுதல் போன்ற சிறப்பான காலங்களில், சடங்குகள் செய்யப்படும்போது நாராயணனை வழிபடும் பழக்கத்தை அவர்கள் அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

பகன் என்னுமிடத்தில் விஷ்ணு கோயில் ஒன்று இருப்பதாக நம்பப்படுவதற்கான காரணங்கள் பல உள்ளன. இந்தக் கோயிலில் குலசேகர ஆழ்வார் எழுதிய முகுந்த மாலா ஸ்தோத்திரத்திலிருந்து சில அடிகள் மண் கல்லால் செய்யப்பட்ட கல்வெட்டுகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை சம்ஸ்கிருத ஸ்தோத்திரமாயினும் கிரந்தமொழியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பர்மியர்களுடைய தர்மத்தாஸ் (Dhammathats) என்ற சட்ட நூல்கள் மனுஸ்மிருதியை சார்ந்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

இவை இன்று வரை வாரிசு சம்பந்தப்பட்ட மற்றும் உள்ளூர் சச்சரவுகளுக்குச் சிறந்த சட்ட வழிகாட்டியாக, அதிகாரப்பூர்வ நூலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

கம்போடியா:

நமது புராண இலக்கியங்களில் கம்புஜதேசா என்று அழைக்கப்பட்ட கம்போடியா அரசு, கௌண்டியர் என்பவரால் அமைக்கப்பட்டது. கௌண்டியர் அஸ்வத்தாமனின் சீடராகும். இவர் 'சோமா' என்ற பெயர் கொண்ட நாகா அரசிளங்குமரியை மணந்து கொண்டார். பாவபுரா (Bhavapura) என்ற கலைநகரத்தை நிர்மாணித்தார். இங்குச் சோமா வம்சாவளியின் இந்து அரசர்கள் உருவாகினர்.

தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்த அகஸ்த்திய மகரிஷி தென்கிழக்கு ஆசியப் பகுதிகள் முழுமையிலும் இந்து கலாச்சாரத்தைப் பரப்புவதற்குக் காரணமாயிருந்ததால், கம்போடியாவில் இன்றளவும் அகஸ்தியர் பெரிதும் மதிக்கப்படுகிறார்.

இந்துக் கலாச்சாரமும் பண்பாடும் கம்போடியாவில் பரவியிருந்ததை நிரூபணம் செய்யும் வகையில் குற்றங்கள் தென்படாத சம்ஸ்கிருத மொழியில், பல்வேறு கல்வெட்டுகள் கம்போடியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்குப் பாகவத (வைணவ) சமயம் மற்றும் சைவச் சமயமும் மிகப் பிரபலமானதாக இருக்கிறது. சிவன் மற்றும் கணபதிக்கான கோயில்கள் இன்றளவும் கம்போடியாவில் உள்ளன. இந்துக்களுக்கும், புத்தமதத்தவருக்கும் இடையே சுமுகமான உறவு இருந்தது. கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே வேதங்களைப் படிப்பது, ராமாயணம், மஹாபாரதம் மற்றும் சில புராணங்களை ஓதுவது மிகச் சாதாரண விஷயமாக இருந்தது. ஜயத்ரதயமாலா, நிஸ்வாஸா சம்ஹிதா (Nissvasa - Samhita) போன்ற தந்திரங்கள் பழக்கத்தில் இருந்தன. அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளவரசர்களுக்குச் சம்ஸ்கிருத இலக்கணமான பானினி, சைவச் சித்தாந்தம், தர்மச் சாஸ்திரங்கள் மற்றும் போன்ற துறைகளிலும், லௌகீகச்

சம்பந்தமான உலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அனைத்துத் துறைகளிலும் நன்கு புலமை இருந்தது.

இந்துக் கோயில்களில் மிகப் பிரசித்தி வாய்ந்தது அங்கோர் தாம் (Angkor Thom) என்ற நகரத்தின் அருகிலிருந்த அங்கோர் வட் கோயிலாகும். கி.பி. 1112-1152-ஆம் ஆண்டு 2-ஆம் சூர்யவர்மன் என்ற அரசரால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. (இந்த நகரம் சீம்ரீப் (Siemreap) என்ற டவுனின் அருகில் உள்ளது. கிட்டதட்ட தாய்லாந்து நாட்டின் எல்லையில் உள்ளது. சிதைவு நினைவுச் சின்னம் 19-ஆம் நூற்றாண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது)

அங்கோர் தாம் என்ற இடத்தில் மிகப் பிரம்மாண்டமான பேயன் வாட் (Bayon Vat) என்ற புத்தர் கோயில் கி.பி. 1120-1215-ல் 7-வது ஜெயவர்மனால் கட்டப்பட்டது. மிக உயரமான கோபுரங்களில் நாற்புறமும் போதிசத்வ லோகேஸ்வரரின் முகம் மிகப் பெரிய அளவில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சம்பா [தெற்கு அன்னம், வியட்நாமின் ஒரு பகுதி]:

இந்த நாட்டின் பற்பல சம்ஸ்கிருத கல்வெட்டுகளில் கூறியுள்ளவாறு கம்பதேசம் என்று இந்தப் பகுதி அழைக்கப்படுகிறது. தெற்கு அன்னம் பகுதியில், வியட்நாமின் ஒரு பகுதியாக விளங்குகிறது. கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்து கலாசாரத்தின் தாக்கம் இந்தப் பகுதியில் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். மிகப்புராதனமான இந்தோசாம் (Indo cham) அரசின் மிக முக்கிய மையங்கள், அமராவதி (Quang Nam) விஜயா (Bin-dinh), கௌதாரா (Nhatrang) பாண்டுரங்கா (Phan-Rang) ஆகியவை.

இந்திரபுரா என்று அறியப்பட்ட டாங்- டூங் (Dong-Duong) என்ற இடத்தில் பித்தளையால் ஆன புத்தர் சிலை ஒன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சிலை அமராவதி சிற்பக்கலை பாணியில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது 1.08 மீட்டர் (43 inches) உயரம் உடையது. கி.பி. 350-ஆம் ஆண்டு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளதாக அறியப்படுகிறது.

வோ-கேன்ஹ் (Vo-Canh) என்ற இடத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் புராதன அரசர்கள் கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ மாரா அரச குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி. 530-572-ல் ருத்ரவர்மன் என்ற அரசரால் புதிய அரசாட்சி அமைக்கப்பட்டது. இவர்கள் பிரம்ம-க்ஷத்ரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டில், மற்றொரு அரசர் பத்ரவர்மன் என்பவர், தற்போது மிசன் (Mison) என்று கூறப்படும் பகுதியில், 'பத்ரேஸ்வஸ்வாமின்' என்ற பெயருடைய சிவன் கோயிலை நிர்மாணித்துள்ளார். மிசன் என்னும் இடத்திலுள்ள கோயில் வளாகத்தில் எழுபதிற்கும் மேற்பட்ட சிறிய மற்றும் பெரிய கோயில்களின் சிதைந்து போன நினைவுச் சின்னங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கேம்பா (Campa) அரசர்களின் வம்சாவளியால் அவ்வப்போதுக் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் என்று அறியப்படுகிறது.

கி.பி. 758-773 -ல் ஆண்டைச் சேர்ந்த ப்ரத்விந்திரா, கி.பி. 800-820 -ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த ஹரிவர்மன் ஆகியோர் நல்லாட்சி செய்த அரசர்களுள் பிரபலமானவர்கள்.

நான்கு கைகள் கொண்ட விநாயகர் உருவம் நின்ற கோலத்தில், இதே இடத்தில் சிவலிங்கத்தின் அருகில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்கந்தன் (சுப்ரமணியர் அல்லது குமாரன்) என்ற முருகக் கடவுள் மிகப்பிரசித்தி பெற்ற கடவுள். மக்களுக்கு மட்டுமின்றி ஆட்சியாளர்களுக்கும் முருகக் கடவுள் பிரபலமானவர்.

கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பல இந்து கோயில்கள் இந்த இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் பல இன்னும் நல்ல நிலையில் உள்ளது.

சீனா:

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் இந்து சமய மற்றும் பண்பாட்டின் தாக்கம் இருந்ததைப் போலல்லாது, சீன நாட்டில் இந்து சமய மற்றும் கலாச்சாரத்தின் தாக்கம் புத்தமதம் பரவுவதற்கே உதவியது. இந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்ட

புத்தரின் கிலைகள் கி.மு. 121-ஆம் ஆண்டு ஹன் அரசு பரம்பரை ஆட்சி செய்த காலத்திலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

கி.பி. 67-ல் மிங் (Ming) என்ற அரசர் ஆட்சி செய்த காலத்தில் சீனாவில் புத்த மதம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. லியாங் என்ற அரசு பரம்பரையின் சரித்திர ஏடுகளில் கி.பி. 85 முதல் 167 வரையுள்ள காலகட்டத்தில் இந்தியாவில் இருந்து தூதர்கள் வருகைபற்றிக் குறிப்புகள் உள்ளன.

கி.பி. 64-ஆம் ஆண்டிலிருந்தே மிகச் சிறந்த புத்தத் துறவிகள் சீனத் தேசத்திற்கு வருகை புரிந்துள்ளனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள், காஸ்யபர், மதங்கர், தர்மரத்னா, மஹாபலா, தர்மபாலா ஆகியோர். இவர்கள் லோயாங் (Lo-Yang) என்ற பிரதேசத்தில் குடியேறி, புத்தமத நூல்களை (சுமார் 434) சீன மொழியில் மொழி பெயர்த்தனர்.

மிகச் சிறந்த பண்டிதர்களுள் ஒருவரான குமாரஜீவா, கி.பி. 344-413-ஆம் ஆண்டில் வாழ்ந்தவர். இவர் கி.பி. 401-ஆம் ஆண்டு சங்கன் (Chang-an) என்ற இடத்தையடைந்து கி.பி. 413-ல் இவருடைய உயிர் பிரிவதற்கு முன் பல புத்தமத நூல்களை மொழி பெயர்த்துள்ளார். இவற்றில் மிகப் பிரபலமானவை பிரஞ்ஞாபரமிதா சூத்திரங்கள், சதர்ம புண்டரிகா ஆகியவை.

குறிப்பிடத்தக்க வகையில் நூல்கள் மொழிபெயர்த்த பிற இந்தியப் பண்டிதர்கள் முறையே கி.பி. 499-569 -ல் இருந்த பரமார்த்தா, சுபாக்கர ஸிம்ஹா (கி.பி. 637-735); வஜ்ரபோதி (கி.பி. 671-741), அமோகவஜ்ரா (கி.பி. 705-774) ஆகியோர்.

அவ்வப்பொழுதுப் புத்தமத கொள்கைகளில் உயர் படிப்பினை தொடர, பல சீன யாத்திரிகர்கள் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்தனர் என்பது இந்தியச் சரித்திரத்தில் பதிந்துள்ளது. இவர்களுள் கி.பி. 399-410-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த பாஹியான் (Fahian) கி.பி. 600-664-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த யுவான்சுவாங் (Hsuan Tsang) மற்றும் கி.பி. 635-713 -ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த ஐத்சிங் (I-Tsing) ஆகியோர் மிகப் பிரபலமானவர்கள்.

மேற்கு சீனாவில் உள்ள கோட்டான் (Khotan) என்னுமிடத்தில் மரவேலைப்பாடு செய்யப்பட்ட தகடுகளிலும், சுவர் சித்திரங்களிலும் விநாயகர் உருவம் வரையப்பட்டுள்ளது. இதுவே இந்து கலாச்சாரம் வெகுகாலமாகவே சீனாவில் பரவியுள்ளது என்பதற்கு அத்தாட்சியாய் விளங்குகிறது.

ஈரான் [கிழக்குப்பகுதி]:

ஈரான் என்ற நாடு ஆரம்பக் காலத்தில் பெர்சியா என்றழைக்கப்பட்டது ஜொராஸ்டிய மதம் அல்லது பார்சி மதம் இங்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இந்தப் பார்சி மதம் பூர்வவேத இந்து மதத்துடன் தொடர்புடையது.

சீன யாத்திரிகர்களின் குறிப்புகளின்படி, பெர்சியாவில் ஹீனயான புத்தமதம் பரவலாக இருந்தது. புத்தர் தான் பிச்சையெடுப்பதற்கு உபயோகப்படுத்திய பாத்திரம் அரசரின் பாத்திரக் கிடங்கில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. (இதற்கான குறிப்பு Dr. S. ஸ்ரீகாந்த சாஸ்திரி, பாரதிய சம்ஸ்கிருதி, கன்னடம், மைசூர், ப்ரசாரங்கா, மைசூர் பல்கலைக் கழகம், 1975, பக் 377)

கி.பி. 973-1039 -ஆம் காலத்தைச் சேர்ந்த அல்பெருனி (Al-Beruni) என்பவர் பழமைக் காலங்களில் கோராஸான், பெர்சியா, ஈராக், மோஸல், சிரியா (சில பாகங்கள்) போன்ற நாடுகளில் முற்றிலும் புத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் குடியேறினர் என்று கூறியுள்ளார்.

கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் பெர்சியா நாட்டின் அரசர், குஸ்ரூ (Khusru) மற்றும் தென்னிந்திய அரசர் இரண்டாம் புலிகேசிக்கும் இடையில் தூதுவர்கள் பரிமாற்றம் மேற்கொள்வதுண்டு. ஈரானின், அரசரான 'ஷா' சிம்மாசனத் திலிருந்து தூக்கியெறியப்பட்டு நாட்டை விட்டு வெளியேறும் சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். இவர் பஃலவாஸ் (Pahlavas) என்ற அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். பஃலவாஸ் என்னும் அரச பரம்பரை வேத நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு க்ஷத்ரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். (குறிப்பு: வால்மிகி ராமாயணம்,

பாலகாண்டம் 54.18), இவரது அரசப்பட்டமான 'ஆர்யமிஹிர்' (ஆர்ய வம்சத்தைச் சேர்ந்த சூரியன்) என்ற சொல் சம்ஸ்கிருத சொல்லாகும்.

ஈரானில் முஸ்லீம்கள் அரசாட்சிற்கு வருமுன், ஜொராஸ்டிரியர்களின் வேத நூலான ஜென் அவெஸ்தா (Zend Avesta) என்று நூலில் சொர்க்கத்திலிருந்து கங்கை நதி இறங்கி வந்ததாகக் கூறப்படும் கதை மிகப் பிரஸித்தமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. யாழிதிஸ் (Yezdis) என்ற மலை வாழ் மக்கள் ஜொராஸ்டிரிய மதத்தைத் தழுவினவர்கள். கர்டிஷ் (Kurdish), டர்கிஷ் (Turkish) மற்றும் அரேபிய மலை ஜாதியினர் இந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்தியாவிலிருந்த 4 வர்ணத்தார் போல இந்தப் பிரிவிலும் நான்கு ஜாதிகள் இருந்தன. இந்தப் பிரிவினர் ஒரு தாரத்துப் பழக்கத்தை ஒருவனுக்கு ஒருத்தி (Mongamy) நடைமுறையில் கடைபிடித்தவர்கள். ஆன்மா பல பிறவிகளைக் கடந்து செல்லுதல் போன்றவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். தீ (அக்னி) யைப் பயபக்தியுடன் பூஜை செய்தவர்கள். (குறிப்பு: தினசரி நாளிதழ், Times of India, Dec 9, 1982, P.N. Oak, World Vedic Heritage, New Delhi, Institute of Rewriting Indian History 1984 pg. 597)

ஜப்பான்:

சீனா மற்றும் கொரியாவின் வழியாகப் புத்தமதம் ஜப்பான் நாட்டில் பரவியது. ஜப்பான் நாட்டின் தாய் மதமான ஷிண்டோயிஸம் இருந்த இடத்தில், புத்தமதம் நாளடைவில் பரவலாயிற்று.

ஜென் அல்லது ஜென் புத்த மதம் என்ற சொல் ஜப்பானில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. சம்ஸ்கிருத சொல்லான 'தியானம்' என்ற சொல்லிலிருந்து மருவியது. புத்தமதக் கொள்கைகளும், தாய் மதத்தின் ஆன்மீகக் கொள்கையும் கலந்த இந்த மதம் 'சூன்யம்' அல்லது வெற்றிடம் மையமாக வைத்துத் தியானம் செய்யும் முறையைப் பயிற்றுவிக்கிறது. அத்வைத வேதாந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ள நிர்குண பிரம்மன்

என்ற பதத்தை நினைவூட்டும் வகையில் இந்தத் தியானப் பயிற்சி அமைந்துள்ளது.

ஜப்பானில் தென் ஹொன் ஷு (South Honsshu) என்ற பிரதேசத்தில் நரா (Nara) என்ற இடத்திற்கு அருகில் ஹார்யயுஜி (Horyuji) என்ற வளாகத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் புத்தர் கோயில் மிகவும் பழமை வாய்ந்தது. இந்தக் கோயிலில் அஜந்தா குகைச் சித்திரங்களைப் போல் சுவர் முழுவதும் சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருக்கும்.

சந்திரனில் முயல் வாழ்கிறது, முதலைக் கதைகள், குரங்கும் கல்லீரலும் போன்ற கதைகளில் ஜப்பானியர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர், நிஷ்யசிநங்களுடைய கதையான மோனோசிரஸ் இசை நாடகமாக்கப்பட்டது, பண்டைக் கால இந்தியாவுடன் ஜப்பான் நல்ல நட்பு கொண்டிருந்தது என்பதற்கு அத்தாட்சியாக உள்ளது.

கி.பி. 747 முதல் 1252 வரையிலான காலகட்டத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட மிகப் பிரம்மாண்டமான புத்தர் சிலைகள், ஜப்பானில் புத்தமதம் பரவியிருந்ததற்கும், பிரபலமானதாக இருந்ததற்கும் ஆதாரமாக விளங்குகிறது.

கொரியா:

கொரியாவுடன் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டு முதலே இந்தியா தொடர்பு கொண்டிருந்தது. கி.பி. 372-ஆம் வருடம், சூசூரிம்வங் (Sosoorimhang) என்ற மன்னர் ஆட்சி காலத்தில் சூண்டு (Soondo) என்ற பெயர் கொண்ட புத்தப் பிசுனாவால் சினத் தேசத்திலிருந்து புத்தமதம் கொரியாவிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

அஹ்டோ 'Ahdo' என்ற கொரிய பெயர் கொண்ட முதல் இந்திய ஆசிரியர் கி.பி. 374-ஆம் ஆண்டு கொரியாவில் காலடி வைத்தார். கி.பி. 375-ஆம் ஆண்டு ப்யோங்யாங் (Pyongyang) என்ற இடத்தில் 2 கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. பத்து வருடங்கள் கழித்து மல்லாநந்தா (Mallananda) என்ற இரண்டாவது இந்திய ஆசிரியரும், கொரியாவிற்கு வருகை புரிந்தார். கி.பி. 417-ஆம் ஆண்டு முக்கோஜா (Mookhoja) என்ற

பெயர் கொண்ட மூன்றாவது இந்திய ஆசிரியர் கொரியாவிற்கு வருகை புரிந்தார்.

நாளடைவில் பலப்பல பிரிவுகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. அரசரும் குடிமக்களும் சேர்ந்து பல கோயில்களையும் புத்த விஹாரங்களையும் எழுப்பினர். இதில் புத்தர் மற்றும் பிற கடவுள்களின் சிலைகளும், சித்திரங்களும் இடம் பெற்றன.

வழிபாட்டிற்குத் தேவையான பாத்திரங்கள், பூஜை சாமான்கள் மற்றும் கலைகளை விருத்தி செய்யும் பொருட்டு கலைப் பொருட்கள் தயாரிக்கப்பட்டது. இவை இந்தக் கலைகள் வளருவதற்கு அடித்தளமாக இருந்தன. நாளடைவில் கொரியா நாட்டுப் பண்டிதர்கள் புத்த மதத்தை மட்டுமல்லாது கலைகள், கலைப் பொருட்கள் மற்றும் இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றை அறிமுகப்படுத்தினர். கைமி (Kymik) என்ற கொரியாவின் புரோகிதர் இந்தியாவிற்கு முதன் முதலாக வந்தவர். வினயா என்ற பள்ளியிலிருந்து பலவிதப் புத்தமத சாஸ்திர நூல்களை இந்தியாவிற்குக் கொண்டு வந்தவர். அவருக்குப் பின்னர் ஆறு புரோகிதர்கள் இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்தனர். பாய்க்ஜி (Paikje) என்ற இடத்தைச் சார்ந்த க்வான்ரிங் (Kwanrenk) என்ற அறிஞர் ஜப்பானுக்குச் சென்று பிரபலமான ஹர்யுஞ்சி (Horyunji) கோயில்களை நிர்மாணித்தார். சில்லா (Silla) என்ற இடத்தைச் சார்ந்த உன்செ (Wunchenk), கி.பி. 613-696-ஆம் ஆண்டைச் சேர்த்தவர். மிகச் சிறந்த சம்ஸ் கிருத பண்டிதர். இவர் மிகச் சிறப்பான புத்தமதப் பள்ளியை ஸ்தாபிதம் செய்தார். இவர் கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் 'தியானா' (Zen) என்ற மதமுறையை கொரியா நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தினர்.

இந்தியாவில் உள்ளதைப்போன்ற குகைக் கோயில்கள், ஸ்தூபிகள் கட்டப்பட்டிருப்பதும், புல்லாங்குழல் மற்றும் மோஹாத (Mohtahk) போன்ற இசைக்கருவிகள் பழக்கத்தில் இருந்ததும், கோயில் மணிகளும் கொரிய நாட்டின் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையில் இந்தியாவின் தாக்கம் இருந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

கி.பி. 936 முதல் 1391 வரையிலான கொரியா அரச வம்சத்தினர் கோயில்கள், ஸ்தூபிகள் மற்றும் புத்த விஹாரங்கள் ஆகியவற்றைப் புதுப்பித்துக் கட்டினர். இந்த அரசர்களின் மிகப்பெரிய சாதனை, நீதிமன்றங்களில் சிறந்த வல்லுநர்கள் உதவியோடு கி.பி. 1070 -ல் 'மஹா தர்ம கோசா' என்ற புத்தமத சொல் களஞ்சியத்தை உருவாக்கியதுதான். மங்கோல் மன்னர்கள் படையெடுப்பின்போது இவை அழிக்கப்பட்டபிறகும் கி.பி. 1236-இல் மீண்டும் ஒரு புதிய பதிப்பை உருவாக்கினார்கள். கி.பி. 1443-ல் சம்ஸ்கிருத எழுத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சஹங்குவல் (Hanguel) என்ற கொரியாநாட்டு மொழியை உருவாக்கினார்கள்.

கொரியா நாட்டின் கலாச்சாரம், கலை, கட்டிடக்கலை, இலக்கியம், இசை, நாட்டியம் அனைத்திலும் இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் தாக்கத்தைப் பல அம்சங்களிலும் காணலாம்.

லாவோ:

தென்கிழக்கு ஆசியாவில் இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் தாக்கம் பெற்றுள்ள நாடுகளில் ஒன்று லாவா (Lava) என்று அழைக்கப்பட்ட நாடு, தற்போது லாவோ என்றழைக்கப்படுகிறது. தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி சாட்சியங்கள் மற்றும் சீனமக்களின் ஆராய்ச்சி நூல்களிலுள்ள குறிப்புகள் படி, இந்துக்கள் இந்தியாவிலிருந்து குடியேறி தங்கள் அரசாட்சிகளைப் பர்மா நாட்டில் மட்டும் அமைக்கவில்லை, பர்மா அல்லது மியன்மாரிலுள்ள சிந்த்வின் நதியின் (Chindwin) மேல் பள்ளத்தாக்கிலும், இரவாடி மற்றும் சல்வீன் நதிக்கரைகளிலும், தென் கிழக்கு ஆசியப்பகுதியில் மேகாங் மற்றும் ரெட்ரிவர் (Red River) என்ற நதியின் பகுதிகளிலும் அரசாட்சிகளை அமைத்தனர். லாவோ நாட்டிலும் இந்து அரசாட்சி இருந்தது என்பதற்குச் சாட்சியங்கள் உள்ளன. இவர்களில் மிகப் பழமைவாய்ந்த சரித்திரப் புகழ் பெற்ற மன்னர்கள் ச்ருதவர்மன் மற்றும் அவருடைய மகன் ஸரேஷ்டவர்மன் ஆகியோராவர். அவர்கள் காலம் சரியாகத் தெரியவில்லை. கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு

முன்பு இருக்கலாம். லாவோ நகரத்தில் பாஸாக் (Bassac) என்ற இடத்திற்கு அருகில் உள்ளன வத்பு ஹில் (Vatphu Hill) சுற்றி அரசின் தலை நகரமான ஸ்ரேஷ்டபரா அமைக்கப் பட்டிருந்தது.

கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே பண்டைக்கால இந்து கலாச்சாரத்தின் தாக்கம் இங்கு இருந்தது எனலாம். பாஸாக் (Bassac) என்னுமிடத்தின் அருகிலுள்ள வத்பு ஹில் (Vatphu Hill) அந்தக் காலகட்டத்தில் லிங்கபர்வதா என்றழைக்கப் பட்டது. அங்குப் பத்ரேஸ்வர சிவனுடைய கோயில் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

லாவோ நாட்டின் இந்தியக்கலாச்சாரத்தின்படி தலையில் சுருளாக முடிவைப்பது நாஸாகிரத்ருஷ்டி அதாவது மூக்கின் நுனியில் பார்வையிருப்பது போல் வைப்பது போன்ற இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் அம்சங்களுடன் புத்தர் சிலைகள் வடிக்கப்பட்டிருந்தன.

லாவோ நாட்டின் சிற்பக்கலை மற்றும் கட்டிடக் கலையிலும் இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் தாக்கம் இருந்தது. இதற்கு ஆதாரமாக வட்பாரு (Vat Pa Ruok) மற்றும் வட்பான் டன் (Vat Ban Tan) என்ற கோயில்களைக் கூறலாம். இந்தக் கோயில்களில் குப்தர் மற்றும் சாளுக்கியர்களின் கலையம்சத்தைக் காணலாம். பான் பிங் தாய் (Ban Peng Thai) என்ற புத்த விஹாரத்தில் இடைக்காலக் கேரள மாநிலத்தில் இருந்ததைப் போன்ற கலையம்சங்களைக் காணலாம். மிகப் பெரிய கட்டிடங்களின் ஜன்னல் கதவுகளின் சட்டங்களில் வடித்தில் இந்தியக்கலையின் தாக்கத்தைக் காணலாம். கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வாட் பிரா (Vat Pra) கோயிலின் கோபுர உச்சியில் தாமரைப் பூவில் நின்ற கோலத்தில் லக்ஷ்மி தேவியின் சிலை வடிக்கப்பட்டுள்ளது.

16-ஆம் நூற்றாண்டு வரை பாலி மொழி வழக்கத்தில் இருந்தது. இன்றைய காலக் கட்டத்திலும் லாவோ நகரில் இந்தியக் குருகுலக் கல்விமுறை பழக்கத்தில் இருக்கிறது.

மலாயா [மலேசியா]:

இந்திய மலேசியாவின் தொடர்பு நாம் நினைப்பது போலன்றி நெடுங்காலமாகவே உள்ளது. மலாய் தீபகற்பத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கண்ணாடி மணிகள், இந்தியாவின் கர்நாடக மாநிலத்தில் தாராவாட் என்ற பிரதேசத்தில் ஹல்லூர் என்ற பகுதியில் உள்ள கண்ணாடி மணிகள் போன்று இருப்பதால் இந்த இரண்டு நாடுகளுக்குமிடையேயான உறவு கி.மு. 1000-ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்திலிருந்தே இருக்குமென நம்பப்படுகிறது.

வால்மீகி ராமாயணம் நித்தேசா என்ற பாலி மொழியில் சாஸ்திரிய முறைப்படி எழுதப்பட்ட நூல் ஜாதகாஸ், மிலின்டபன்ஹா, தமிழில் உள்ள சிலப்பதிகாரம், காளிதாசருடைய ரகுவம்சம் மற்றும் பண்டைய இந்திய இலக்கியங்கள் பலவற்றில் மலாயா (மலேசியா) உள்படத் தென்கிழக்கு ஆகிய நாடுகளுடன் இந்தியாவிற்கிருந்த தொடர்பு பற்றிக் குறிப்புகள் உள்ளன. 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 13-ஆம் நூற்றாண்டுவரை கடலாதிக்கம் செலுத்திய நாடான இந்தோனேசியாவில் உள்ள ஸ்ரீ விஜயா என்ற இந்து அரசரின் காலத்தில், கி.பி. 775-ஆம் ஆண்டிலேயே தன்ஜங் ராமபூடன் (Tanjong Rambutah) என்ற பிரதேசத்தில், சுரங்கப் பகுதிகளான பெர மற்றும் கின்டா பள்ளத்தாக்கில், ஹீனயான புத்த வகையைச் சேர்ந்த பற்பல வெண்கலத்தாலான புத்தர் சிலைகள் தோண்டியெடுக்கப்பட்டன. மலாயா பிரதேசத்தில் கேதா (Kedah) மற்றும் வெல்லெஸ்லி (Wellesly) பகுதியில் தாந்திரிகச் சைவச் சமயம் சம்பந்தப்பட்டவை இருந்ததற்கான உறுதியான சாட்சியங்கள் கிடைத்துள்ளன. சூலம் ஏந்திய பெண் சிலைகளும் அகழ்வாராய்ச்சியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த விநாயகர், சிவலிங்கம், துர்காதேவி ஆகியோரின் சிலைகளும் கருங்கல்லால் ஆன நந்தியின் தலை உருவமும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மலாயாவிலுள்ள கேதாவில் பண்டைக்காலத் தமிழ் எழுத்து

வடிவத்தைக் கொண்ட எழுத்துக்களில் புத்தமத நூல்களின் பகுதிகள் பலகைகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மலாயாவில் உடைவாள், பிச்சுவா போன்ற ஆயுதங்களில் வீரத்தைக் காட்டுவதற்காக ஹனுமான் மற்றும் கருடனின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. மிகப்பெரிய தண்ணீர் பாட்டில்கள் வைக்கும் தாங்கிகள், பீடம் இவற்றில் ராமாயணத்திலிருந்து வரும் கதாபாத்திரங்களின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. மலாயா வீடுகளில் இந்தியாவின் பிரபலமானதாக இருந்த வெண்கலம் மற்றும் பித்தளை சமையல் பாத்திரங்களும் உபயோகத்திலிருந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

மலாயா அரங்குகளில், இந்தியாவின் மிக முக்கியக் காப்பியங்களான ராமாயணம், மஹாபாரதம் ஆகியவற்றிலிருந்து கலை நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டன. பண்டைக்கால மலேசியா நாட்டின் மொழி பிரம்மி மொழியாகும்.

மலாயா மொழியில் இந்திய மொழியின் அடிப்படையான சில சொற்களும் கலந்திருந்தன. ஸ்வர்கம் (விண்ணுலகம் புதி (அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல், புத்தி), ரஸா (சுவை, உணர்ச்சி), குணா (குணம்), தேன்டா (தண்டா, தண்டனை), சாக்ஷி (சாட்சி), லக்ஸா (பத்தாயிரம்), மென்டேரி (மந்திரி), திபாதி (அதிபதி, அரசர்) போன்றவை உதாரணங்களாகும்.

மங்கோலியா:

கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திபெத்திய துறவி ஹபாக்ஸ் பா (Hphags-Pa) என்பவரால் திபெத் வழியாக மங்கோலியாவில் புத்த மதம் பரவியது. இவர் குப்லை கான் (Kublai Khan) என்ற அரசரையும் கூடப் புத்தமதத்திற்கு மாற்றினார். (குறிப்பு:- M.K. Davalikar, Ganesa beyond the Indian Border, p6, Quoted from India's Contribution to World Thought and Culture Madras, Vivekananda Rock Memorial Committee 1970)

மஹாகால சிவன், நிருத்தக் கணபதி ஆகிய இறைவனின் சிலைகளும் மங்கோலியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

மெக்ஸிகோ:

இந்தியாவிலிருந்து அமெரிக்காவிற்கு அலஸ்கா முதல் அண்டாஸ் வரை, இந்துக்களும், புத்த மதத்தவரும் குடியேறி தங்கள் குடியேற்றங்களை ஸ்தாபிதம் செய்து தங்கள் மதம், கலாச்சாரம் ஆகியவற்றைப் பரப்பினார்கள் என்பது இப்பொழுது உறுதியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும். கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு முன்னரே இவை நிகழ்ந்துள்ளன. இந்த உண்மையை நிரூபிக்கும் வகையில் 1962-ல் மெக்ஸிகோ நகரத்தில் அமெரிக்கக் காங்கிரஸ் கூட்டம் நடைபெற்றபோது கற்றுணர்ந்த வல்லுநர்களால் அறிக்கை தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது.

அமெரிக்காவில் சிறப்பாக மெக்ஸிகோ மற்றும் பெரு நகரங்களில் இந்து மதம் மற்றும் கலாச்சாரம் பரவி வேரூன்றியது என்பதற்குப் பற்பல ஆதாரங்கள் இருந்தாலும், அவற்றில் சில கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

1. அஜ்டெக் (Aztec) காலண்டர் பண்டைக் காலத்தில் இருந்த குடிமக்களால் உபயோகப்பட்டது. இது இந்து சமுதாயத்தின் நான்கு யுகமுறைகளைப் பின்பற்றியது.
2. இன்கா (Inca) என்ற அரசர்கள் ஆட்சி செய்த காலத்தில் அவர்களது ராஜ்யம் 1.5 லட்சம் சதுரக் கி.மீ. விஸ்தீர்ணமும், 20 கோடி ஜனத்தொகையையும் கொண்டிருந்தது. இந்தக் காலக் கட்டத்தில் மக்கள் வர்ணாஸ்ரமமுறைகளைப் பின்பற்றினார்கள்.
3. கி.பி. 1844-ஆம் ஆண்டு உள்நாட்டு மக்கள் ஆடிய விழாக்கால நடனங்கள், இந்திய நாட்டின் நடனங்களை ஒத்திருந்தது.
4. இறந்தவர் உடலை எரியூட்டும் பழக்கமும் இந்துக்களைப் போல் இருந்தது.
5. மெக்ஸிகோ நகரத்தில் இருந்த கோயில்கள், உதாரணமாக டாஜின் என்ற இடத்திலிருந்த கோயில், இந்துக் கோயில்களைப் போலவே இருந்தது. நாளடைவில் சிதைந்து போயிருந்த கோயில்கள் இதற்குச் சாட்சியாக நிற்கின்றன.

6. மெக்ஸிகோ நகரத்திலுள்ள தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிச் சின்னங்கள் இந்துக் கோயில்களையும், புத்த ஸ்தூபிகளையும் ஒத்திருந்தன.
7. இந்துக் கடவுள்களான சிவன், விநாயகர், இந்திரன், வாமனர், நரசிம்மர், வானர வீரர்கள், ஆதிசேஷன் ஆகியோரின் உருவங்கள், பரம்பரைக் கோயில் உருவங்களான தாமரை, சிங்கம் போன்ற உருவங்கள், புத்தர் உருவங்கள், சக்கரம் ஆகியவை பல இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இந்தக் கடவுள்களை வழிபாடு செய்யும் முறையும் இருந்துள்ளது.
8. குருகுலக் கல்விமுறை பழக்கத்தில் இருந்தது.
9. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி எனும் பழக்கம் மற்றும் பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்படும் திருமணம் ஆகியவை சாதாரணமாக நிலவி வந்தன. திருமணத்திற்கு முன் ஜோசியரை அழைத்துப் பொருத்தம் பார்ப்பதும் வழக்கத்தில் இருந்தது. திருமணச் சடங்குகள் இந்துவின் வழக்கத்தைப் போலவே இருந்தன. திருமணத்தின் போது அருந்ததி நட்சத்திரத்தைத் தரிசிப்பது கட்டாயமாகப் பின்பற்றப்பட்டது.
10. தேவதாசி முறையும் வழக்கத்தில் இருந்தது. கோவிலிலுள்ள இறைவனுக்கு வாழ்வை அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பெண்களால் புனிதமான விளக்குகள் ஏற்றி, பாதுகாக்கும் முறையும் பின்பற்றப்பட்டது. அவ்வாறு ஏற்றப்பட்ட விளக்குகள் அணைக்கப்படுவதில்லை.
11. இறந்தபின் ஆன்மா வேறு ஜன்மம் எடுப்பது போன்றவற்றில் நம்பிக்கையிருந்தது.
12. அரசர்களுடைய மனைவிகள் உடன்கட்டையேறுதல் (சதி) பின்பற்றப்பட்டது.
13. அரசர்களின் முடிசூட்டும் விழா மிகப் பெரிய அளவில் சடங்குகளுடன் கொண்டாடப்பட்டது. இவை பண்டைக்கால இந்துக்கள் பின்பற்றிய முறைபோலவே இருக்கும்.
14. ராமர் ராவணனை ஜெயித்ததைக் கொண்டாடும் வகையில் தசரா விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன.

15. வழக்கிலிருந்த பிற இந்து கலாச்சாரங்கள்: கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கை, ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள், மூலிகை சிகிச்சைமுறை, அங்காடி முறை, சமூக மற்றும் மதச் சடங்குகளில் கூட்டுறவுடன் செயல்படுவது, சூரியனை வழிபடுதல் போன்றவை.

நேபாள்:

இந்து அரசாட்சி முறை நேபாளில் இன்று வரை உள்ளது. கலாச்சாரத்தால் 2500 வருடங்களுக்கு மேலாக, இந்தோ - கங்கா பிரதேசங்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. புத்தர் பிறந்த இடமான லும்பினி நேபாளில் உள்ளது.

கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டுவரை கிராதாஸ் என்ற அரசர் நேபாளத்தை ஆண்டு வந்தார் (Kiratas). கி.பி. 500 முதல் 700 வரை லிச்சாவி என்பவர்கள் ஆண்டுவந்தனர். (Licchavis). பிறகு மல்லவி (Mallavi) இனத்தினர் ஆட்சி பீடம் ஏறினர். இவர்கள் அனைவரும் இந்து அரசர்கள்.

நேபாளிலுள்ள கோயில்களும் ஸ்தூபிகளும் இந்தியா மற்றும் திபெத்திலிருக்கும் கோயில்களால் ஊக்கம் பெற்று நிர்மாணிக்கப்பட்டவை. காட்மாண்டுவின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள பாக்க்தி நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள பசுபதிநாத் கோயில் இந்துக்களுக்கு இன்றும் பிரசித்தி பெற்ற யாத்ரிக ஸ்தலமாக, புண்யஸ்தலமாக உள்ளது. இதைச் சுற்றிப் பற்பல கோயில்கள் உள்ளன. படானாவிலுள்ள ராதாகிருஷ்ணர் கோயில் மிகச்சிறந்த தோற்றத்தைக் கொண்டது. கி.பி. 800-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த 'ஜிம்பி தண்டு' என்ற இடத்திலிருந்து விநாயகர் கோயில் மிகவும் புகழ் வாய்ந்தது. கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முன்னர் விருபாக்ஷ சிவன் சிலை ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 'பக்தபுரா' என்னுமிடத்திலுள்ள 12 கைகள் கொண்ட அழகான மரத்திலான சிலை நேபாளச் சிற்பக்கலையின் சிறப்பம்சமாக உள்ளது.

கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 12-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான கல்வெட்டுகள் பயனுள்ளவையாக உள்ளன.

அதில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள சொல்வடிவம் கி.பி. 4 முதல் 6-ஆம் ஆண்டு வரையிலான குப்தர் காலத்துச் சொல்வடிவம், எழுத்துகள் போன்று ஒத்து உள்ளது. அதைப்போலவே லிச்சாவி அரசர்களால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் உருவம் மற்றும் வேலைப்பாட்டில் குப்த அரசர்கள் காலத்தில் இருந்ததைப் போலவே இருந்தது.

தேவநகரி சொல் வடிவத்தில் எழுதப்படும் நேபாள மொழி உருமாற்றம் பெற்ற சம்ஸ்கிருத சொற்களைக் கொண்டது. இந்த மொழி ஹிந்தி, குஜராத்தி மற்றும் சிந்தி மொழிபோலவே உள்ளது.

பெரு:

மெக்ஸிகோ வட அமெரிக்காவில் உள்ளதுபோல் பெரு நகரம் தென் அமெரிக்காவில் உள்ளது. மிகப் பண்டைய காலத்திலிருந்தே இங்கு இந்து கலாச்சாரத்தின் தாக்கம் பெருமளவில் இருந்தது. பெரு நகரத்திலுள்ள இன்காஸ் (Incas) என்பவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து கடல் மூலமும், தரைவழி மூலமும் வெளியேறிக் குடியேறிய இந்துக்களே.

குஷ்க (Kushko) என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த சூரியத் தேவனின் கோயில் கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டு, கட்டிடக்கலையின் உன்னதமாக விளங்கியது. இது பின்னர் கிறிஸ்துவ கோயிலாக மாற்றப்பட்டது. ஸ்பெயின் நாட்டினர் இந்த நகரத்தின் மீது படையெடுத்தபோது இந்தக் கோயிலில் இருந்த அனைத்துச் சொத்துகளையும் சூறையாடினர்.

இன்காஸ் என்றழைக்கப்பட்டவர்கள் சூர்ய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நான்கு யுகங்கள் பற்றி அறிந்து அதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். இவர்களுடைய வான சாஸ்திரம் இந்துக்களின் வான சாஸ்திரத்தை ஒத்திருந்தது. இவர்களுடைய பஞ்சாங்கத்தின் பெயர் பஞ்சக்டா உன்னான்சே (Panchacta Unannchae), அது பஞ்சாங்கம் என்ற சொல்லிலிருந்து வந்தது.

இன்காஸ் மக்கள் கோயில், சாலைகள், ஓய்வு இல்லங்கள் மற்றும் பொதுக்கட்டிடங்கள் கட்டுவதில் வல்லு நராக இருந்தனர். இவர்களுடைய போக்குவரத்து முறை மிக

நன்றாக இருந்தது. ஆடை தயாரிக்கும் தொழில்முறை இவர்கள் காலத்தில் ஈடில்லாததாக இருந்தது.

இறைவன் உருவங்களான, சூரியன், ஆதிகூர்மா, அனந்தநாகம், மாயா மற்றும் இந்துப் புராணங்களின் மீது நம்பிக்கை பெருவில் இன்று கூடக் காணலாம். சிறுவர்கள் தக்க பருவம் அடையும்போது ஹவுராசு (Hauracu) என்ற புனிதமான சடங்கு ஒன்றைச் செய்கிறார்கள். இந்தச் சடங்கு இந்து சமுதாயத்தில் செய்யப்படும் உபநயனம் போன்ற சடங்காகும். க்யூசுவா (Quichua) (Kesava?) என்ற இவர்களுடைய மொழியில் சம்ஸ்கிருத சொல்லுக்கு ஈடான நூற்றுக் கணக்கான சொற்கள் கலந்துள்ளது. இன்கா அரசர்களின் வழிபாட்டு ஸ்தோத்திரங்கள் பெருமளவில் வேதங்களின் துதிகள் போலவே உள்ளது. யாகங்கள் செய்யப்படும் போது இவை ஒதப்படுகின்றன.

பிலிப்பைன்ஸ்:

கி.மு. 200 முதல் கி.பி. 300 ஆண்டு காலங்களில் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டுக்குள் மலாயா, இந்தோனேஷியாவின் தீவுக் கூட்டங்கள் மற்றும் போர்னியோ வழியாக இந்தியக் கலாச்சாரம் நுழைந்திருக்க வேண்டும்.

பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டின் மொழி சம்ஸ்கிருத மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்பதை, கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீ விஜயா அரச பரம்பரையினர் ஆட்சியில் இருந்தபொழுது ஒரு கல்வெட்டில் காணப்படும் சம்ஸ்கிருதம் கலந்த மலாய் மொழி உறுதிபடுத்துகிறது.

தொல்பொருளாராய்ச்சி சாட்சியங்களும் இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் ஆதிக்கத்தை உறுதி செய்கிறது. சதர்ன் லூசன் (Southern Luzon) என்னுமிடத்தில் களிமண்ணால் ஆன பதக்கம் போன்ற உருவில் அமைந்துள்ள அவலோகிதேஸ்வர-பத்மபாணி (Avalokiteavara-Padmapani), சிபு (Cebu) என்னும் இடத்திலுள்ள லோகேஸ்வரர் வெண்கலச்சிலை, ப்ரூக்ஸ் பாயின்ட் (Brooks Point) என்னுமிடத்திலுள்ள தங்கத்தாலான கருடன் பதக்கம் ஆகியவையனைத்தும் இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் தாக்கத்தை உறுதிபடுத்துவதாய் உள்ளன. இவையனைத்தும் 12

முதல் 14 நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை. சைவக் கடவுள்களின் சிலைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டின் 'சம்' (Cham) என்னும் எழுத்துக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என்றும், அவை பல்லவர்கள் காலத்தில் இருந்த எழுத்துக்களை ஒத்திருப்பதாகவும் மொழிவல்லுநர்கள் தெரிவித்துள்ளனர்.

தென்பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டிலுள்ள மோரோஸ் (Moros) என்றழைக்கப்படும் மக்கள் இந்து வம்சாவளியினர். அவர்களுடைய பெண் வர்க்கத்தின் சிகையலங்காரம் கேரள மாநிலத்தின் சிகையலங்காரத்தை ஒத்துள்ளது. உபயோகத்திலிருக்கும் தங்க நகைகளும், சந்தேகத்துக்கிடமின்றி இந்தியாவின் பாணியை ஒத்து இருக்கிறது.

ஸோவியத் ரஷ்யா:

எஸ்.கே. மல்கன் என்பவர், 27/11/1983-ல் இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸில் எழுதியுள்ள கட்டுரையில் ஸோவியத் ரஷ்யாவில் திகைக்கவைக்கும் அளவிற்கு இந்து மற்றும் புத்தமதத்தின் சிதைந்து போன நினைவுச் சின்னங்கள் இருப்பது கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளதாக எழுதியுள்ளார்.

ஸோவியத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் டெர்மெஸ் (Termez) என்னுமிடத்திலுள்ள காரா திபே (Kara-Tepe) என்னும் மலையினுள், புத்தமதத்தின் பிரம்மாண்டமான குகைக் கோயில் புத்தவிஹாரம் ஒன்றின் சிதைவுகள் இருப்பதாகக் கூறியுள்ளன. இந்த இடம் தற்போது உஸ்பேகிஸ்தானில் உள்ளது.

கி.பி. 728-ஆம் ஆண்டு, ஹூய்ட்ஸோ (Huoi-Tsao), என்ற யாத்திரிகர், டெர்மெஸ் (Termez) என்ற இடத்திற்கு விஜயம் செய்தார். அவர் கூற்றுப்படி அரசருக்கும் நாட்டின் பிரபுக்களுக்கும் ஹூடுலு (Huo To Lo) or (Huttal) புத்தமதத்தில் நம்பிக்கை இருந்தது. அங்குப் அங்கு பல புத்த விஹாரங்கள் இருந்தன. கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் சாமர்கண்ட் (உஸ்பேகிஸ்தான்) என்னுமிடத்தில் புத்தக் கோயில்கள்

புதுப்பிக்கப்பட்டதாக, பண்டைக்கால எழுத்துப்பிரதி ஒன்றில் காணப்பட்டதாக அறியப்படுகின்றது.

புதைபொருள் ஆராய்ச்சியில் குகைக் கோயில்கள் மட்டுமல்லாது பூஜையறை, கோயில்கள், ஸ்தூபிகள் மற்றும் சிறுசிறு அறைகள் போன்றவை இருந்ததும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டன. குகைக் கோயில்களில் புராணங்களிலிருக்கும் காட்சிகளின் அடிப்படையில் பற்பல தெய்வங்களின் உருவங்கள் தனிச் சிறப்புடன் வரையப்பட்டிருந்தன.

இந்தக் கண்டுபிடிப்புகளில் மிக முக்கியமானவையாகக் கருதப்பட்டது பிரம்மி மற்றும் கரோஸ்தி மொழிகள் உட்படப் பற்பல மொழிகளில் இருந்த கல்வெட்டுகளாகும். சுண்ணாம்பு பூச்சின் மீது வரையப்பட்ட புத்தர் மற்றும் இதர கடவுள்களின் உருவங்கள், ஸ்ம்ஸ்கிருத கையெழுத்துப் பிரதிகள், சில்க் துணிகள், பட்டாடைகள், பேப்பர் ஆகியவை இந்த இடங்களிலிருந்து தோண்டியெடுக்கப்பட்ட பொருள்களாகும். காஸ்பியன் கடலுக்கு அருகில் பாகு (Baku) என்ற இடத்தில் வேதகாலத்து யாகக் குண்டம் கொண்ட கோயில் (Vedic Fire Temple) ஒன்றும் இருந்ததாக அறியப்படுகிறது. ரஷ்யாவில் டாஜிகிஸ்தான் என்னும் பகுதியில் (Tajikistan) வேதகாலத்துத் தேர் போன்றும் பிற இதர பொருட்களும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன.

ரஷ்யா மற்றும் லித்துனியன் மொழிகள் சம்ஸ்கிருத மொழியை ஒத்து இருப்பவை.

ரஷ்யாவில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட ஆயுர்வேத நூல் ஒன்றும், வேதகாலத்து தெய்வம் ஒன்றின் வெண்கலச் சிலையும் புதுடில்லியிலுள்ள இந்தியக் கலாச்சாரச் சர்வதேச மையம் (International Academy of Indian Culture) என்னும் கண்காட்சியில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகை (Adighai) என்னும் மக்களிடமிருந்து மீட்கப்பட்ட சில கைவினைப் பொருட்கள், ரஷ்யாவில் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கும் வேதி இனத்தவர், வெண்கலக் கோடாரி, விஷ்ணுவின் சிலைகள், சில அலங்காரப் பொருட்கள்

போன்றவை ரஷ்யாவின் மியூஸியத்தில் பார்வைக்கு வைக்கப் பட்டுள்ளன. கிராமியப்பாடல்கள், மற்றும் கிராமிய நடனங்கள் அவர்கள் அணிந்து கொள்ளும் ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றில் இந்து கலாச்சாரத்தின் ஆதிக்கம் நிறைந்துள்ளது.

காமதேவா என்றழைக்கப்படும் மன்மதனின் சிலை புதைப்பு திருவிழா, சொக்கப்பானை கொளுத்துதல், கோலோ நடனம் ஆகியவை இந்தியாவின் ஹோலி பண்டிகையை நினைவூட்டுவதாக உள்ளது.

காமதகனம் அதாவது காமத்தை எரிப்பதாகக் கொண்டாடப்படும் சடங்கு ஆகியவற்றில் இந்து கலாச்சாரத்தின் தாக்கம் உள்ளது.

இலங்கை:

சிங்களத்தீவு அல்லது சிலோன் என்றழைக்கப்படும் இலங்கை, பண்பாட்டிலும் அரசியலிலும் இந்தியாவினுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளது. பண்டைக் காலத்திலிருந்தே இந்தத் தொடர்பு உள்ளது. இலங்கையிலுள்ள சரித்திரக் காலத்திற்கு முற்பட்ட கலாச்சார நினைவுச் சின்னங்கள் தமிழ் நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தேரி என்னுமிடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதை பொருள் ஆராய்ச்சிப் பொருட்கள் போலவே இருக்கிறது. ராமாயணக் காவியத்தின் படி அது ராவணின் ராஜ்யம். இலங்கை நாட்டின் சமுதாயக் கலாச்சார வாழ்க்கையில் இன்றும் ஒரு முக்கிய அம்சமாக விளங்குவது ஸ்ரீராமர் சீதை காவியம்.

கி.மு. 543-ஆம் வருடம் இந்தியாவிலுள்ள குஜராத் என்னுமிடத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த விஜயா என்ற இளவரசரின் காலம் இலங்கையில் இந்து மதம் மற்றும் கலாச்சாரம் வேருன்றுவதற்கு ஆதாரமாய்ச் சரித்திரப் புகழ் பெற்றதாக அமைந்தது. அவர் தன்னுடைய அரசாட்சியை அங்கு நிறுவினார். இந்து கடவுள்களாகிய சிவன், விஷ்ணு, ஸ்கந்தன் என்ற முருகக் கடவுள், விநாயகர் போன்ற இறைவழிபாடுகள் அவருடைய காலத்திலிருந்து ஆரம்பித்திருக்கலாம். கி.பி. 247-207-ஆம் ஆண்டுகளில் அசோகரின் தூதுவர்கள் இலங்கையில்

புத்த மதத்தைப் பரப்பினார்கள். மஹானாமா காலத்தில் (கி.பி. 401-431) புத்தகோஸா என்பவர் புத்தரின் பல் என்ற புனிதப் பொருளை இலங்கைக்கு எடுத்துச் சென்றார். இந்தக் காலகட்டத்தில் இலங்கைத் தீவின் கலை மற்றும் கலாச்சாரத்தில் குப்த அரசர்களின் தாக்கம் காணப்பட்டது.

7-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 16-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான பிற்காலத்தில் பல்லவர், சோழர், பாண்டியர், மற்றும் விஜயநகர அரசர்கள் இலங்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

புத்தமதத்தோடு, சைவ சமயம் இலங்கையில் பரந்து விரிந்திருந்தது. புத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் காக்கும் கடவுள் என்று நம்பி வழிப்பட்டனர். சுப்பரமணியம் அல்லது கார்த்திகேயன் என்றழைக்கப்பட்ட முருகன் வழிபாடு மிகப் பிரசித்தி பெற்றது.

சிங்கள எழுத்துக்களிலும் மொழிகளிலும் இந்தியாவின் தாக்கம் ஆழமாக இருந்தது. கலை மற்றும் கட்டிடக் கலையிலும் இந்தியாவின் தாக்கம் காணப்பட்டது. பர்கட், சான்ஸி, அமராவதி பாணியில் அமைந்த கலை மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவை. இந்தியாவின் பரதநாட்டியம் பாணியின் அடிப்படையில் நாட்டியம் மற்றும் நாடகம் ஆகியவை அமைந்திருந்தன.

இலங்கையிலுள்ள ஜாதிமுறை, திருமணச் சடங்குகள், உடை பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றில் தென்னிந்திய, தமிழ்நாடு மற்றும் கேரள நாட்டின் பழக்க வழக்கங்களின் முத்திரை பதிந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சுமத்ரா:

இந்தோனேஷியத் தீவுக்கூட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக உள்ளது சுமத்திரா தீவு. எனவே இந்தத் தீவு, ஜாவா, பாலி, போர்னியோ போன்ற பிற பகுதிகளின் பண்டைய மற்றும் மத்தியகால சரித்திரத்தின் அம்சங்களைக் கொண்டதாய் உள்ளது. சுங்கவி பாட்டு (Sungve Batu) என்ற இடத்தில் ஒரு கோயிலும் சிவன், துர்க்கை, விநாயகர், நந்தி சிலைகளும்

கண்டெடுக்கப்பட்டன. தாகுவாபா என்ற இடத்தில் விஷ்ணு மற்றும் வைஷ்ணவக் கடவுள்களின் சிலைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே, சுமத்திரா தீவு ஸ்ரீ விஜயா சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது, லெய்கூர் (Laigore) என்ற கல்வெட்டு இந்தத் தீவு புத்தமதத்தின் மையமாக விளங்கியது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

தாய்லாந்து [சியாம்]:

கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து சியாம் என்றழைக்கப்பட்ட தாய்லாந்து இந்து இந்தியாவுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. ப்ராபேதம் மற்றும் பாங்தக் (Prah Pathom and Pong Tak), என்ற இடங்களில் தோண்டியெடுக்கப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சியில் கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த விநாயகரின் வெண்கலச் சிலை, அமராவதி சிற்பக் கலை பாணியில் வடிவமைக்கப்பட்ட புத்தர் சிலை, குப்தர் காலத்திய பாணியில் அமைந்த மற்றப் பொருட்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையும் குப்தர் காலத்தை ஒத்தே அமைந்திருந்தது என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் மேலும் 4-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சம்ஸ்கிருத மொழியில் ஒரு கல்வெட்டும், வேதகாலத்து கடவுள்களின் சிலைகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

இந்தக் காலகட்டத்தில் இந்து மதம் மற்றும் இந்து சாஸ்திரநூல்கள், மொழி, இலக்கியம் ஆகியவை பரவியிருந்தன. அகஸ்திய ரிஷி பெரிதும் கௌரவிக்கப்பட்டார். மங்கோலிய தலைவர் குபைலைகான் தென்சீனாவில் படையெடுத்துச் சென்றபோது தென் சீனாவைச் சேர்ந்த யூனன் (Yunnan) நாட்டிலிருந்து தாய்ஸ் என்பவர் தாய்லாந்து மக்களுடன் நாட்டைவிட்டு வெளியேறிச் சுமார் கி.பி. 1253-ஆம் ஆண்டில் சியாமில் குடியேறினார்கள். படிப்படியாக அவர்கள் மொத்தச் சியாம் மற்றும் லாவோ நாட்டை ஆக்ரமித்துக் கொண்டனர்.

தாய்ஸ் என்பவர்களின் முக்கிய நகரம் சுகோதயா ஆகும். சஜ்ஜனாலயாவைத் தலை நகராகக் கொண்டு இந்த்ரதித்யா

என்பவர் முதல் அரசராக அரசாண்டார். இந்த காலத்துப் பெயர்களான கந்தாரா, மிதிலா, விதேகா போன்றவை தொடர்ந்து வந்த இந்து பண்பாட்டின் தாக்கத்தை உணர்த்துகிறது. மேலும் சுவர்னக்ராமா, உண்மார்க சீலா, ஷிரிபுஞ்ஜயா போன்ற பெயர்களும், கல்வெட்டுகளில் எழுதப்பட்டிருந்த கோயில்களும் இந்து பண்பாட்டின் தாக்கம் இருந்ததை உறுதி படுத்துகிறது.

சகோதய அரசுக்குப் பிறகு அயோத்தியா சாம்ராஜ்யம் அயுதியா என்றும் சொல்லப்படும் அரசு கி.பி. 1350-ல் ஏற்பட்டது. ராமதிபதி என்ற பெயரைக் கொண்ட அரசர் முதலில் அரசாண்டார். அதன் தலை நகரம் த்வாரவதி. அவர் ஆட்சியின் போது புத்த மதமே முக்கிய மதமாகப் பின்பற்றப்பட்டது. இருப்பினும் ஸ்தூபிகளும், புத்தர் சிலைகளும், இந்து கோயில்களும் புதிய பாணியில் கட்டுவதற்கு அரசர்கள் கட்டிடக் கலைஞர்களை ஊக்குவித்தனர்.

தாய் அதாவது சியாமிஸ் மொழி சிதைக்கப்பட்ட நிறைய சமஸ்கிருதச் சொற்களை இன்றும் கூடக் கொண்டுள்ளது.

திபெத்:

புராதனக் காலத்தில் திபெத் த்ரிவிஸ்தபா என்றழைக்கப்பட்டது. புத்தராஷ்டிதா என்பவர் மூலம் புத்தமதம் திபெத்தில் பரவுவதற்கு முன் பான் (Bon) என்றழைக்கப்பட்ட காட்டுமிராண்டித்தனமாக மதக் கொள்கையே திபெத்தில் தலைதூக்கியிருந்தது.

கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் அன்றைய ஆட்சியிலிருந்த அரசர் தனது மந்திரி சபையிலிருந்த தொன்மி சம்போதா (Thonmi Sambhota) என்பவரை இந்தியாவிற்கு உயர் படிப் பிற்காக அனுப்பியது திபெத்தில் புத்தமதம் பரவ ஏதுவாய் இருந்தது. பல வருடங்களுக்குப்பின் அவர் திபெத்தை வந்தடைந்து திபெத்தின் மொழியைக் கண்டுபிடித்துப் பல நூல்களைத் திபெத்தின் மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். மேலும் கங்கியூர் (Kangyur), தெங்கியூர் (Tengyur) என்றழைக்கப்பட்ட சொற்களஞ்சியங்கள் உருவாவதற்கு இவரே உந்து சக்தியாக இருந்தார்.

கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிலிருந்து பிரபலத் தாந்த்ரிக ஆசிரியர் 'குரு பத்மஸம்பவா' என்பவர் திபெத்திற்கு விஜயம் செய்து வாஜ்ராயனா கொள்கையைப் பிரச்சாரம் செய்தார். இந்தக் காலக் கட்டத்தில் கி.பி. 740-786-ஆம் வருடங்களில் ஷ்ரி-ஸ்ரோம்-டி-பிஸன் (Khri-srom-ide-btsan) என்ற அரசர் அரசாண்ட காலத்தில் புத்தமதம் நாட்டின் மதம் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றது. இதே காலகட்டத்தில் பத்மஸம்பவாவைத் தவிர மிகச் சிறந்த பண்டிதர்களான சாந்தரக்ஷிதா (Santaraksita), கமலாசீலா (Kamalasila) ஆகியோர் திபெத்திற்கு விஜயம் செய்தனர்.

பத்மஸம்பவாவின் அறிவுரையின்படி திபெத்திய மன்னர் ஒரு துறவியர் கூட்டத்தை இந்தியாவிற்கு அனுப்பினார். இந்த காலத்தில் தான் சாம்யி (Sam-Ye) என்ற புத்த விஹாரம் கட்டப்பட்டது.

நாளடைவில் திபெத்திய புத்தமதம் ஐந்து பெரிய கிளைகளாக, மடங்களாகப் பிரிந்தது. பற்பல புத்த விஹாரங்கள் தோன்றின. இவற்றில் மிகப் பெரிய நூலகங்கள், கண்கவரும் சித்திரங்கள், கடவுளின் சிலைகள் ஆகியவை இடம் பெற்றன. தற்பொழுது பிரபலமாக உள்ள 'ஓம் மணிபத்மே ஹும்' (Om Manipadme Hum) என்ற மந்திரம் திபெத்திய புத்தமத வழிபாடு முறைகளுக்கு அடிப்படையாய் விளங்கியது.

திபெத்தியக் கலைகள் தாமிரத்தாலும் வெண்கலத் தாலும் செய்யப்பட்ட சைவ, வைஷ்ணவ, சாக்த மற்றும் புத்தமத கடவுள்களின் சிலைகள் இந்தியாவிலுள்ள நாளந்தா பாணியில் அமைந்துள்ளது. பட்டுத்துணிகளில் சித்திரம் தீட்டுவது, சுவரில் சித்திரம் தீட்டுவது ஆகியவை அஜந்தா பாணியில் அமைந்துள்ளன.

முடிவுரை:

மேலே கூறப்பட்ட உதாரணங்கள் மூலம் உலகின் பலபாகங்களில் இந்து கலாச்சாரம் மற்றும் பண்பாடு பரவியுள்ளது என்பது உறுதியாவதுடன் இந்தப் புத்தகத்தின் ஆரம்பத்தில் கூறப்பட்ட கருத்துகள் இந்த அத்யாயத்தின்

ஆரம்பத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குறிப்புகளை உறுதி செய்கின்றன. அதாவது இந்துமதம் உலகெங்கும், போர் வெறியின் சக்தியாலோ, புனித மதப் போராட்டத்தாலோ பரவவில்லை, மாறாக இந்த நாட்டின் மிகச் சிறந்த ஞானிகளின் அறிவுத்திறனாலும் ஞானத்தாலும், வசு தேவ குடும்பம் அதாவது உலகம் முழுவதும் ஒரே குடும்பம் என்ற உணர்ச்சியின் வேகத்தாலும் பரவியது. துரதிஷ்ட வசமாக இவ்வாறு அன்பையும், அமைதியையும் பரவச் செய்த நம் நாட்டுத் தூதுவர்கள் பலரின் பெயர் கூட நம் நாட்டு மக்களுக்குத் தெரியவில்லை.

இந்தியாவின் தாக்கம் பற்பல காரணங்களால் மறைக்கப்பட்டாலும், காட்டுமிராண்டித் தனமான படையெடுப்புகளால் வேரோடு பிடுங்கியெறியப்பட்டாலும், தற்போதுள்ள அழியாமல் எஞ்சியிருக்கும் ஆதாரங்களே இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் புகழிற்கும் பெருமைக்கும் போதுமானவை என்பதே பெருமிதத்துக்குரியது.

முடிவுரை

இந்தப் புத்தகத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இந்து கலாச்சாரச் சரித்திரம் பற்றிய பரந்து விரிந்துள்ள விளக்கங்களின் அடிப்படையில் நம் பண்டைக்காலம் முதல் பிற்பட்ட இடைக்காலம் வரை, நமது முன்னோர்கள் எவ்வாறு தவம் மற்றும் ஒருமுனைப்பட்ட அறிவாற்றல், மன ஆற்றல் இவற்றின் துணையோடு மிக உயர்ந்த, பெருமைக்குரிய கலாச்சாரத்தின் உச்சகட்டத்தை எய்தினார்கள் என்பதை ஒருவர் அறிந்து கொள்ளலாம். இந்து மதம், கலாச்சாரம் மற்றும் சமுதாயம் முற்றிலும் அழிந்து சிதைந்து ஒரு பொருட்காட்சி நினைவகமாக மாறாமல் இன்றுவரை உயிரோட்டத்தோடு இருக்கிறது என்பது பெருமைக்குரியது. உண்மையில், கடந்த நூறு ஆண்டுகளில் நாட்டை அழிவிற்குத் தள்ளக்கூடிய, மக்களையும் நாட்டையும் அரசியல் சூதாட்டத்தில் தள்ளி, சொல்லொணாத் துயரத்தில் ஆழ்த்துகின்ற வகையில் பல மூடத்தனமான தவறுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இப்படிப்பட்ட இமாலயத்தவறுகளிலிருந்து துர்ப்பாக்கியமான அனுபவங்களிலிருந்து, கீழ்க்கண்ட பாடங்களை அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஓ அயல் நாட்டுப் படையெடுப்பை எதிர்கொள்ள அரசர்களிடையே ஒற்றுமையில்லாதது அரசியல் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமானது. ராணுவ வீரர்கள் தங்களை ஆட்சி செய்த அல்லது தங்கள் வேலைக்கான ஊதியத்தை வழங்கிய ஆட்சியாளர்களுக்கு மட்டுமே உண்மையாக நடந்துகொண்டு தன்னுடைய நாட்டிற்கும் தம் மக்களுக்கும் பேராரட வேண்டும் என்ற உணர்வில்லாமல், அதற்குத் தரண்டப்படாமல் இருந்தது மற்றொரு துரதிஷ்டவசமான காரணம்.

ஔ சாமான்யத் தர்மம் என்ற பொதுவான ஒழுக்க நெறிமுறைகளைக் கையாளாமல், அவசர நிலை காலத்திற்குரிய காட்டுமிராண்டித் தனமான 'ஆபத்-தர்மா' என்ற நெறிமுறைகளைக் கையாண்டதும், நமது வாழ்க்கையின் தர்மத்திற்கும், உணர்வு களுக்கும் மதிப்பு கொடுக்காமல் மிருகத்தனமான முறைகளைப் படையெடுப்பாளர்கள் கையாண்டதும் மிகப்பயங்கரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கற்றுக் கொடுத்த முறையின்படி அவர்கள் வழிலேயே அவர்கள் செயல்களை முறியடித்திருக்க வேண்டும். (கர்ணபர்வம் 90.1-14)

ஔ ஈவிரக்கமற்ற ஜாதிவேறுபாடு, தடைகள் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்திப் பாமர மக்களிடையே குழப்பத்தை உண்டுபண்ணியது, அவர்களைக் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாக, அரசாட்சிய லிருந்த மேல்மட்ட மக்களிடமிருந்தும் விலக்கி வைத்தது. இவையே சமுதாயப் பிணைப்புகளையும் உறுதியையும் அறுத்தெறியக் காரணமாய் இருந்தன.

இதைப் பற்றி மேலும் ஆராய்வதற்கு முன் மக்களிடம் இருந்த ஒரு தவறான கண்ணோட்டம் சரிப்படுத்தப்பட வேண்டும். படித்த நம் மேன்மக்களிடையே உலவி வரும் கண்ணோட்டம் எதுவெனில் நமது இந்திய கலாச்சாரம் தனிப்பட்ட சிறப்புடையதாகக் கருதப்படாமல் ஒரு கலவைக் கலாசாரமாக (Composite Culture) கருதப்பட்டதுதான். அதாவது கூட்டுக்கலாச்சாரம் எனப்படுவது. கூட்டு என்றாலே பல தனிப்பட்ட பாகங்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு ஒரு முழுமை யடையாத ஒரு பொருளாகும். இது எளிதாகப் பிணைப்பை அல்லது இணைப்பை அறுக்கவல்லது. இந்தியக் கலாச்சாரம் என்பது இந்தியப் பண்பாட்டில் வேருன்றி இந்திய உணர்வுகளை மதிப்பது. அதனால் கூட்டு கலாச்சாரம் ஒத்துவராத ஒன்று. ஆனால் பல நூற்றாண்டுகளாக வேருன்றியுள்ள நமது பண்பட்ட கலாச்சாரம் அத்தகைய கூட்டுக்கலாச்சாரமல்ல. இதனை ஒரு உதாரணத்தால் விளக்கலாம்.

ஒரு மா விதை பூமியில் விதைக்கப்படுகிறது. அதற்குத் தேவையான நீர், உரம் ஆகியவை போடப்படுகின்றன. விதை

தான் வளர்வதற்குத் தேவையான அனைத்தையும் மண், நீர், உரம், சூரிய ஒளி, காற்று இவற்றிலிருந்து கிரகித்துக் கொள்கிறது. அதனால் நல்ல இனிப்பான மாம்பழத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய மாமரமாக வளர்கிறது. அது மண்ணாகவோ, நீராகவோ அல்லது காற்றாகவோ மாறுவதில்லை.

இதைப்போல நம்முடைய இந்திய அல்லது இந்து கலாச்சாரம் பல நூற்றாண்டுகளாக அமைதியான முறையில் பிற மதங்களிலுள்ள ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய நல்ல அம்சங்களை அங்கீகரித்து அவ்வப்பொழுது நம் இந்தியக் கலாச்சாரத்துடன் இசைவை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. உதாரணமாகச் சொன்னால் ஜைன மதத்திலிருந்து பிறருக்குத் தீங்கு விளைவிக்காமல் எல்லோரையும் மதிப்பது, புத்தமதத்திலிருந்து உலகளாவிய அன்பு மற்றும் கருணை, சீக்கிய மதத்திலிருந்து ஒற்றுமை உணர்வு, சகோதரத்துவம் ஆகிய நல்ல அம்சங்களை ஏற்றுக் கொண்டது. சகோதரத்துவமும் ஒற்றுமையையும் ஒரே ஜாதி இனத்தவரிடமும், சீக்கிய பழங்குடியினரிடமும் காணலாம்.

ஆனால், இதில் ஒரு சிறு நுணுக்கம் இருக்கிறது. இந்து மதம் அதனுடைய பூகோள அமைப்பின்படி எல்லா மதங்களின் சங்கமம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பிளவுபடாத இந்திய மண்ணிலிருந்து உண்டான அனைத்து மதங்கள், பிரிவுகள், இனங்கள் ஆகியவற்றின் ஒன்றுபட்ட மதமாக இந்து மதம் கருதப்படவேண்டுமானால், பௌத்தம், ஜைனம், சீக்கியம் ஆகிய இந்த மூன்று மதங்களும் 'இந்து மதம்' என்ற வட்டத்திற்குள் அமையும். ஆனால் பிற மதத்தைப் பின்பற்றுவோரின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பு கொடுத்து, அந்தந்த மதங்களின் தனித்துவம் ஏற்கப்பட வேண்டுமென்றால் இந்தப் பிற மதங்களைச் சகோதர மதம் என்று கூறலாம்.

கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாக ஏற்பட்டுள்ள அரசியல் மற்றும் சரித்திர வளர்ச்சி நமது கலாச்சாரத்தில் இஸ்லாமிய மற்றும் கிருஸ்துவ முத்திரையைப் பதித்து விட்டது எனலாம். கட்டிடக்கலை மற்றும் கட்டுமானப்பணிகள், சித்திர வேலைகள், சிற்பக்கலை, வர்ணக்கலை, இசை, உடை, அலங்காரப்

பொருட்கள், மருத்துவ இயலின் ஒரு சில அம்சங்கள், கல்வி முறை, பொது நிர்வாகம் மற்றும் நீதித்துறை ஆகிய வாழ்க்கையின் இன்றியமையாத துறைகளில் இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவக் கலாசாரத்தின் தாக்கம் அதிக அளவிலோ அல்லது குறைந்த அளவிலோ காணப்படுகிறது.

மேலை நாடுகளில் அறிவியல் மற்றும் தொழிற் துறையில் ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய வளர்ச்சியின் காரணமாக, நமது கலாச்சாரம் மேலை நாட்டின் கலாச்சாரத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு அதன் அடிப்படையிலேயே, அதன் தாக்கத்தினால் எவ்வாறு உழன்று கொண்டிருக்கிறது என்பதை நோக்கி நம் கவனத்தைத் திருப்ப வேண்டியது அவசியமாகிறது. போக்குவரத்துத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சியின் காரணமாக எந்த ஒரு மனிதரும் சுகமாகவும் எளிதாகவும் உலகின் எந்த ஒரு நாட்டிற்கும் பயணித்து அங்குள்ள மக்களின் அல்லது கலாச்சாரத்துடன் தொடர்பு கொள்வது எளிதாகிவிட்டது. விண்வெளிச் செயற்கைக்கோள் தொடர்பு மூலமும், எண்ணிலடங்கா மின்கருவிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளதன் மூலம் உலகின் எந்த ஒரு கோடியில் நடக்கும் செய்திகளையும், நல்லவையோ, கெட்டவையோ, ஒவ்வொரு மனிதனின் வரவேற்பறைக்கும் ஏன் படுக்கையறைக்கும் கூட நேரடியாகவே வந்தடைகின்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கியுள்ளது.

நாகரிகத்தின் இந்தப் பயங்கரமான வளர்ச்சியின் விளைவு பாரம்பரிய மிக்க நம் கலாச்சாரத்தின் ஆணி வேரை அசைத்துவிட்டது. தனிப்பட்ட மனிதனிடத்தில் அல்லது சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்கள் நம் பாரம்பரியக் கலாச்சாரத்தைப் படிப்படியாகச் சிதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. குடிப்பழக்கம், போதை மருந்துகளுக்கு அடிமையாதல், ஒழுங்கற்ற தற்காலிகமான பாலியல் தொடர்பு மற்றும் அதன் விளைவாக ஏற்படக்கூடிய பயங்கரமான நோய்கள், பயங்கரக் கொலை, கொள்ளை போன்ற குற்றங்கள் ஆகியவற்றின் பரிமாணம் பிரம்மாண்டமாக வளர்ந்து அழிவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. இவையே நம் தற்போதைய

தலைமுறையினர் எதிர்கொள்ள வேண்டிய மிகப்பெரிய விபரீதங்கள்.

தீய சக்திகளின் ஆதிக்கம் வளர்ந்து வருவதால் நாம் உடனடியாகப் போர்க்கால அடிப்படையில் இதற்குரிய தீர்வை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இதற்குத் தீர்வு காண்பதற்கு முன், இதற்கான காரணங்களை முதலில் ஆராய வேண்டும்.

கி.பி. 1836-1886 வரையிலிருந்த காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் ஒப்புமை இல்லாத அமுத மொழிகளில் கூறவேண்டுமென்றால் இந்தத் துன்பங்கள் அனைத்திற்கும் மூலக் காரணம் காமமும், காஞ்சனமும், (சிற்றின்ப இச்சையும், பேராசையும்) தான். அர்த்தம் மற்றும் காமம் அதாவது உலகியல் பொருள், செல்வம் ஆகியவற்றின் மீதான பேராசை, உடல் இன்ப இச்சை ஆகிய இரண்டும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்காது, ஆன்மீகத்தைக் கடைப்பிடிக்காது, தொடர்ந்து செயல்முறையில் ஈடுபடுமானால் இந்தப் பேராசை கெடுதலையே விளைவிக்கும், தீய சக்திகளுக்கு வழிவகுக்கும்.

தர்மநெறிகளின் அடிப்படைக் கொள்கை சுயக் கட்டுப்பாடே. இதுவே பிரம்மச்சரியம். இதைக் கடைப்பிடித்தால் மட்டுமே உடலின்ப உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைக்க இயலும். உபநிடதங்கள் இவற்றைத் தவம் என்று கூறுகிறது. தவம் என்பதின் மற்றொரு பொருள் வாழ்க்கையின் இலக்கான உண்மைப் பொருளை, இறைவனை அறிய முற்படுதல் என்பதாகும். உண்மையான முயற்சியின்றி வாழ்வில் எதையும் சாதிக்க இயலாது. மிகப் பெரிய தியாகத்தால் மட்டுமே மிகச்சிறந்த சாதனைகளைப் பெற இயலும் என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியுள்ளார்.

நமது முன்னோர்கள் இத்தகைய துறவு மூலம் தவத்தின் மூலம் பெரிய சாதனைகளை நிகழ்த்தியுள்ளார்கள். நம்முள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த தெய்வீக உணர்ச்சியை நாம் தட்டி எழுப்ப வேண்டும். ஒருமுக முனைப்போடு நம்முள்

உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆன்ம உணர்வை விழித்தெழச் செய்தால், 'அபரா' என்ற உலகாயத, லௌகீக அறிவும், 'பரா' என்ற உயர் பொருளை அடையக்கூடிய அறிவும் கிட்டினால் நாம் மட்டுமல்ல, இந்த இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடி மகனும், மிகச் சிறந்த சாதனைகளைப் படைக்க வழிவகுக்கும். இந்த முன்னேற்றம் நம் முன்னோர்கள் பெற்ற சாதனை வெற்றியின் எல்லையைக் கடந்து நின்று சொர்க்கத்திலுள்ள அவர்களைப் பெருமையடையச் செய்யும்.

தேச பக்தரும், தீர்க்கதரிசியுமான சுவாமி விவேகானந்தர் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்தியாவின் மறுமலர்ச்சி பற்றி மிகத் தைரியமாகப் பிரகடனப்படுத்தினார்:

'இதோ என் கண் முன் காணும் வாழ்க்கையைப் போல் தெளிவாக ஒரு காட்சியை என் முன் காண்கிறேன் - நமது புராதன அன்னை மறுபடியும் விழித்து விட்டாள்; புத்திளமையுடன், என்றுமில்லா மகிமையுடன் அவளது அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறாள். சமாதான வாழ்த்தொலியுடன் அவளை உலகெங்கும் பிரகடனம் செய்யுங்கள்'

(வீரமொழிகள் 1.85)

பெருமை வாய்ந்த இந்தியத் தாயகத்தின் 'சிறுமை படைத்த மக்களாக' இருப்பதிலிருந்து எழுச்சி பெற்று, பெருமை படைத்த குடிமக்களாக மாற்றம் பெறுவது நமது தற்போதைய தலை முறையினர் மேற்கொள்ள வேண்டிய சாதனையாகும். இதை எவ்வளவு துரிதமாகச் செய்கிறார்களோ, அவ்வளவு வேகமாக விரைவாக அழிவிலிருந்து மீட்சி பெறலாம்.

9 788178 836140

புத்தகங்கள் இணையதளம் மூலம் ஆர்டர் செய்ய
www.chennaiamath.org

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், மயிலாப்பூர்
சென்னை - 4. Email: mail@chennaiamath.org

Indhu Kalacharam : Or Arimugam (Tamil)

₹60.00

ISBN : 978-81-7883-614-0